bestseller new york times

„Cu totul și cu totul strălucitor, fascinant!"
a.j. finn,
autorul bestsellerului
Femeia de la fereastră

dacă va muri,
va îngropa
și adevărul
odată cu ea

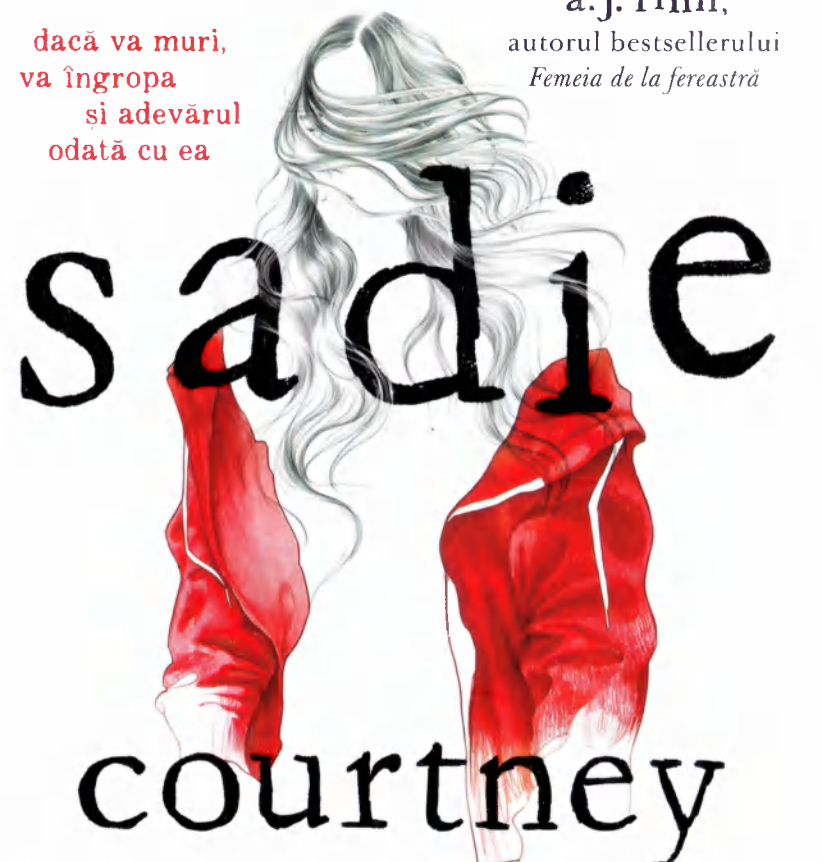

sadie

courtney summers

LEDA EDGE

Sadie nu a avut deloc o viață ușoară. Rămasă orfană, într-un orășel izolat, a fost silită să aibă grijă nu doar de ea însăși, ci și de surioara sa, Mattie, străduindu-se să-i asigure o viață cât mai normală.

Dar, atunci când Mattie este omorâtă cu brutalitate, întregul univers al lui Sadie se prăbușește.

După ce polițiștii fac o anchetă de mântuială, tânăra hotărăște să îl descopere singură pe ucigașul surorii sale, așa că pornește într-o adevărată călătorie în căutarea dreptății, dar și a răzbunării. Numai că drumul său e presărat cu primejdii nebănuite și, curând, tinerei i se pierde urma.

Atunci când prezentatorul radio West McCray află povestea celor două surori, acesta începe o investigație menită să scoată la iveală adevărul despre dispariția lui Sadie, dar și despre moartea lui Mattie. Aproape imediat, *podcast*-ul despre ancheta sa devine o adevărată senzație pe internet, căci din ce în ce mai mulți oameni sunt interesați de soarta lui Sadie, sperând, cu toții, că aceasta va fi descoperită de curajosul investigator înainte de a fi prea târziu...

„O carte care o să vă bântuie și-o să facă să vă fie rău de-a dreptul, care o să pună stăpânire pe voi și n-o să vă mai dea drumul până când nu veți ajunge să depuneți mărturie despre adevărul și realismul său."

veronica roth, autoarea seriilor
DIVERGENT și PECETEA MORȚII

„Un thriller palpitant care taie-n carne vie ca un *podcast* de investigații criminalistice. [...] N-o să mai fiți în stare să faceți nimic înainte de a-l citi până la capăt."

stephanie perkins, autoarea romanului
Anna și sărutul franțuzesc

Partener media

LEDA EDGE thriller

Colecție coordonată de

SHAUKI AL-GAREEB

courtney
summers

sadie

Traducere din limba engleză și note de
CARMEN ION

CORINT
BOOKS
2018

Redactare: Alina Bâltâc
Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda
Ilustrație copertă: Agata Wierzbicka
Design copertă: Kerri Resnick

Courtney Summers
SADIE
Copyright © 2018 by Courtney Summers

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
EDITURII CORINT BOOKS.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN: 978-606-793-484-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Summers, Courtney
Sadie / Courtney Summers ; trad. din lb. engleză de Carmen Ion. - București : Corint Books, 2018

ISBN 978-606-793-484-7

I. Ion, Carmen (trad.)

821.111

Bunicilor mele, Marion LaValee și Lucy Summers,
pentru iubirea și sprijinul lor necondiționat

sadie

DANNY GILCHRIST:
Este o zi frumoasă în oraș. Soarele strălucește, pe cer nu-i niciun nor. Am luat un prânz pe cinste în Central Park, o shaorma de pui la Shawarma Stop, un loc recomandat cu mare căldură de ascultătorii noștri după difuzarea episodului de săptămâna trecută despre cele mai bine păstrate secrete din New York City. Mulțumesc, dragi prieteni! Shaorma a fost așa de bună, încât s-ar putea să revin acolo și pentru cină. Aici WNRK New York, sunt Danny Gilchrist și ascultați emisiunea *La pas prin țară*.

Astăzi vom face ceva nou, ceva deosebit. Vom întrerupe, pentru moment, seria *La pas prin țară* pentru a lansa primul episod al unui nou *podcast*[1] intitulat *Fetele*. Dacă doriți să aflați mai multe, puteți descărca de pe site-ul nostru toate cele opt episoade. Da, ați auzit bine, e vorba de întregul sezon. Suntem siguri că o să vă stârnească interesul.

[1] Serie de fișiere digitale media distribuite pe internet la care utilizatorii se pot abona prin intermediul unei aplicații (n. tr.).

Creat și prezentat de West McCray, unul dintre cei mai experimentați producători ai noștri, acest *podcast* cercetează urmările unei crime și scoate la lumină un mister tulburător. Este o poveste despre familie, despre surori, despre viețile obscure duse de oamenii dintr-un orășel din America, despre eforturile pe care suntem dispuși să le facem pentru a-i proteja pe cei dragi, dar și despre prețul uriaș pe care suntem nevoiți să îl plătim atunci când nu reușim în încercarea noastră.

O poveste care începe, la fel ca multe alte povești, cu moartea unei fete.

FETELE

EPISODUL 1

(TEMA MUZICALĂ „FETELE")

WEST McCRAY:
Bine ați venit în Cold Creek, Colorado! Populație: 800 de persoane.

Intrați pe Google Image și veți vedea strada pricipală, inima plăpândă a acestei mici lumi, dar și fiecare clădire goală sau cu ferestrele bătute în scânduri. Cei mai norocoși dintre localnicii din Cold Creek, adică salariații, lucrează la băcănie, la benzinărie sau la cele câteva magazine care se ocupă de vânzarea cu amănuntul și sunt înșirate de-a lungul fâșiei de pământ. Restul oamenilor sunt nevoiți să își caute norocul în orașele învecinate; cele mai apropiate școli, de pildă, se află în Parkdale, la patruzeci de minute de mers cu mașina. Aici sunt acceptați elevi care vin din alte trei orașe.

Din strada principală, pornesc câteva drumuri mărginite de case vechi și părăginite care par că nu și-au mai găsit locul pe tabla de Monopoly. Mai departe se întinde un soi de sălbăticie rurală. Șoseaua este întreruptă de drumuri de pământ care nu duc nicăieri ori se pierd printre pâlcuri de case dărăpănate și parcuri de rulote aflate într-o stare de degradare și mai avansată. Vara, aici poposește

un autobuz care aduce copiilor prânzul gratuit până la reînceperea școlii, întrucât cei mici au dreptul la cel puțin două mese subvenționate pe zi.

Liniștea ce domnește peste aceste locuri e cu adevărat uimitoare pentru cei care, așa ca mine, au trăit toată viața într-un oraș mare. Cold Creek este înconjurat de pământ cât vezi cu ochii și de un cer frumos și aparent fără sfârșit. Apusurile sunt spectaculoase: nuanțe electrice de auriu și portocaliu, roz și stacojiu, o frumusețe naturală neatinsă de intervenția jignitoare a zgârie-norilor. Imensa întindere de pământ este copleșitoare, aproape divină. Cu greu îți poți imagina că cineva s-ar putea simți aici *captiv*.

Și totuși așa se întâmplă cu cei mai mulți localnici.

LOCUITOR COLD CREEK *(FEMEIE)*:
Ajungi să trăiești în Cold Creek pentru că te-ai născut aici, iar dacă te-ai născut aici, foarte probabil nu vei pleca niciodată.

WEST McCRAY:
Asta nu e chiar sută la sută adevărat. Există și povești de succes, există absolvenți de colegiu care au plecat și și-au găsit slujbe bine plătite în orașe îndepărtate, însă astfel de cazuri constituie o excepție, nu regula. Nivelul de trai în Cold Creek e mai degrabă scăzut pentru noi, cei ce ne naștem cu privilegiul de a putea alege.

Aici toată lumea muncește din greu pentru a-și întreține familia și a o scoate la capăt. Atât de greu, încât dacă ar fi să-și piardă vremea cu micile drame, scandaluri și ranchiune personale care, în imaginarul american, par să definească orășelele de provincie, nu ar putea să

supraviețuiască. Ceea ce nu înseamnă că dramele, scandalurile sau ranchiunele lipsesc cu desăvârșire, doar că localnicii nu își permit să le acorde prea mare importanță.

Asta, până *s-a întâmplat* ce s-a întâmplat.

Ruinele unei școli părăsite la începutul secolului XX, cu o singură sală de clasă, distrusă acum de flăcări, se află la aproape cinci kilometri distanță de oraș. Acoperișul s-a prăbușit, iar ceea ce a mai rămas din ziduri e carbonizat. În imediata apropiere se găsește o livadă de meri, pe care natura a pus încet-încet stăpânire: buruieni tinere, copaci noi, flori sălbatice.

Totul are un aer oarecum romantic, este ca un fel de respiro față de restul lumii. Locul perfect unde să vii să stai singur cu gândurile tale. Sau cel puțin așa a fost.

May Beth Foster, pe care o veți cunoaște mai bine pe parcursul serialului, este cea care m-a condus aici. May Beth e o femeie albă, rotofeie, în vârstă de șaizeci și opt de ani. Are părul cărunt. Seamănă cu o bunicuță și are o voce atât de caldă, încât te topești când o auzi. Lucrează ca manager la parcul de rulote Sparkling River Estates, a locuit de când se știe în Cold Creek și este genul de persoană care, atunci când vorbește, e ascultată de toată lumea. Iar părerile îi sunt, cel mai adesea, apreciate și acceptate.

MAY BETH FOSTER:
Undeva... pe aici.

Aici s-a găsit cadavrul.

DISPECER 911 ***(LA TELEFON):***
911. Ce urgență aveți?

WEST McCRAY:
Pe data de 3 octombrie, Carl Earl, în vârstă de patruzeci și șapte de ani, se îndrepta spre locul de muncă, o fabrică din Cofield, aflată la o oră de mers cu mașina de Cold Creek. Abia pornise la drum când a observat fumul negru care strica frumusețea orizontului în dimineața aceea.

CARL EARL:
Părea o zi ca oricare alta. Sau așa am crezut. Presupun că m-am trezit, am luat micul dejun și, în drum spre ușă, mi-am sărutat soția, pentru că așa fac în fiecare dimineață. Dar adevărul e că nu-mi amintesc nimic din ceea ce am făcut înainte de a vedea fumul acela și... în fine, înainte de toate celelalte.

Pe care, oricât aș vrea, nu pot să le uit.

CARL EARL *(LA TELEFON):*
Alo, numele meu este Carl Earl și sun ca să raportez un incendiu. Arde o școală abandonată de la ieșirea de pe Milner's Road, la vreo cinci kilometri est de Cold Creek. Eram pe șosea când am văzut focul. Am tras mașina pe dreapta ca să mă uit mai bine. Arată rău de tot.

DISPECER 911 *(LA TELEFON):*
OK, Carl, o să trimit un echipaj acolo.

Mai e cineva prin preajmă? Vezi pe cineva care are nevoie de ajutor?

CARL EARL *(LA TELEFON):*
Nu, din câte îmi dau seama, nu mai e nimeni, dar poate că sunt prea departe ca să... Ce-ar fi să mă apropii și să arunc o privire...

DISPECER 911 ***(LA TELEFON):***
Domnule... Carl, te rog să nu te apropii. Înțelegi ce îți spun?

CARL EARL ***(LA TELEFON):***
Mda, sigur... Nici nu...

CARL EARL:
L-am ascultat pe dispecer, cu toate că mi-ar fi plăcut să fac un pic pe eroul. Nu știu ce m-a făcut să rămân acolo, deși nu-mi dădea mâna să lipsesc de la serviciu, dar am stat până ce au venit polițiștii și pompierii. I-am urmărit cum își făceau treaba până ce au reușit să stăpânească flăcările și atunci am observat... chiar în spatele școlii, am văzut... ăăă... am fost primul care a zărit-o.

WEST McCRAY:
Trupul lui Mattie Southern a fost descoperit undeva între școala care ardea și livada de meri, cu puțin în afara razei vizuale. Fata fusese dată dispărută cu trei zile în urmă și acum fusese găsită.

Moartă.

Am hotărât să nu includ în emisiune detaliile îngrozitoare ale celor găsite în livadă. Chiar dacă crima v-a trezit interesul, brutalitatea cu care a fost comisă nu este subiect de divertisment, așa încât vă rog să nu insistați cu întrebările. Amănunte referitoare la acest caz pot fi găsite cu ușurință online. După părerea mea, nu e nevoie să aflați decât două lucruri.

Primul dintre acestea este cauza morții: o traumă puternică suferită la cap.

Al doilea este următorul:

MAY BETH FOSTER:
Mattie avea doar treisprezece ani.

CARL EARL:
De atunci nu mai dorm bine.

WEST McCRAY:
Mattie a lăsat în urma ei o soră în vârstă de nouăsprezece ani pe nume Sadie; o bunică de împrumut, May Beth; și o mamă, Claire, care lipsea de ceva vreme din peisaj.

Prima oară am auzit de această crimă la o benzinărie de la ieșirea din Abernathy, cam la treizeci de minute de mers cu mașina de Cold Creek. Mă aflam în zonă împreună cu echipa mea de filmare și tocmai terminaserăm o serie de interviuri care urmau a fi incluse într-un episod din *La pas prin țară* dedicat prezentării declinului micilor orașe din America, dacă înțelegeți ce vreau să zic. Voiam să îi convingem pe localnici să ne explice ce se întâmplase cu aceste așezări, ce pierduseră ele de ajunseseră într-o asemenea stare, și nu pentru că am fi crezut că le puteam reda gloria de odinioară, ci doar pentru a vi le face cunoscute, ca să știți că încă există. Pentru a le da o voce înainte de a dispărea cu totul.

JOE HALLORAN:
E plăcut să știi că există cineva căruia îi pasă.

WEST McCRAY:
Cel pe care tocmai l-ați auzit se numește Joe Halloran și este unul dintre locuitorii din Abernathy pe care i-am intervievat. Nu mă gândeam la vorbele lui în momentele când stăteam la coadă la benzinărie în spatele unui individ care îi povestea casierului *exact* ce i se întâmplase lui

Mattie Southern. Faptele sinistre relatate nu m-au convins să rămân în zonă. Eu și echipa mea ne atinseserăm scopul și eram pregătiți să ne întoarcem acasă. Sigur, fusese ceva oribil, însă trăim cu toții într-o lume care nu duce lipsă de lucruri oribile. Și nu te poți opri asupra fiecăruia.

La un an distanță, mă aflam în biroul meu din New York. Era 3 octombrie, se împlinea exact un an de la moartea lui Mattie, iar eu îmi tot mutam privirea de pe ecranul computerului la Empire State Building, care se vedea pe fereastră. Îmi plăcea slujba mea de la WNRK, îmi plăcea viața pe care o duceam, dar poate că o parte din mine - aceeași care mă făcuse să nu iau în seamă povestea lui Mattie prima oară când o auzisem - avea nevoie să fie zgâlțâită pentru a fi scoasă din amorțire.

Iar zgâlțâitul a venit sub forma unui apel telefonic.

MAY BETH FOSTER *(TELEFON):*
Ești West McCray?

WEST McCRAY *(TELEFON):*
Da, eu sunt. Cu ce vă pot ajuta?

MAY BETH FOSTER *(TELEFON):*
Mă *numesc* May Beth Foster. Joe Halloran mi-a spus că ești genul de persoană căreia îi pasă.

WEST McCRAY:
În tot acest timp, nu se descoperise nimic nou cu privire la moartea lui Mattie Southern și nu apăruse niciun suspect. Ancheta părea să bată pasul pe loc. Dar nu pentru asta mă sunase May Beth.

MAY BETH FOSTER *(TELEFON):*
Am nevoie de ajutorul tău!

WEST McCRAY:
Cu trei luni înainte, May Beth primise un telefon de la o secție de poliție din Farfield, Colorado, un oraș aflat la mulți, mulți kilometri distanță de Cold Creek. Pe marginea drumului fusese găsit un Chevrolet negru cu an de fabricație 2007, iar în interior, un rucsac verde, plin de obiecte personale aparținându-i lui Sadie, sora mai mare a lui Mattie, dispărută fără urmă în luna iunie. Nu se mai știa nimic despre ea. Poliția locală cercetase superficial zona și ajunsese la concluzia că Sadie fugise de acasă. După ce epuizase toate pistele aflate la îndemână, May Beth hotărâse să mă contacteze. Eram ultima ei speranță. Credea că puteam să i-o aduc înapoi pe Sadie în viață. Pentru că *trebuia* să fie în viață, pentru că...

MAY BETH FOSTER *(TELEFON):*
Încă o fată moartă... așa ceva nu aș mai putea suporta.

sadie

Găsesc maşina pe Craigslist.

Nu cred să aibă vreo importanţă marca, dar, dacă vreţi să ştiţi mai multe, ei bine, aflaţi că este pătrăţoasă şi neagră ca noaptea. Culoare care o face invizibilă printre alte maşini. Bancheta din spate e suficient de lată cât să poţi dormi pe ea. A fost scoasă la vânzare printr-un anunţ scris grăbit de mână, ca multe altele, numai că greşelile de ortografie sugerau un anumit grad de disperare. *Faceţi o ofertă, vă rg*, asta m-a făcut să-i dau curs. Am tradus textul ca însemnând *Am nevoie de bani acum*, de unde am dedus că cineva dăduse de necaz sau era lihnit de foame ori avea o nevoie de gen... chimic. Prin urmare, sunt în avantaj, iar dacă am un atu, de ce să nu-l folosesc?

Nu-mi trece prin cap că întâlnirea pe un drum de ţară, la ieşirea din oraşul meu, cu cineva dispus să accepte orice sumă de bani aş vrea să plătesc nu e cel mai lipsit de primejdii lucru de pe lume, dar asta din cauză că ceea ce am de gând să fac după ce pun mâna pe maşină este şi mai periculos de atât.

— Rişti să mori, îmi spun cu voce tare, doar ca să testez dacă greutatea cuvintelor ce-mi ies din gură îmi bagă minţile în cap.

Nu se întâmplă.

Risc să mor.

Îmi iau rucsacul verde de pânză de pe podea, mi-l arunc peste umăr și-mi trec degetul mare peste buza de jos. May Beth mi-a dat aseară niște coacăze, iar azi-dimineață, când m-am trezit, le-am mâncat pe post de mic dejun. Nu știu dacă m-am pătat în jurul gurii, dar nu de puține ori mi s-a întâmplat să fac o primă impresie proastă, așa că...

Ușa din plasă de sârmă de la rulota mare în care locuiesc e ruginită și scoate un scârțâit care răsună peste întreg Ținutul Nimănui. Dacă totuși vreți să vă faceți o idee, închipuiți-vă un loc cu totul altfel decât în suburbii și, pe urmă, pe mine așezată pe câteva trepte mai jos pe scara socială, locuind de când mă știu într-o rulotă închiriată de la May Beth „Hrănește-mă cu Coacăze". Trăiesc într-un loc tocmai bun de a fi părăsit, asta e tot ce trebuie să știți despre el, și n-am de gând să privesc înapoi. De fapt, nici nu contează ce-mi doresc, oricum, este mai bine să n-o fac.

Îmi iau bicicleta și ies din oraș. Mă opresc puțin pe podul verde de peste râul Wicker, unde mă holbez în jos la apă și simt până în măruntaie atracția amețitoare a curenților ei furtunoși. Cotrobăi în sac, printre haine și sticle cu apă, împing mai încolo o pungă cu chipsuri de cartofi și portofelul, până ce dau de telefonul mobil, înfășurat într-un ghem de lenjerie intimă. E o bucată ieftină de plastic; nici măcar nu are ecran. Îl arunc în apă, apoi mă întorc la bicicletă, o încalec și pedalez până la Meddler's Road, la ieșirea de pe șoseaua principală, pentru a mă întâlni cu femeia care a postat anunțul pe Craigslist. Tipa se numește Becki, scris cu *i* în coadă. Așa se semnase, *cu i*, de parcă nu mi-aș fi dat seama ce fel de om e din e-mailurile trimise. O găsesc stând în picioare lângă mașina pătrățoasă, neagră ca noaptea, cu o mână așezată pe capotă și cu cealaltă peste pântecul umflat. Este însărcinată. În spatele ei e parcată o altă

mașină, un pic mai nouă. La volan stă un bărbat cu brațul atârnat peste geamul deschis. E încordat, asta până ce mă vede, moment în care tensiunea din corpul lui pare să se evapore. Mă simt jignită, doar sunt un om periculos.

N-ar trebui să subestimezi oamenii! îmi vine să-i strig. *Am un cuțit la mine.*

E adevărat. Am un briceag în buzunar, lăsat în urmă de unul dintre iubiții mamei, Keith. Acum mult timp. Dintre toți iubiții ei, avea cea mai frumoasă voce – așa de blândă, încât suna aproape șoptit –, dar nu era un om de treabă.

— Lera? mă întreabă Becki.

Așa i-am spus că mă cheamă. Este al doilea prenume al meu, mai ușor de pronunțat decât primul. Glasul lui Becki mă ia prin surprindere. Sună de parcă s-ar scărpina pe genunchi. E o fumătoare înrăită, aș putea să pun pariu. Încuviințez cu o mișcare scurtă din cap, scot din buzunar plicul burdușit cu bancnote și i-l întind. Opt sute de dolari. E adevărat, mi-a refuzat oferta inițială de cinci sute, dar tot este o afacere bună. Plătesc, de fapt, reparațiile pe care le-au făcut la mașină. Becki jură că rabla mă va ține cel puțin un an.

— Am crezut că ești mult mai în vârstă, judecând după e-mailul tău.

Ridic din umeri și întind brațul și mai tare. *Ia naibii banii, Becki,* îmi vine să-i spun, *altfel o să te întreb pentru ce îți trebuie.* Tipul din mașină pare cam neliniștit, cam nervos. Știu uitătura asta. Aș recunoaște-o dintr-o mie. Am văzut-o în beznă.

Becki își mângâie pântecul umflat și se trage mai aproape de mine.

— Mama ta știe pe unde umbli? mă întreabă, iar eu aleg să îi răspund cu o nouă ridicare din umeri ce pare să o satisfacă, dar numai pe moment.

Se încruntă și mă măsoară din cap până în picioare.

— Nu, habar n-are unde ești, continuă ea. Altfel, de ce te-ar fi lăsat să vii până aici singură ca să cumperi o mașină?

Nu e genul de întrebare la care să dai din cap în semn de „da" sau „nu" ori să ridici din umeri. Îmi ling buzele și mă pregătesc de ripostă. *Am un cuțit în buzunar,* îmi vine un chef nebun să-i strig în față, dar îmi simt glasul înecat.

— Mama e m-m-m...

Cu cât mă bâlbâi mai tare, cu atât se înroșește ea la față și nu știe cum să-și ferească privirea. Nu se uită spre mine, nu mă privește direct în ochi. Îmi simt gâtlejul strâns, sugrumat, iar singurul mod de a mă elibera ar fi să nu mai încerc să leg cuvintele. Oricât de tare mă străduiesc să fac asta în fața lui Becki, știu că n-o să reușesc în veci. Numai când sunt singură o pot face.

— M-m-moartă...

Bâlbâiala m-a părăsit pentru moment.

Trag aer în piept.

— Isuse! șuieră Becki și știu că exclamația nu are nicio legătură cu tristețea pe care o implică informația asta, ci cu modul în care vorbele mi-au ieșit pe gură.

Se retrage un pic, pentru că, știți, este o chestie contagioasă și dacă se molipsește, sunt șanse sută la sută să transmită boala fetusului.

— Dar nu ar trebui să... Măcar ai carnet?

E unul dintre cele mai subtile moduri în care m-a întrebat cineva dacă sunt retardată, ceea ce nu îl face mai puțin enervant, mai ales că vine din partea unei femei incapabile să ortografieze cuvântul *rog.* Vâr plicul cu bani înapoi în buzunar, lăsând gestul să vorbească de la sine. Mattie obișnuia să spună că încăpățânarea, nu bâlbâiala, e cel mai mare defect al meu,

dar, în realitate, cele două se completează. Totuși, nu îmi permit riscul de a lăsa ignoranța lui Becki să îmi înăbușe dorința de a cumpăra mașina aia veche. Becki chicotește, ușor jenată.

— Ce tot spun eu? Sigur că ai carnet... Nu-i așa? adaugă apoi, pe un ton mai puțin convins.

— Mda, îi răspund.

Nu toate cuvintele pe care le rostesc se fac bucăți atunci când îmi ies din gură. Tonul oarecum normal o liniștește pe Becki, care renunță să mă mai facă să pierd timpul și îmi demonstrează că mașina funcționează, pornind motorul. Mă avertizează că arcul portbagajului e stricat și glumește, adăugând că mă lasă să folosesc gratuit bățul cu care îl proptește ca să îl țină deschis.

Mormăi pe tot parcursul tranzacției, apoi mă cocoț pe capota noii mele mașini și îi urmăresc pe cei doi cum bagă în marșarier, fac dreapta și se înscriu pe șosea. Răsucesc cheia automobilului între degete și las căldura zorilor să mă cuprindă treptat. Insectele consideră prezența mea un afront la adresa teritoriului pe care îl ocupă și se regalează cu pielea mea albă și pistruiată. Mirosul uscat și prăfos al drumului îmi gâdilă nările și-mi stimulează dorința de a pleca, așa că mă dau jos de pe capotă, împing bicicleta într-un tufiș și o văd cum se rostogolește deloc spectaculos pe o parte.

May Beth îmi dă câteodată coacăze, dar tot ea este cea care adună plăcuțe de înmatriculare expirate, pe care le expune cu mândrie în baraca din spatele rulotei. Sunt de toate culorile și provin din toate statele Americii, unele și din alte țări. May Beth are atât de multe plăcuțe de înmatriculare, încât nu cred că își va da seama dacă îi lipsesc două. Numerele de înmatriculare autocolante pe care le folosesc sunt „împrumutate" de la

bătrâna doamnă Warner, care locuiește la trei rulote de mine. E prea slăbită pentru a mai conduce și nu mai are nevoie de ele.

Le mânjesc cu noroi și-mi șterg palmele murdare de pantalonii scurți, dau ocol mașinii și mă așez pe scaunul șoferului. Scaunele sunt moi și joase, iar în spațiul dintre picioare e o arsură de țigară. Bag cheia în contact, iar motorul începe să toarcă. Apăs pedala de accelerație și mașina pornește pe terenul denivelat, urmând același drum străbătut de Becki până la șoseaua principală, de unde o iau în direcția opusă.

Îmi ling buzele; gustul de coacăze a dispărut, dar nu atât de demult încât să nu-i duc dorul dacă e să-mi amintesc de dulceața dezgustătoare a fructelor. May Beth va fi așa de dezamăgită când va bate la ușa mea și va descoperi că am plecat, însă nu cred că va fi surprinsă. Ultimul lucru pe care mi l-a spus, ținându-mi capul între mâinile ei, a fost: *Indiferent ce-ți trece prin minte, ai face bine să-ți scoți gândul ăsta prostesc din căpșor chiar acum!* Numai că gândul nu e în minte, e în inima mea, și tot ea mi-a spus că dacă e să-mi urmez un gând, atunci la fel de bine ar putea fi acesta.

Chiar dacă e greșit.

FETELE

S1E1

WEST McCRAY:
Se întâmplă foarte des ca fetele să fugă de acasă.

Șeful meu, Danny Gilchrist, îmi propusese cu ceva vreme în urmă să găzduiesc propriul *podcast*, iar când i-am povestit despre apelul primit de la May Beth și despre Mattie și Sadie, m-a îndemnat să cercetez cazul. Faptul că mă aflasem în zonă la momentul morții lui Mattie era, într-un fel, mâna destinului, mi-a spus. Totuși, la auzul acelor vorbe, prima mea reacție a fost să-i răspund:

Se întâmplă foarte des ca fetele să fugă de acasă.

Adolescente fără astâmpăr, adolescente nesăbuite. Fetele tinere și inevitabilele lor drame. Sadie supraviețuise unei pierderi teribile, pe care, fără să stau prea mult pe gânduri, am refuzat să o iau în considerare ca temă de emisiune. Le-am respins și pe ea, și pe Sadie. Îmi doream o poveste cu un aer proaspăt, o poveste nouă și interesantă, iar cea a unei fete date dispărute nu corespundea ideilor mele.

Era o istorie care mai fusese spusă.

Danny mi-a amintit imediat că eu eram cel care lucra pentru el și nu viceversa.

DANNY GILCHRIST *(TELEFON):*
Este de datoria ta să sapi mai adânc. Nu-mi spune că subiectul ăsta *nu* e interesant înainte de a vedea despre ce e vorba. Am pretenții mai mari de la tine. Du-te acolo și vezi ce găsești!

WEST McCRAY:
Am pornit spre Cold Creek în aceeași săptămână.

MAY BETH FOSTER:
Moartea lui Mattie a distrus-o pe Sadie. Nu și-a mai revenit niciodată, lucru de înțeles, de altfel, iar faptul că poliția nu l-a găsit pe monstrul care a ucis-o, ei bine, asta a fost pentru ea ultima picătură.

WEST McCRAY:
Ți-a spus ea asta?

MAY BETH FOSTER:
Nu, dar nici nu avea de ce să-mi spună. Era de ajuns să te uiți în ochii ei ca să-ți dai seama.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Lui Mattie Southern nu i se făcuse dreptate.

Pentru locuitorii din Cold Creek era de neconceput ca o crimă săvârșită cu atâta brutalitate și sânge-rece să rămână nerezolvată. Televiziunea le oferise un etalon; la urma urmei, în seriale precum *CSI*, anchetatorii îl descopereau pe ucigaș în mai puțin de o oră, lucrând adesea cu mult mai puține probe decât cele prelevate din livada de meri.

Detectivul George Alfonso, de la poliția din Abernathy, omul care a condus investigațiile, arată ca un star de cinema trecut de prima tinerețe. E un bărbat de culoare, are șaizeci și ceva de ani, un metru optzeci și trei înălțime și păr cărunt tuns scurt. Pare exasperat de lipsa de piste, dar nu surprins, având în vedere circumstanțele.

DETECTIVUL ALFONSO:
Inițial nu am știut că avem de-a face cu o crimă. Se primise un telefon în legătură cu un incendiu și, din păcate, locul crimei a fost în mare parte compromis de eforturile pompierilor de a stinge focul.

WEST McCRAY:
Probele ADN recoltate la fața locului nu au fost concludente și nu s-a găsit nicio potrivire în baza de date. Deocamdată nu există un cerc de suspecți.

DETECTIVUL ALFONSO:
Am făcut tot ce am putut pentru a afla ce s-a întâmplat cu Mattie între momentul dispariției și cel al morții sale. De cum am fost anunțați de dispariție, am activat o Alertă AMBER[1]. Am cercetat zona și câțiva suspecți, oameni cu care Mattie intrase în contact în orele de dinaintea dispariției, dar au fost cu toții exonerați. Un singur martor a declarat că a văzut-o urcând într-o camionetă în noaptea când a dispărut. A fost ultima persoană care a văzut-o în viață.

[1] Notificare de răpire a unui copil (acronim pentru America's Missing: Broadcast Emergency Response), difuzată prin intermediul posturilor radio și TV, prin internet, mesaje telefonice, panouri publicitare etc. Alerta a fost instituită după răpirea și uciderea, în 1996, a lui Amber Hagerman, o fetiță în vârstă de nouă ani din Texas, și, de fapt, poartă numele acesteia (n. tr.).

WEST McCRAY:
Martorul era Norah Stackett, proprietara de la Stackett Groceries, singura băcănie din Cold Creek. Norah este o femeie albă, în vârstă de cincizeci și opt de ani, este roșcată și are trei copii adulți care lucrează la prăvălia pe care o deține.

NORAH STACKETT:
Tocmai închideam magazinul când am văzut-o. Stinsesem luminile și am zărit-o, era în colțul străzii și urca într-o camionetă. Se lăsase întunericul și nu știu cu siguranță dacă era o camionetă albastră sau neagră, dar înclin să cred că neagră. Nu m-am uitat la plăcuța de înmatriculare sau la șofer, dar știu că nu mai văzusem mașina aceea și nici nu am revăzut-o după. Cred, totuși, că aș recunoaște-o. A doua zi am aflat că poliția împânzise zona din jurul parcului de rulote Sparkling River și atunci mi-am zis că Mattie era moartă. Pur și simplu am știut. Ce ciudat, nu-i așa?! *(RÂDE)* Ciudat și înspăimântător totodată...

WEST McCRAY:
Fetele locuiau în Sparkling River Estates. Este un parc mic, cu nu mai mult de zece rulote, unele dintre ele ceva mai bine întreținute. În fața uneia au fost amplasate ornamente pentru gazon și s-au sădit flori, în timp ce alta iese în evidență din pricina unei canapele putrezite, înconjurate de gunoaie. În apropiere nu se află niciun râu scânteietor, dar dacă ieși din oraș și urmezi șoseaua principală, s-ar putea să dai de unul.
Așa cum am mai spus, May Beth Foster, bunica de împrumut a fetelor, este managerul parcului de rulote. Îmi arată rulota mare a fetelor, pe care a lăsat-o așa cum a găsit-o după plecarea lui Sadie. De atunci, May Beth a

rămas copleșită de tristețe, stare care o împiedică să facă ordine înăuntru, cu toate că nu-și permite să țină vehiculul neînchiriat.

Nu știu la ce m-am așteptat în clipa când am pătruns în rulotă, dar spațiul este curat și neaglomerat. În ultimii patru ani, Sadie a crescut-o aici, de una singură, pe Mattie. Totuși, era doar o adolescentă, iar atunci când mă gândesc la adolescenți, în minte îmi vin dezastre naturale, un soi de tornadă care se mișcă dintr-o cameră în alta, lăsând în urmă un carnagiu.

Nimic de genul ăsta în locul care, pentru cele două fete, a însemnat „acasă" În chiuveta din bucătărie și pe măsuța din fața televizorului din living au rămas cești de cafea. Pe frigider e agățat un calendar cu file nerupte din iunie, luna în care a dispărut Sadie.

Și mai straniu se prezintă lucrurile în dormitoare. Camera lui Mattie arată de parcă ar aștepta-o din clipă în clipă să se întoarcă. Pe podea zac împrăștiate haine, iar patul e nefăcut. Pe noptieră stă un pahar gol cu pete de apă în interior.

MAY BETH FOSTER:
Sadie nu a lăsat pe nimeni să se atingă de camera lui Mattie.

WEST McCRAY:
Prin contrast, camera lui Sadie arată de parcă ar ști că ocupanta nu va mai reveni niciodată. Patul a fost făcut, iar suprafețele sunt goale. Pare că totul a fost curățat lună.

WEST McCRAY *(CĂTRE MAY BETH):*
Nu e nimic aici.

MAY BETH FOSTER:
Am găsit toate lucrurile lui Sadie în tomberonul din spatele parcului, în ziua când am realizat că plecase.

WEST McCRAY:
Ce fel de lucruri?

MAY BETH FOSTER:
Cărțile, filmele, hainele ei... cam tot ce avea.

Mi se face rău când mă gândesc cum și-a aruncat toată viața la gunoi. Pentru că asta a făcut. Toate acele lucruri mici care o defineau ca persoană, totul ajunsese la gunoi, iar când le-am găsit, am început să plâng fiindcă ea... hotărâse că nu-i mai erau de niciun folos.

WEST McCRAY:
Ai prevăzut că așa avea să se întâmple? A făcut sau a zis Sadie ceva care să-ți dea de bănuit că intenționa să plece?

MAY BETH FOSTER:
În săptămâna de dinainte de a pleca, Sadie a devenit foarte tăcută, de parcă se concentra pe ceva, o prostie pe care avea de gând să o facă, și atunci i-am spus că indiferent la ce se gândea, să renunțe. Dar ajunsese într-un stadiu în care nu mai ținea cont de ceea ce îi spuneam.

Totuși, niciodată nu mi-am închipuit *așa ceva*...

Îți spun, treaba asta mă ucide. Aș vrea să ieșim de aici, te rog!

WEST McCRAY:
Ne continuăm conversația la ea acasă, într-o rulotă mare, amplasată la intrarea în parc. Mă invită să mă așez pe o canapea acoperită cu o folie de plastic care fâșâie zgomotos la fiecare mișcare. Când îi spun că nu e locul cel mai potrivit pentru un interviu, ne mutăm în mica bucătărie, unde mă servește cu un pahar de ceai cu gheață și îmi arată albumul cu fotografii cu fetele, adunate de-a lungul anilor.

WEST McCRAY:
Cine a făcut albumul?

MAY BETH FOSTER:
Eu.

WEST McCRAY:
E genul de lucru pe care l-ar face o mamă.

MAY BETH FOSTER:
Mda... Asta ar trebui să facă o mamă.

WEST McCRAY:
Claire Southern, mama lui Mattie și Sadie, nu este un subiect de conversație tocmai plăcut, dar este inevitabil, pentru că fără ea, cele două fete nu ar fi existat.

MAY BETH FOSTER:
Cu cât discutăm mai puțin despre ea, cu atât mai bine.

WEST McCRAY:
Totuși aș vrea să-mi povestești despre ea, May Beth! Mi-ar putea fi de ajutor. Măcar ca să le înțeleg mai bine pe Mattie și pe Sadie.

MAY BETH FOSTER:
Claire a fost o pacoste chiar de la început. Unii copii așa se nasc... răi. S-a apucat de băutură la doisprezece ani. La cincisprezece, s-a luat de droguri, cocaină. La optsprezece, a trecut la heroină. A fost arestată pentru furtișaguri, câteva delicte minore. Genul care dă mereu de necazuri și le face zile fripte celorlalți. Am fost cea mai bună prietenă a lui Irene, mama ei, încă de când a venit la mine să închirieze rulota. Așa am intrat în viața lor. Irene era cel mai blând suflet pe care l-am cunoscut vreodată. Nu a putut să o țină în frâu pe Claire, dar n-are niciun rost să mai vorbim acum despre asta.

WEST McCRAY:
Irene a murit de cancer la sân când Claire avea nouăsprezece ani.

MAY BETH FOSTER:
Înainte de moartea ei, Claire a rămas însărcinată. Irene s-a agățat de viață, voia să-și vadă nepoata, dar... nu i-a fost dat. Sadie s-a născut la trei luni după înmormântarea bunicii. Pe patul de moarte i-am promis lui Irene că voi avea grijă de copil și asta am făcut. Mi-am respectat promisiunea, pentru că... spune-mi, ai copii?

WEST McCRAY:
Da, o fată.

MAY BETH FOSTER:
Atunci știi despre ce vorbesc.

sadie

Au trecut trei zile și în clipa asta îmi vopsesc părul.

Mă aflu într-o toaletă publică oarecare, găsită în drum. Mirosul de amoniac amestecat cu duhoarea din cabinele jegoase îmi întoarce stomacul pe dos. Nu mi-am mai vopsit părul, iar rezultatul este un blond murdar. Pe fata de pe cutie arăta auriu, dar nu contează, ideea este să arăt altfel.

Lui Mattie nu i-ar fi plăcut. Și mi-ar fi spus-o. *Pe mine nu mă lași niciodată să mă vopsesc,* ar fi scâncit cu vocea ei subțirică, iar prin subțirică nu vreau să zic că era slabă sau fragilă, ci doar încă neformată. Atunci când râdea, glasul îi devenea așa de ascuțit, că îmi zgâria urechile, dar nu m-am plâns niciodată, fiindcă, atunci când o făcea, era ca și cum zburai într-un avion pe deasupra unui oraș iluminat pe de-a-ntregul unde nu mai fuseseși niciodată. Sau cel puțin așa îmi imaginez eu că ar fi când zbori. Pentru că de zburat, n-am zburat niciodată.

Mattie ar fi avut dreptate să se plângă. Așa e, nu am lăsat-o să se vopsească. Dintre toate regulile instituite de mine *(sună-mă dacă te duci acasă la o prietenă, nu trimite mesaje pe telefon băieților înainte de a vorbi cu mine, lasă deoparte telefonul și fă-ți mai întâi temele)*, alesese una singură pe care să o respecte: *nu-ți vopsi părul înainte de a împlini paisprezece ani.* Probabil că îi scăpase.

Cred că nu s-a atins de părul ei pentru că moștenise nuanța de blond de la mama și nu suporta gândul de a renunța la puținul care îi mai rămăsese de la ea. M-a enervat întotdeauna faptul că ele două semănau așa de bine, cu aceeași culoare de păr, ochi albaștri și fețe în formă de inimă. Mattie și cu mine nu aveam același tată și nici nu dădeam impresia că am fi surori, asta dacă nu ne vedeai purtând pe chip aceeași expresie în rarele momente când simțeam la fel. Față de ea și mama, eu eram intrusa, cu buclele mele castanii rebele și ochii de un cenușiu-închis, trântiți pe ceea ce May Beth zicea dintotdeauna că ar semăna cu o *față de vrabie*. Mattie era sfrijită și stângace în mișcări pentru că nu se oprise din crescut, un stadiu care avea o anumită gingășie prin comparație cu acela, mai cinic vizual, în care ajunsesem eu. Eu sunt rezultatul biberoanelor umplute cu Mountain Dew. Funcționez după un sistem mai puțin capabil să proceseze lucrurile delicate din viață. Am un corp suficient de ascuțit pentru a tăia sticla cu el, un corp care ar avea nevoie urgent să se rotunjească, chestie care uneori nu mă deranjează. Un corp nu trebuie să fie neapărat frumos, e de ajuns să mintă plauzibil. Sunt mai puternică decât par.

Se face noapte când ajung la panoul care anunță Whittler's Truck Stop.

O parcare de tiruri. Un fel de buton de oprire pentru oamenii care trăiesc pe repede înainte, atâta doar că ei nu fac propriu-zis o pauză, ci încetinesc un pic, atât cât să ajungă la dublul vitezei cu care operăm noi, ceilalți. Am lucrat la o benzinărie la ieșirea din Cold Creek, iar șeful meu, Marty, nu m-a lăsat niciodată singură în tura de noapte, atâta încredere avea el în camionagii. Nu știu dacă avea dreptate, dar așa era el. Whittler's e mai mare decât fostul meu loc de muncă, dar nu la fel de curat. Sau poate că, în timp, te obișnuiești cu dezordinea

și ajungi să crezi că fiecare lucru e la locul lui. Nimic de aici nu arată că și-ar fi dat cineva interesul. Firma luminoasă de pe benzinărie pare mai puțin strălucitoare decât ar trebui, ca și cum luminile ar fi pe cale să se stingă treptat, și nu să dispară brusc în beznă.

Mă îndrept către localul deasupra căruia stă scris *Ray's* cu litere cursive prea mici pentru clădire, fapt care face ca restul să pară amețitor de strâmb. CEA MAI BUNĂ PLĂCINTĂ CU MERE DIN ȚINUTUL GARNET! Așa sună anunțul lăudăros de pe un afiș din carton postat la fereastră. GUSTĂ O FELIE!

Împing ușa grea din sticlă și mă trezesc în anii 1950. *Ray's* arată exact așa cum mi-a fost descris: canapele din vinil roșii și turcoaz, și chelnerițe îmbrăcate în rochii și șorțuri asortate. Într-un colț, dintr-un tonomat de pe vremea bunicii, răzbate glasul lui Bobby Vinton[1] și rămân pe loc pentru a absorbi nostalgia și mirosul de cartofi cu sos înainte de a-mi croi drum către tejgheaua din partea din spate a localului. Dincolo de ea se află bucătăria și masa de pe care chelnerițele iau farfuriile cu mâncare pentru a le duce clienților.

Mă cocoț pe un scaun înalt și îmi așez mâinile pe blatul răcoros din melamină. În dreapta mea, o fată. Fată. Femeie. Stă aplecată peste o farfurie pe jumătate goală și-și mișcă iute degetele peste ecranul telefonului. Are păr castaniu creț și atât de multă piele palidă la vedere, încât mă cutremur când mă uit la ea. Poartă pantofi negri cu toc, un șort foarte scurt și o bustieră dintr-un material subțire și strâns pe corp. Mă gândesc că e prostituată, iar ăsta e locul ei de muncă. *Fete la produs, fete de pe centură*, așa li se zice. Îmi ridic ochii ca să o studiez mai bine

[1] Bobby Vinton (n. 1935), cantautor american care s-a bucurat de succes în anii 1960–1970. A lansat multe melodii populare în epocă și peste 80 de albume cu muzică originală sau compilații (n. tr.).

și descopăr că fața îi e mai tânără decât pare la prima vedere, e o față marcată de întâmplările prin care a trecut posesoarea ei, și nu de trecerea timpului. Ridurile din colțurile ochilor și de la marginile buzelor mă duc cu gândul la crăpăturile dintr-o armură.

Îmi las ușor coatele pe tejghea și îmi aplec capul. Acum, că m-am oprit, oboseala șofatului mă ajunge din urmă. Nu sunt obișnuită să stau atâta timp la volan și sunt epuizată. Îmi simt mușchii din ceafă contractați, de parcă ar fi noduri mici. Mă concentrez, în încercarea de a canaliza fiecare durere individuală către una singură, pe care să n-o iau în seamă.

După un minut, un bărbat iese din bucătărie. Are pielea măslinie, capul ras și desene frumos colorate pe ambele brațe, complet tatuate. Cranii și flori. Tricoul negru cu inscripția *Ray's* stă strâns întins peste piept și-i scoate în evidență părțile corpului pe care, mai mult ca sigur, le-a lucrat din greu la sală. Își șterge mâinile pe cârpa unsuroasă prinsă de curea și mă măsoară din priviri.

— Te-ai hotărât ce să comanzi?

Vocea îi sună ca un cuțit care se ascute prin frecarea de oameni și mi se pare așa de intimidantă, încât nici nu vreau să mă gândesc ce impresie produce atunci când tipul se răstește. Nu apuc să-l întreb dacă el este Ray, căci observ că pe ecusonul prins de tricou stă scris numele SAUL. Se răsucește, își apleacă urechea spre mine și-mi cere să repet, de parcă aș fi rostit ceva care i-a scăpat.

Bâiguitul meu este, în general, o constantă. Nimeni nu știe asta mai bine decât mine, iar când sunt obosită devine enervant de imprevizibil, cam cum era și Mattie, pe la patru ani, când începuse să se joace de-a v-ați ascunselea prin parcul de rulote fără să anunțe pe nimeni. E momentul să răspund,

numai că nu vreau să ofer gratis un spectacol cuiva despre care nu sunt sigură că-mi poate da ceea ce caut, aşa că îmi dreg glasul şi înşfac micul meniu laminat, aşezat într-un coşuleţ cu şervetele şi îl parcurg, în căutarea a ceva ieftin. Îi arunc lui Saul o privire sugestivă, arătând spre gât şi gură în chip de scuză, ca şi cum aş avea laringită. Bat cu degetele în meniu pentru a-i atrage atenţia că acesta este modul meu de a comunica. Îmi urmăreşte din ochi degetele, care se opresc asupra textului CAFEA... 2 dolari.

După un minut, îmi vâră o cană sub nas şi mă avertizează:

— Să-ţi fie clar, nu poţi să stai aici toată noaptea, trăgând de cafeaua asta! Bea-o acum, cât e caldă, sau comandă ceva de mâncare!

Las aburii să îmi învăluie faţa înainte de a sorbi prima înghiţitură. Cafeaua îmi arde limba şi gâtul şi mă trezeşte mai rapid decât a făcut-o vreodată cafeina, iar gustul este suficient de puternic ca să îmi confirme asta. Las cana jos şi remarc o femeie la gemuleţul care separă bucătăria de masa de servit. La fel ca Saul, poartă o bluză neagră cu inscripţia *Ray's*, iar faţa ei mă duce cu gândul la May Beth într-o variantă un pic mai tânără, atâta doar că tipa asta are părul vopsit negru. Părul lui May Beth este cărunt, cu câteva fire negre. Amândouă au ten de piersică şi trăsături bine conturate, dar mai jos de gât totul se rotunjeşte şi devine mai puţin definit. Mai moale. May Beth obişnuia să mă ia în braţe şi să mă ţină strâns la piept atunci când nimeni altcineva nu o făcea şi îmi plăcea moliciunea aceea a ei. Las amintirea să-mi aducă un mic surâs pe buze. Apoi adresez zâmbetul femeii. Iar ea mi-l întoarce.

— Te uiţi la mine de parcă m-ai cunoaşte, zice ea.

Uite altceva care o deosebeşte de May Beth, în afară de păr: vocea. Vocea lui May Beth poate topi cuburile de zahăr. Cea a

femeii aduce a plăcintă cu mere. Sau poate că nu sună așa, ci doar miroase. Un cărucior cu plăcinte stă așezat la câțiva zeci de centimetri de tejghea, iar faimoasa lor prăjitură cu mere de pe raftul de sus are bucăți de fructe moi, însiropate, vârâte într-o frumoasă crustă pufoasă. Îmi lasă gura apă și, deși știu că la viața mea am fost și mai înfometată, acel sărut caramelizat cu scorțișoară mă împiedică să îmi amintesc când. Stomacul îmi chiorăie. Femeia ridică din sprâncene, iar, în clipa aceea, observ că pe ecusonul prins cu ac pe sânul ei drept e scris cuvântul RUBY. Mi-ar fi foarte greu să îi pronunț numele.

— Las-o moartă, Roo! zice Saul din spatele mesei de servit. Fata e mută.

Femeia se răsucește cu fața spre mine.

— Așa e?

—

Închid ochii. M-am blocat: momentul în care îmi țin gura deschisă, dar nimic nu se întâmplă (cel puțin nu în exterior) pare să se prelungească la infinit. În interior, cuvântul e la locul lui, iar străduința de a-i da formă mă îngheață, mă face să mă simt ruptă în două.

— S-s..., mă lupt eu să rostesc *S*-ul, să îl găsesc înlăuntrul meu.

Deschid ochii. O simt pe femeia din dreapta cum se holbează la mine. Ruby, în schimb, nici nu clipește și îi sunt recunoscătoare pentru asta. Simt însă și un soi de iritare, căci decența după care fiecare om ar trebui să se conducă în viață nu ar trebui să nască sentimente de gratitudine.

— S-s-semeni cu c-c-cineva.

— Și ăsta e un lucru bun?

— Da! răspund și dau din cap, destul de mulțumită de mine însămi. *Da!*

— Am crezut că eşti mută, spune Saul, deloc impresionat.

— Mai vrei ceva în afară de cafea? mă întreabă Ruby.

— N-n-nu, nimic.

Îşi muşcă buzele.

— Ştii că nu poţi să rămâi aici toată noaptea doar cu cafeaua aia în faţă.

Hristoase! Îmi dreg glasul.

— P-p-pot să t-t-te întreb...? *Ceva.* Un lucru?

Câteodată reuşesc să fac asta: să-mi păcălesc bâlbâiala. Îmi propun să bâigui un cuvânt, apoi, în ultima clipă, îl înlocuiesc cu altul cu sens similar. Prima oară când am descoperit că pot face asta am crezut că scăpasem de chinuri, dar n-a fost aşa; eram la fel de prinsă în capcană, numai că în alt mod. Este de-a dreptul epuizant să planifici ce cuvânt să rosteşti, când oamenii nici nu stau pe gânduri ca să formeze o propoziţie simplă. Un efort considerabil şi nu-i deloc drept să fii nevoit să îl faci, dar, până la urmă, ce e drept pe lumea asta?!

— Sigur că da, îmi răspunde ea.

— R-r-r... Închid ochii pentru o clipă, apoi continui: Ray e aici?

Tresare.

— Ray a murit în urmă cu câţiva ani.

— Î-î-îmi pare rău! *Rahat!*

— Ce treabă ai cu el?

— L-l-lucrezi de m-m-mult timp aici?

— De aproape treizeci de ani.

Femeia mă priveşte cu atenţie.

— Despre ce este vorba?

— Încerc să d-d-dau de c-c-cineva.

Există o cale mai rapidă de a rezolva problema. N-o las să îmi răspundă. Închid gura, cu buzele strânse, şi ridic un deget

în aer. Aşteaptă cât îmi desfac, tăcută, rucsacul şi scot din el o fotografie. E veche de opt ani, dar e singura pe care o am şi în care apare persoana pe care o caut. A fost făcută vara şi pozam cu toţii în faţa rulotei lui May Beth. Ştiu că era vară pentru că se văd straturile de flori. May Beth a făcut poza, iar eu i-am luat-o din albumul cu fotografii cu mine şi Mattie. E singura poză în care apar mama... şi Keith.

Keith are trăsături aspre, barba nerasă de o săptămână şi nişte riduri adânci despre care n-o să cred în veci că au apărut de la prea mult râs. Pare gata să sară afară din poză doar ca să enerveze şi mai tare pe toată lumea. Ţine în poală un copil, iar copilul acela cu păr blond ciufulit este Mattie. Mattie la cinci ani. Fata cu codiţe din planul îndepărtat al pozei sunt eu. Îmi amintesc ziua aceea infernal de fierbinte şi cum nu mă lăsasem convinsă să pozez lângă ei până ce mama nu spusese „N-ai decât, o să facem fotografia fără tine", lucru care mi se păruse aşa de nedrept, încât mă strecurasem în cadru şi devenisem una cu marginile sale înceţoşate. Mă holbez la poză vreme îndelungată, aşa cum fac de fiecare dată, după care arăt spre pixul pe care Ruby îl ţine în buzunarul de la şorţ. Îl scoate şi mi-l întinde. Întorc poza şi scriu iute pe dosul ei:

ÎL RECUNOŞTI PE BĂRBAT?

Cunosc deja răspunsul, pentru că am auzit de Ray de la Keith. El obişnuia să vorbească despre locul ăsta, spunea că era un client fidel, o lua pe Mattie în braţe, îşi trecea mâna prin părul ei şi zicea că *poate, într-o zi* avea să o ducă la Ray's pentru o felie de plăcintă cu mere, fiindcă, *scumpo, în viaţa ta nu ai mâncat ceva mai bun*... Iar dacă Ruby lucra acolo de atâta vreme, cu siguranţă că îl cunoscuse pe Keith. Îi întind fotografia. O ţine cu grijă în mână în timp ce mă aplec în faţă şi

pândesc pe chipul ei un semn că l-ar recunoaște. Trăsăturile îi rămân impasibile.

— Cine vrea să știe? mă întreabă într-un final.

Inima îmi tresare, cu oarecare speranță.

— F-f-fiica lui.

Își umezește buzele și observ că rujul i s-a șters, iar ceea ce a mai rămas e dunga clară de la creionul pe care l-a folosit pentru a trasa conturul. Pe urmă mă privește în ochi și oftează în așa fel, încât mă întreb cât de des a avut parte de astfel de scene, cu fete venite să întrebe de bărbați care nu au nimic să le ofere.

— Pe aici trec o mulțime de bărbați care nu ies în evidență decât dacă ceva e în neregulă cu ei. Vreau să zic, realmente în neregulă.

Ruby face un gest de ridicare din umeri, dar nu îl duce până la capăt.

— Poate că a trecut pe aici, nu zic nu, doar că nu-mi amintesc de el.

Sunt în stare să miros minciunile de la o poștă. Faptul că detectez rahaturile pe care încearcă să mi le vândă ceilalți nu se datorează vreunui talent de supererou, menit să îmi compenseze bâlbâiala. Întâmplător însă, mi-am petrecut toată viața printre mincinoși.

Iar Ruby minte.

— Z-z-zicea m-m-mereu că e c-c-client fidel. Și că-l cunoaște pe R-R-Ray.

— Eu nu sunt Ray și nu-l cunosc pe bărbatul ăsta, răspunde femeia și îmi întinde fotografia, după care își îndulcește tonul. Știi, tata m-a părăsit când eram mai mică decât tine. Crede-mă, uneori e mai bine să se întâmple așa!

Îmi mușc limba, ca să nu-i răspund urât. Mă forțez în schimb să mă holbez spre tejghea, la o pată uscată de cafea

care nu a fost încă ștearsă. Îmi așez mâinile în poală ca să nu vadă că mi-am încleștat pumnii.

— *Și zici că ți-a spus că e un client fidel?* întreabă Ruby.

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Dă-mi numărul tău de telefon.

— N-n-nu am t-t-telefon.

Oftează, stă și se gândește preț de o clipă, apoi scoate un meniu dintre cele așezate lângă șervețele. Îmi arată numărul tipărit pe el.

— Uite ce-i, o să stau cu ochii pe clienți! Sună aici, întreabă de mine și o să-ți spun dacă l-am văzut sau nu! Dar nu pot să-ți promit nimic! mă avertizează, apoi se încruntă. Cum adică nu ai telefon?

Clatin din cap, iar ea își încrucișează brațele la piept, cu aerul că așteaptă să îi *mulțumesc*, lucru care mă scoate și mai tare din minți. Împăturesc meniul și îl îndes, împreună cu poza, în rucsac, încercând să nu iau în seamă roșeața care îmi cuprinde corpul, rușinea că nu mi-am atins scopul. E rău și așa că s-a întâmplat, dar faptul că asta se vede pe mine e de-a dreptul *îngrozitor*.

— M-m-minți! o acuz, ca să îi dovedesc că nu sunt dispusă să îi înghit mizeriile.

Se holbează la mine.

— Știi ceva, puștoaico? Nu te mai obosi să mă suni! Și încă ceva: cred că ți-ai terminat cafeaua!

Se întoarce în bucătărie, iar eu mă zgâiesc după ea. *Bravo ție, Sadie, ești o idioată! Și acum?*

Chiar așa: și acum?

Expir încet.

— Hei! mă aud strigată de o voce ușoară ca o pană și nesigură pe ea.

Întorc capul la femeia de alături, care se holbează la mine.

— N-am mai văzut pe nimeni care s-o pună la punct pe Ruby aşa.

Icnesc uşor.

— Ş-ş-ştii cumva d-d-de ce încearcă s-s-să mă ducă de n-n-n-as?

— Nu prea. Nu o cunosc de multă vreme, dar ştiu că e în stare să se poarte ca o căţea, dacă îşi pune în minte.

Femeia îşi studiază apoi mâinile. Are unghiile roz, lungi şi ascuţite şi îmi imaginez cum ar fi să-şi plimbe ghearele pe pielea cuiva. Toate mărunţişurile care te înconjoară pot deveni arme dacă eşti suficient de isteţ ca să ştii cum să le transformi în aşa ceva.

— Uite ce-i... e un tip care, uneori, pierde vremea pe aici, prin spatele localului, alteori pe la benzinărie, asta dacă nu îl alungă careva. Dacă îl alungă, îl găseşti la lăzile de gunoi din spatele parcării. Îl cheamă Caddy Sinclair. E înalt şi slăbănog. S-ar putea să te ajute.

— E *d-d-dealer*? o întreb fără rost, aşa că nici nu se osteneşte să-mi răspundă.

Mă dau jos de pe scaunul înalt şi arunc o monedă de cinci cenţi pe tejghea. Acum ştiu exact unde trebuie să merg.

— M-m-mersi!

— N-ai pentru ce, deocamdată, zice ea. Caddy nu ajută pe nimeni gratuit şi nimeni nu vorbeşte cu el decât dacă e nevoit, aşa că poate că nu ar fi rău să te gândeşti bine înainte să-l abordezi.

— M-m-mersi! repet eu.

Întinde mâna după cafeaua mea băută pe jumătate, îmi înhaţă ceaşca şi spune pe un ton amar:

— Ştiu şi eu ce înseamnă să fii părăsită de tată.

— Ai venit pentru o porție de Ruby Special?

Vocea răsună ca o flegmă groasă și neplăcută. Traversez parcarea dinspre zona iluminată spre umbrele lungi aruncate de clădiri, până ce ajung în fața lui Caddy. Mai întâi am dat ocol localului și stației de benzină, fără să îl găsesc. E în ultimul loc care mi-a fost indicat, în partea din spate a parcării, lângă tomberoane. Stă sprijinit de unul dintre ele, iar silueta i se distinge în întuneric. Pentru o clipă am senzația că e uriaș, asta până ce ochii mi se obișnuiesc cu bezna și îmi dau seama cât de pipernicit este în realitate. E slăbănog și are ochii încețoșați și lipsiți de viață. Fire de barbă răzlețe îi umbresc bărbia și obrazul scobit.

— N-n-nu!

Fumează, trage adânc din țigara ținută între degetele lungi. Urmăresc scânteia care se mărește, apoi pălește și simt furnicături pe gât la amintirea lui Keith. Nu-mi face nicio plăcere să-mi amintesc ce s-a întâmplat atunci, dar mai am și acum cicatricea pe ceafă, iar după ce am căpătat-o, mult timp m-am temut de foc. Când am împlinit paisprezece ani m-am forțat să petrec o noapte cu o cutie de chibrituri pe care le-am aprins pe rând și le-am ținut în mână cât de mult timp am putut. Mâinile mi-au tremurat, dar am făcut-o. Uit mereu că frica e un lucru ce poate fi învins, dar reînvăț asta iar și iar, ceea ce, presupun, e mai bine decât să nu aflu niciodată.

Caddy aruncă mucul pe jos și îl strivește cu piciorul.

— Nu ți-a zis mama ta să nu te apropii de bărbați periculoși noaptea?

— O s-s-să țin m-m-minte asta când o s-s-să întâlnesc așa c-c-ceva.

N-am pic de simț de autoconservare, asta îmi tot repeta biata May Beth. *Nu-ți pasă nici dac-ar fi să mori, numai să ai tu ultimul cuvânt!* Faptul că mă bâlbâiam era și așa o povară, nu era cazul să fac și pe deșteapta.

Caddy se dezlipește încet de tomberon și își fixează privirea goală asupra mea.

— C-c-ce tot s-s-spui tu acolo, p-p-păpușă?

Nu este prima imitație jalnică a mea pe care mi-a fost dat să o aud, dar tot îmi vine să îi smulg limba din gură și să-l sugrum cu ea.

V-v-v...

Liniștește-te, îmi spun, apoi aproape că îmi dau palme pentru că am gândit așa. *Liniștește-te* nu e decât e o vorbă în vânt. *Liniștește-te* este ceea ce-mi spun oamenii atunci când nu găsesc altceva mai bun de zis, ca și cum diferența dintre a fi bâlbâit și a nu fi s-ar datora unui anumit nivel de pace interioară. Până și Mattie se ferea să-mi spună să mă liniștesc.

— V-v-vreau să d-d-discut ceva cu t-t-tine!

Tușește și scuipă ceva asemănător cu cleiul. Stomacul mi se întoarce pe dos.

— Nu zău?

— V-v-vreau să...

— Nu mă interesează ce vrei!

Scot fotografia din rucsac și o țin drept în fața ticălosului. De acum mi-e clar că trebuie să procedez cu el altfel decât cu Ruby. Cum sună proverbul ăla: *Mai bine e să ceri iertarea decât permisiunea?*

Totuși, nici la cerut iertare nu m-am priceput niciodată.

— Îl c-c-cunoști pe b-b-bărbatul ăsta? V-v-vreau să aflu unde p-p-pot să-l găsesc.

Caddy izbucneşte în râs şi-şi croieşte drum pe lângă mine, lovindu-mă cu umărul lui osos şi obligându-mă să fac un pas înapoi total lipsit de graţie. E ceva plin de siguranţă în felul în care se mişcă individul ăsta, care pare să nu cântărească mai mult de patruzeci de kilograme, cu tot cu pantofi. Încerc să bag la cap stilul în care înaintează, cu umerii înainte.

— Dă un anunţ pe Craigslist, la rubrica Legături pierdute!

— P-p-pot să te p-p-plătesc.

Se opreşte, se răsuceşte cu faţa spre mine şi-şi trece limba peste buze în timp ce meditează la propunere. Se apropie dintr-un singur pas hotărât şi-mi smulge poza din mână. Dacă aş fi ţinut-o mai strâns, aş fi rămas cu jumătate din ea între degete. Primul instinct este să încerc să o înşfac înapoi, dar mă opresc la timp. Mişcările bruşte nu par să fie cea mai bună idee.

— Ce treabă ai tu cu Darren Marshall?

Încerc să nu las şocul să mi se ghicească pe faţă. Darren Marshall. Deci aşa îşi zice acum Keith! Sau poate că pe vremea când trăia cu noi îşi zicea Keith, iar numele lui adevărat era, de fapt, Darren – parcă aş prefera să fie aşa. E ceva bun în a smulge atât de iute vălul care acoperă un episod din trecut. Şi a trecut multă vreme de când nu m-am mai simţit bine.

Darren Marshall.

— S-s-sunt fiica lui.

— Nu mi-a spus niciodată că ar avea o fiică.

— D-d-e ce să-ţi fi s-s-spus?

Mijeşte ochii şi ridică poza ca să o privească mai bine în lumina slabă, iar mânecile lungi şi largi ale cămăşii i se desfac, atât cât să întrevăd constelaţia de urme de înţepături de pe braţul lui stâng. May Beth mi-a spus că drogurile sunt o boală şi m-a făcut să-i repet asta şi lui Mattie, dar tot nu pot să cred, pentru că nimeni n-ar vrea să fie bolnav, nu-i aşa? *Arată*

compasiune pentru aproapele tău! Urăşte păcatul, iubeşte-i pe păcătoşi! De parcă dependenţa drogatei de maică-mea era propriu-mi eşec, pentru că nu putusem să pun *compasiunea* faţă de ea mai presus de felul total lipsit de afecţiune în care se purtase cu mine.

— Ai ceva de zis?

Şi-a dat seama la ce mă uit.

— Nu!

— La naiba! zice în timp ce se apropie din nou de mine, rânjind uşor. E o chestie de bani la mijloc, nu-i aşa? Nu ţi-a păsat nici cât negru sub unghie când te-a părăsit, dar acum ţi s-a năzărit să-l cauţi. De ce mama dracului crezi că un bărbat îţi datorează mai mult decât viaţa pe care ţi-a dat-o?

Caddy tace pentru o clipă şi mă studiază atent.

— Ştii ceva, puştoaico? Nu preţ semeni cu el.

Ridic bărbia, iar el pufneşte încet, încă neîncrezător, după care îşi mută din nou privirea asupra pozei.

— Ai auzit expresia *nebun de legat*?

Nebun de legat. Cineva care aleargă după cai verzi pe pereţi, adică după nimic, numai că uneori, nimic este tot ce ai şi alteori, *nimicul* se poate transforma în *ceva.* Iar eu am mai mult decât nimic. Am aflat că tipul din poză e în viaţă. Şi dacă e în viaţă, poate fi găsit.

Dau să înşfac poza din mâna lui Caddy.

— OK, s-s-sunt nebună de l-l-legat.

— Îl cunosc pe Darren, dar n-a mai trecut pe aici de foarte mult timp. S-ar putea totuşi să ştiu ceva mai mult, adaugă şi simt un nod în gât, fiindcă, aşa cum v-am mai spus, am darul de mă prinde imediat când cineva minte.

Caddy minte.

— O să te coste! zice.

— Ț-ț-ți-am zis deja că te p-p-plătesc. C-c-cât?

— Am zis eu ceva de bani?

Îi smulg fotografia și mă înșfac de braț, iar forța surprinzătoare a degetelor lui lungi ca picioarele de păianjen mă face să vreau să mă despart de propria-mi piele, numai să nu le mai simt. Să nu mai simt căldura aceea cum îmi pătrunde în corp. O ușă se trântește undeva în spate. Răsucesc capul în direcția ei.

E un tir, un tir mare și negru cu motorul mergând în gol în întuneric. O fată aleargă spre el. E micuță de statură, iar înfățișarea ei îmi amintește cumva de Mattie. Mă uit la corpul acela firav, făcut din oscioare, și văd cum se oprește în dreptul scaunului pasagerului. Se holbează la portieră un răstimp îndelungat, dureros, și nu pot face nimic care să împiedice ceea ce are să se întâmple. Mă uit cum fata, care nu este Mattie, deschide portiera. Cabina tirului se luminează pentru scurt timp cât urcă ea înăuntru. Închide ușa în urma ei. Lumina din interiorul cabinei se estompează și o înghite.

Caddy își înfige degetele în pielea mea și îi simt unghiile ascuțite.

— L-l-lasă-mă în p-p-pace!

Îmi dă drumul, într-adevăr, și tușește, ascunzându-și fața în cotul brațului.

— O să te coste! repetă el.

Își lasă capul pe umăr și-și plimbă ochii peste corpul meu - ceva mai puțin sigur pe sine ca ultima dată -, apoi își pune mâna pe brațul meu și mă trage mai adânc în întuneric. Se apropie și mai mult, orbecăie la catarama curelei și îmi șoptește la ureche chestii fără nicio pretenție de delicatețe. Răsuflarea îi miroase acru.

Mă uit în ochii lui, sunt roșii.

FETELE

S1E1

WEST McCRAY:
Prima jumătate a albumului foto al lui May Beth cuprinde numai poze cu Sadie. Era o fetiță fericită, cu păr castaniu, ochi cenușii și o piele rozalie sănătoasă. Nu semăna deloc cu mama ei.

MAY BETH FOSTER:
Sadie semăna leit cu Irene, chestie care nu-i plăcea deloc lui Claire, iar dacă le vedeai pe Claire și pe Sadie împreună, nu puteai să nu te întrebi de ce Dumnezeu făcuse un copil. Ura să o țină în brațe, să o alinte și să o liniștească. Nu exagerez cu nimic. O *ura*. I-am dăruit lui Sadie toată dragostea mea, dar n-am izbutit să compensez niciodată lipsa de afecțiune a mamei.

WEST McCRAY:
Cine e tatăl lui Sadie?

MAY BETH FOSTER:
Nu știu. Cred că nici Claire nu știa. Susținea că îl cheamă Hunter, așa că ăsta a fost numele de familie pe care i l-a trecut pe certificatul de naștere.

WEST McCRAY:
May Beth mi-a povestit apoi că Sadie a avut o copilărie singuratică în primii șase ani de viață, cei de dinaintea nașterii lui Mattie. Dependența de droguri a lui Claire a înlăturat orice urmă de afecțiune pe care ar fi nutrit-o pentru fiica ei, care s-a văzut astfel lipsită de atenția pe care mama i-o datora.

Sadie era dureros de timidă din cauza bâlbâielii apărute, nu se știe cum, la vârsta de doi ani. Poate că la mijloc a fost o treabă genetică. Ereditatea. Niciuna dintre rudele din partea mamei nu era bâlbâită, însă despre cele paterne nu se știe nimic. May Beth a descoperit o casetă audio pe care o făcuse când Sadie avea trei ani și am găsit cu greu un casetofon la care s-o ascultăm.

MAY BETH FOSTER *(ÎNREGISTRARE):*
Haide, vorbește în microfon, scumpo! *(PAUZĂ).* Nu vrei? Pe urmă o să derulez caseta înapoi și o să te auzi cum vorbești.

SADIE HUNTER [3 ANI] *(ÎNREGISTRARE):*
E m-m-magie!

MAY BETH FOSTER *(ÎNREGISTRARE):*
Da, scumpo, e magie! Hai, vorbește în microfon! Spune ceva, spune *salut*!

SADIE HUNTER *(ÎNREGISTRARE):*
D-d-dar v-v-vreau să..., v-v-vreau să...

MAY BETH FOSTER *(ÎNREGISTRARE):*
Mai întâi trebuie să te înregistrăm.

SADIE HUNTER *(ÎNREGISTRARE):*
D-d-dar v-v-vreau să *ascult*!

WEST McCRAY:
Sadie nu şi-a învins niciodată gângăvitul. Poate că o intervenţie în fragedă copilărie i-ar fi fost de ajutor, însă May Beth nu a reuşit să o convingă pe Claire să facă ceva în sensul ăsta. Şcoala s-a dovedit a fi un adevărat iad pentru Sadie. Copiii nu sunt îngăduitori cu ceea ce nu înţeleg şi, potrivit lui May Beth, nici profesorii nu au manifestat prea multă bunăvoinţă.

MAY BETH FOSTER:
Sadie s-a descurcat până la urmă bine în pofida, şi nu datorită, profesorilor. Ei credeau că gângăvitul însemna că era proastă. Asta e tot ce am de spus despre ei.

WEST McCRAY:
Edward Colburn, 44 de ani, nu a uitat-o pe Sadie. Tocmai îşi începuse cariera ca profesor la şcoala elementară din Parkdale când Sadie i-a devenit elevă. Parkdale se află, aşa cum am mai menţionat, la o distanţă de patruzeci de minute cu maşina de Cold Creek şi acceptă elevi şi din alte oraşe, care sunt transportaţi la şcoală cu autobuzul. Iată cum îşi aminteşte Edward de fosta lui elevă din clasa întâi:

EDWARD COLBURN:
Era mereu tachinată de colegi din cauză că se bâlbâia şi asta a determinat-o să se retragă în sine... Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă pentru a veni în întâmpinarea nevoilor ei, dar nu uitaţi că şcoala din Parkdale a fost dintotdeauna subfinanţată şi supraaglomerată. În plus, mama lui Sadie nu răspundea pozitiv încercărilor noastre şi... cum să vă

spun, ăsta nu e genul de rețetă de succes pentru un copil. Situații de felul acesta se întâlnesc mai des decât s-ar crede și nu întotdeauna în zone nedezvoltate economic. Sadie a fost lăsată să plutească la voia întâmplării și a devenit o singuratică. Părea să nu o intereseze nimic. Era distantă, chiar mai mult decât atât... părea aproape goală pe dinăuntru.

MAY BETH FOSTER:
Și pe urmă în viața ei a apărut Mattie.

WEST McCRAY:
În albumul foto al lui May Beth, a doua zi de după venirea pe lume a lui Mattie este marcată printr-o poză Polaroid în care Sadie, care avea la acea vreme șase ani, ține în brațe un mic ghemotoc. Felul în care Sadie își privește surioara abia născută e imposibil de descris și incredibil de tandru.

WEST McCRAY *(CĂTRE MAY BETH)*:
Uite cum o privește pe Mattie... uau!

MAY BETH FOSTER:
Nu-i așa? Sadie o iubea pe Mattie din toată inima și dragostea aceasta i-a dat un scop în viață. Și-a dedicat viața îngrijirii surorii ei. Era mică, dar tot și-a dat seama că mama ei nu era capabilă să aibă grijă așa cum trebuie de Mattie.

WEST McCRAY:
Care era relația fetelor cu mama lor?

MAY BETH FOSTER:
Lui Claire îi plăcea de Mattie pentru că semăna cu ea. Mattie era păpușa, nu fetița ei. I-a pus numele de familie

Southern. Iar Mattie credea că Claire era cea mai bună mamă de pe lume...

Asta din cauza lui Sadie.

WEST McCRAY:
Cum adică?

MAY BETH FOSTER:
Sadie o acoperea pe Claire, ba chiar mințea și încerca mereu să o prezinte într-o lumină bună. A convins-o pe Mattie că mama lor era bolnavă... Probabil că și-a închipuit că, în felul ăsta, Mattie va suferi mai puțin când Claire avea, inevitabil, să o dezamăgească. Poate că nu a fost cea mai bună idee pentru niciuna dintre ele. Pe Sadie a costat-o mult, în special după ce Claire le-a părăsit. Nu știu nici dacă Mattie a înțeles pe deplin ce făcuse Sadie pentru ea. Poate că, dacă ar fi trăit mai mult, ar fi ajuns să aprecieze.

WEST McCRAY:
E dificil să te uiți la pozele cu Mattie. Avea părul blond, lucios și drept, ochi albaștri strălucitori și fața în formă de inimă moștenită de la Claire. Este aproape imposibil să îi admiri vitalitatea, fără să te gândești la modul în care a sfârșit.

WEST McCRAY *(CĂTRE MAY BETH):*
Nu pot să nu remarc că Mattie nu se uită la sora ei, Sadie, cu aceeași venerație.

MAY BETH FOSTER:
Mattie își iubea sora mai mare. O *adora*, doar că Sadie se purta cu ea ca și cum i-ar fi fost mamă și între ele s-a creat

o relație specială. Nu uita că între fete era o diferență de șase ani. Faptul că avea grijă de Mattie a obligat-o pe Sadie să iasă din carapacea ei, a obligat-o să-și folosească vocea, așa bâlbâită cum era. În momentele când Sadie nu avea chef să vorbească sau nu reușea să scoată sunete, Mattie știa ce are de făcut doar dintr-o privire. Ele două erau devotate una alteia în felul lor special. Nu cred să fi văzut în viața mea o astfel de pereche de surori. Am și eu trei și țin enorm la ele, dar între noi n-a existat niciodată o relație de felul ăsta.

WEST McCRAY:
Pe măsură ce răsfoiește paginile albumului foto, vocea lui May Beth devine tot mai nesigură. Când ajunge la ultima pagină, ochii i se umplu de lacrimi.

MAY BETH FOSTER:
Oh!

WEST McCRAY:
Ce este?

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Întoarce albumul spre mine. Pe pagina din stânga e o fotografie cu cele două fete. Stau tolănite pe canapeaua acoperită cu folie de plastic a lui May Beth, sub o pătură roșie cu portocaliu tricotată. Mattie ține în poală un castron uriaș cu popcorn. Par complet absorbite de ceea ce urmăresc la televizorul din fața lor; ulterior, May Beth avea să-mi explice că urmăreau probabil un film vechi. Le plăceau filmele clasice. Sadie era înnebunită după Bette Davis. Dar ceea ce îi atrage acum atenția lui May Beth este pagina opusă din album. Care e goală. Aici fusese o

poză, insistă ea dând paginile surescitată, în ideea că fotografia se desprinsese cumva din album. Se gândește că ar fi putut să cadă și o caută pe jos. Nu e.

MAY BETH FOSTER:
Cum de... nu-mi explic ce... era o poză cu fetele... da, ele două erau în poză... era... era, nu-mi amintesc exact, dar... *sigur* era o poză cu ele! Aici! Chiar aici!

sadie

Voi omorî un om.

Îi voi fura lumina din ochi. Vreau să privesc cum se stinge. Se spune că nu trebuie să răspunzi violenţei cu violenţă, dar uneori cred că violenţa este singurul răspuns. Asta i-a făcut el lui Mattie, asta merită şi el.

Ştiu că ceea ce voi face nu o va aduce pe Mattie înapoi. Mattie nu se va mai întoarce niciodată.

Nu o fac pentru a-mi găsi pacea. Pacea nu o voi mai găsi niciodată.

Nu-mi fac iluzii: ştiu că după ce voi face ce voi face, prea puţin va mai rămâne din mine. Gândiţi-vă însă cum ar fi să trăieşti, zi după zi, ştiind că omul care ţi-a ucis sora respiră aerul care ei i-a fost refuzat, că îşi umple plămânii cu el, că îi soarbe dulceaţa! Gândiţi-vă că omul acesta simte sub picioare pământul în care ea a fost îngropată!

Am ajuns mai departe decât am ajuns vreodată.

Stau aşezată pe scaunul din faţă şi răsucesc un briceag între degete. Aerul miroase a apă stătută. Închid ochii şi îi deschid şi mă regăsesc tot pe scaunul din faţă, tot răsucind briceagul între degete, iar aerul continuă să pută a depuneri de mâl dintr-un iaz. Închid şi deschid din nou ochii şi e ca un vis care se repetă şi în care fiecare pas înainte este răsplătit cu revelaţia de a şti că

trebuie să o iei de la capăt și că nu există nicio linie de finiș, iar tu habar nu ai cum să te oprești.

— Mattie!

M-ul inițial din numele ei îl rostesc apăsând ușor buzele. Dublul *t* nu zăbovește decât atât cât să-mi ureze bun venit.

Pe când avea cinci ani, iar eu, unsprezece, Mattie obișnuia să se strecoare la mine în pat, speriată de întuneric, disperată să rostesc ceva care să o liniștească. Alinările mele fragmentate nu erau niciodată de ajuns; tot ce-i puteam oferi era prezența mea, iar ea se mulțumea cu atât, își lipea capul de umărul meu și adormea. Dimineața mă trezeam cu păturile strânse ghem în jurul trupușorului ei și perna mea sfârșea cumva întotdeauna sub capul ei. Când aveam unsprezece ani, iar ea, cinci, Mattie voia să vorbească la fel ca mine, se repezea și stâlcea cuvintele, asta până ce Keith a bătut-o la fund și i-a zis *Nimeni nu vorbește așa dacă poate vorbi normal*, și, oricât de tare l-am urât pentru asta, i-am spus lui Mattie că avea dreptate Keith. Când Mattie avea cinci ani, iar eu, unsprezece, n-am mai putut pretinde că fiecare propoziție pe care încercam s-o rostesc avea șansa să-mi iasă corect din gură. Îndurerată, timp de două săptămâni, am refuzat să mai vorbesc, până ce Mattie m-a privit cu ochii aceia ai ei imposibil de mari și mi-a zis *Spune-mi ce vrei să zici.*

Keith nu este tatăl meu, dar uneori îi plăcea să pretindă că este, îi lăsa pe oameni să creadă asta și-mi interzicea printr-o privire să-i corectez. Îmi cumpăra bomboane de la benzinărie, indiferent dacă îi ceream sau nu, apoi se dădea în spectacol îndesându-mi-le în palmă, doar ca să mă audă cum mă chinuiam să-i spun *mulțumesc*. Noaptea mă așeza la masă și mă punea să învăț pe de rost rugăciuni, spre încântarea lui May

Beth, iar Mattie avea dreptate să se teamă de beznă, căci, noaptea, Keith venea la mine în cameră și mă forța să le recit.

Când aveam nouăsprezece ani, iar Mattie, treisprezece, Keith s-a întors.

Răsucesc încă o dată briceagul în palma transpirată și simt greutatea mânerului negru și a lamei necruțătoare dinăuntru.

A fost al lui în urmă cu mult timp.

Acum e al meu.

Și îmi voi dăltui numele în sufletul lui.

FETELE

EPISODUL 2

WEST McCRAY:
În episodul anterior vi le-am prezentat pe cele două fete, Mattie Southern și Sadie Hunter, protagonistele *podcast*-ului nostru. Mattie a fost ucisă, iar trupul i-a fost găsit în apropiere de Cold Creek, Colorado, orașul în care locuia. Sadie a fost dată dispărută și mașina pe care o conducea, cu toate obiectele ei personale înăuntru, a fost descoperită, abandonată, la sute de kilometri distanță de casă. May Beth, bunica de împrumut a fetelor, m-a rugat să o ajut să o găsească pe Sadie și să o aducă acasă.

Pentru ascultătorii care abia acum au deschis radioul, acesta este un *podcast*, așa că, dacă nu ați prins primul episod, îl puteți urmări acum. Povestea continuă și timpul pe care îl avem la dispoziție pare insuficient, dar presupun că asta e valabil pentru fiecare dintre noi.

(TEMA MUZICALĂ „FETELE")
CRAINICUL:
Emisiunea *Fetele* vă este oferită de Macmillan Publishers.

WEST McCRAY:
Claire și-a părăsit copiii când Sadie avea șaisprezece ani, iar Mattie, zece. La acel moment, Claire se abandonase total dependenței de droguri, așa că ieșirea ei din scenă a fost urmarea oarecum logică a acestei situații. Ultima conversație pe care May Beth a purtat-o cu ea a avut loc cu două zile înainte ca femeia să își abandoneze viața de până atunci și copiii în Cold Creek.

MAY BETH FOSTER:
Mi-a cerut bani și mi-am dat seama ce intenționa să facă. Mi-a spus că banii erau pentru fete, ca să le ia de mâncare, și i-am răspuns *Spune-mi ce-ți trebuie și o să-ți cumpăr eu de la Stackett.* A zis *Nu, am nevoie de bani.* Ne-am certat mai rău ca niciodată. Am încercat să nu o presez prea tare, pentru că de fiecare dată când făceam așa, le ținea pe fete departe de mine...

Așa, și atunci i-am zis să se adune, i-am zis că încă e tânără și poate să-și refacă viața și că Dumnezeu o va răsplăti pentru străduințele ei, dar n-a vrut să m-asculte. A trântit telefonul așa de tare, că mi-au țiuit urechile toată noaptea.

WEST McCRAY:
În ziua următoare, May Beth a plecat într-o vacanță de două săptămâni în Florida, în vizită la fiica ei. Peste o zi, Claire a părăsit Cold Creek.

Mattie tocmai intrase în clasa a cincea și se simțea bine în pielea ei. Sadie își împărțea timpul între orele de curs la liceu - care, potrivit lui May Beth, îi displăceau profund și munca la benzinăria McKinnon.

Șeful ei, Marty McKinnon, și-a trăit toți cei patruzeci și cinci de ani de viață în Cold Creek și nu are nicio intenție să părăsească orașul. Este un tip roșcovan, bine făcut și cu o statură impunătoare, dar toată lumea din Cold Creek îl consideră un uriaș blând, un om capabil să-ți dea cămașa de pe el, dacă nu ți-e prea teamă să i-o ceri.

MARTY McKINNON:
Sadie era un copil bun și harnic. Eu nu aveam nevoie de un ajutor, dacă înțelegi ce vreau să spun. Vezi tu, ea încercase să-și găsească o slujbă peste tot în oraș înainte de a veni la mine. Se discuta despre asta la bar la Joel. Oamenii râdeau de ea...

WEST McCRAY:
Ce anume spuneau?

MARTY McKINNON:
Că numai printr-o minune Sadie avea să-și găsească o slujbă plătită. Că nu era bună de nimic și abia dacă putea rosti două vorbe, așa că de ce ar fi angajat-o cineva? Chestii de genul ăsta... Mi s-a părut nedrept cum o judecau ei, așa că atunci când, într-un final, a venit la mine, i-am oferit un loc de muncă. A fost așa de recunoscătoare, că m-a îmbrățișat, pentru prima și ultima oară. Dacă ai fi cunoscut-o, ai fi aflat că nu era o... Era o fată închisă în sine de felul ei. Ca să afli ceva de la ea trebuia să-i smulgi cuvintele cu cleștele. Cred că se temea să nu sune cineva la Protecția Copilului și să i-o ia pe Mattie. Dar asta era prea puțin probabil.

WEST McCRAY:
De ce? Fetele aveau, în mod cert, nevoie de ajutor.

MARTY McKINNON:
Da, numai că pe aici cam toată lumea are, pricepi? Și nu ne place să le facem necazuri celorlalți. Totuși, Sadie se temea și credea că plecarea lui Claire avea să schimbe totul - de parcă May Beth ar fi lăsat să se întâmple așa ceva -, așa că nu a spus nimănui nimic despre Claire și a pus-o pe Mattie să jure că nu va sufla o vorbă. Dar o săptămână mai târziu, pe la patru dimineața, am primit un telefon disperat. Era Mattie. Credea că Sadie era pe moarte. M-am dus cu mașina la parcul de rulote și am găsit-o pe Sadie bolnavă. Îi era așa de rău, încât am dus-o la spital. Acolo i-au făcut niște perfuzii și au pus-o pe picioare. Nu știu exact ce-a avut, oricum ceva grav. Dar a trecut.

MAY BETH FOSTER:
Cred că de vină a fost stresul în care a trăit după plecarea lui Claire.

MARTY McKINNON:
Când eram la spital, în sala de așteptare, la un moment dat, Mattie și-a pierdut cumpătul. A început să plângă de-i ieșeau ochii din cap. Mattie era cam melodramatică, semăna cu Claire, însă de data asta era vorba de ceva serios. Era, pur și simplu, înspăimântată de moarte. I-am cumpărat bomboane de la automat și am încercat să o liniștesc și atunci mi-a spus că mama le părăsise și că, dacă se afla, va fi despărțită de Sadie și ele două nu se vor mai revedea niciodată. Dumnezeule mare, fata era așa de înspăimântată, că a vomat pe mine! A făcut o mizerie de nedescris. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să o sun pe May Beth în Florida, iar ea s-a urcat de îndată în avion și s-a întors chiar în ziua aceea. May Beth ține foarte tare la fetele astea. Sadie s-a supărat așa de rău pe Mattie pentru

că îmi povestise despre Claire, pe mine fiindcă îi spusesem lui May Beth şi pe May Beth pentru că aflase, încât nu a mai vorbit o săptămână cu niciunul dintre noi.

MAY BETH FOSTER:
E ciudat, dintotdeauna am ştiut că Claire o să plece într-o bună zi, totuşi nu am fost pregătită atunci când s-a întâmplat. Practic, Sadie nu avusese o mamă niciodată, aşa că, într-un fel, nici n-a simţit că era o pierdere. Singurul lucru de care se temea era să nu-şi piardă familia care îi mai rămăsese, adică pe Mattie. Iar Mattie... Mattie a fost, pur şi simplu, distrusă.

WEST McCRAY:
Povesteşte-mi mai în amănunt!

MAY BETH FOSTER:
Am crezut că suferinţa o s-o termine. Serios vorbesc! Mattie a căzut în depresie şi refuza să mănânce. A slăbit, ea, care era deja prea slabă! Dormea prost... avea coşmaruri cu Claire, care le părăsea, deschidea ochii şi-şi dădea seama că nu fusese doar un vis. Nici măcar Sadie nu reuşea s-o liniştească. Jumătate din timp era isterică, iar în rest, aproape catatonică. I-am spus lui Sadie că trebuia s-o ducem pe Mattie la doctor, dar... Sadie n-a vrut să mă asculte şi adevărul e că nici eu nu eram convinsă că merita să o facem. În schimb, a renunţat la liceu. S-a gândit că lucrurile se vor îmbunătăţi dacă stătea acasă.

WEST McCRAY:
Şi aşa s-a întâmplat?

MAY BETH FOSTER:
Nu. Un singur lucru a scos-o pe Mattie din starea în care se afla.

WEST McCRAY:
La trei luni după ce le părăsise, fetele au primit pentru prima și singura dată un semn de viață de la Claire. Era o carte poștală, recuperată ulterior din mașina abandonată a lui Sadie, împreună cu celelalte obiecte personale. Pe față era tipărită o imagine cu palmieri pe fundalul unui cer albastru, frumos, fără nori. *Salutări din însoritul LA! Mi-e dor de tine!*, așa suna textul. Vederea îi era adresată numai lui Mattie și pe dosul ei Claire mâzgălise cu scrisul ei aproape neinteligibil *Să fii fată cuminte, Mats.*

MAY BETH FOSTER:
Mattie a prins din nou viață după ce a primit vederea. Începând din acel moment, a făcut o fixație pentru LA - ele două trebuiau să meargă acolo, *neapărat* trebuiau să meargă, mama lor le aștepta ca să înceapă împreună o viață nouă.

Cartea asta poștală a fost un lucru rău, dar m-a și bucurat într-un fel. Datorită ei, lui Mattie i-a revenit culoarea în obraji, iar noi ne-am recăpătat fetița, însă pe de altă parte, nici ea, nici Sadie nu au mai fost la fel după asta.

WEST McCRAY:
Sadie a refuzat să o caute pe Claire?

MAY BETH FOSTER:
Era un lucru imposibil, din mai multe motive. În primul rând, banii. Nu-și permiteau să călătorească. Apoi, nu

știau unde să o caute pe Claire în LA. Și hai să fim serioși, probabil Claire scrisese cartea aia poștală când era drogată. Și nu le ceruse fetelor să o caute. Cartea poștală era un mesaj de despărțire pe care Mattie nu l-a înțeles sau nu l-a acceptat. Și Sadie, ei bine, Sadie ar fi putut să se prefacă mai afectată, de dragul lui Mattie, numai că n-a făcut-o.

WEST McCRAY:
Mattie a învinovățit-o pe Sadie pentru plecarea lui Claire?

MAY BETH FOSTER:
Nu, nu pentru asta, ci pentru că nu a vrut să o caute.

WEST McCRAY:
Ce a vrut Claire să spună cu mesajul acela adresat lui Mattie, *Să fii fată cuminte*?

MAY BETH FOSTER:
Când Mattie era fetița cuminte a lui Claire, asta însemna de obicei că se purta urât cu Sadie. Îmi pare rău, știu că dau impresia că Mattie era un copil rău, dar nu-i așa. Era doar mică, nu înțelegea. Mattie o iubea pe Sadie, însă pe Claire o venera.

WEST McCRAY:
După primirea cărții poștale, relația dintre fete s-a deteriorat treptat.

MAY BETH FOSTER:
Mi se rupea inima s-o văd pe Mattie cum se purta cu Sadie. Atât de urât! Iar Sadie îi ierta totul. Știa de unde venea furia lui Mattie și i-o trecea cu vederea. Și totuși nu

era nici ea o sfântă, nici poveste. Uneori se enerva și îi spunea lui Mattie că era proastă, că nu pricepea nimic... Era prima ruptură dintre ele și se adâncea pe zi ce trecea. Era uimitor cum se agăța Mattie de Claire și Sadie de Mattie.

În luna dinaintea morții lui Mattie, relația dintre ele se înrăutățise și mai tare. Mattie crescuse și era pe cale să devină femeie, o perioadă dificilă în viața unei fete. Avea propria personalitate și propriile idei, diferite de ale lui Sadie. Și deși nu mi-a mărturisit niciodată, știu că Sadie suferea din pricina asta.

Știi... mă gândesc că dacă Claire n-ar fi trimis cartea aia poștală, dacă s-ar fi despărțit de ele mai simplu și mai clar, Mattie *ar fi ajuns să se împace* cu situația. Dar nu, Claire a stricat totul de la distanță, tocmai din LA, și pe tema asta s-a certat Sadie cu Mattie în noaptea când Mattie a dispărut.

WEST McCRAY:
Singurul aspect asupra căruia toată lumea pare să fi căzut de acord este catalizatorul dispariției lui Mattie: încercarea ei de a părăsi Cold Creek în căutarea mamei. Faptul că s-a urcat în camioneta condusă de un ucigaș pentru ceea ce spera să fie prima etapă a drumului către LA.

MAY BETH FOSTER:
Mattie n-ar fi fugit de acasă dacă n-ar fi primit cartea aia poștală. Cartea poștală care a bântuit-o pe Sadie. Și care... Dacă Sadie e în viață, știu că o bântuie și acum.

sadie

Ceva se izbește de parbriz.

Poc!

Ochii mi se deschid, inima mi se zbate în piept și gâtul protestează printr-o succesiune de pârâituri alarmante față de unghiul nefiresc în care a stat blocat. Sar pe bancheta din spate a mașinii, înainte de a pricepe ce se petrece. Doi copii, doi băieți de vreo zece sau unsprezece ani, stau la circa un metru și jumătate de automobil. Sunt amândoi atât de slăbănogi și de prost îmbrăcați, încât May Beth ar zice *Vai de mama lor!* Unul ține o minge de baschet în mână. Se uită dușmănos la mine. Aruncă mingea în parbriz. *Poc!* Mingea saltă și revine în mâna lui. Ia din nou la țintă parbrizul și simt cum furia urcă în mine. Mă întind peste banchetă spre scaunul șoferului și ajung la claxon. Apăs tare și nu-mi iau palma de pe el.

Cei doi o iau la goană.

Las urletul nazal al claxonului să umple această zonă dezolantă în timp ce-i urmăresc pe băieți fugind pe picioarele lor deșirate. Abia când aceștia dau colțul, îmi ridic mâna și las tăcerea să se așternă. Am parcat într-o fundătură mărginită de case aflate în diverse stadii de construcție și cu un panou mare anunțând data de finalizare a complexului rezidențial, care mi se pare imposibil de apropiată. Chiar vizavi de locul ales de

mine văd un iaz mlăștinos și apa ușor vălurită de la gâzele ce zboară pe deasupra.

Pornesc motorul și-l las să meargă foarte puțin timp, atât cât să verific cât e ceasul. Este ora opt dimineața. Isuse! May Beth zice că este nepoliticos să deranjezi pe cineva înainte de ora nouă și nici atunci nu e tocmai în regulă să apari la ușa omului, dacă nu e la mijloc o urgență. Îmi masez ceafa, apoi iau rucsacul de pe podea și scotocesc prin el până ce dau de o sticlă cu apă pe jumătate plină, de periuța și de pasta de dinți. Mă spăl și deschid portiera pentru a mă clăti și a scuipa afară apa. Stomacul îmi chiorăie de foame. Mi-ar prinde bine ceva de mâncare. În torpedou am o jumătate de pungă de chipsuri cu sare și oțet. O termin cât ai clipi, apoi îmi ling degetele și simt gustul sărat-acrișor. Mattie s-ar fi enervat dacă m-ar fi văzut făcând asta, mi-ar fi spus că pe *ea* nu o las niciodată să mănânce un mic dejun așa aiurea, și asta pentru că Mattie voia, din principiu, să imite tot ce făceam eu, fiindcă așa sunt surorile mai mici.

Te-ar opri din creștere, așa i-aș fi spus. *Doar nu vrei să rămâi mică toată viața!*

Mattie ar fi crescut mai înaltă decât mine. Odată ce-i vedeai picioarele, imediat îți dădeai seama de asta. Erau cu mult mai lungi decât celelalte părți ale corpului, și dacă te zgâiai suficient de mult timp la ele, restul corpului ei ți se părea ciudat. Brațe prea slăbănoage, bust prea scurt, mâini prea mari. Mattie abia aștepta momentul când avea să se uite de sus la mine, iar mama mă prevenise că momentul se apropia, îmi zicea mereu asta atunci când mă certam cu Mattie, pentru că mama îi lua întotdeauna apărarea. Dacă ne-am fi certat cu privire la culoarea cerului și Mattie ar fi zis că acesta era roșu, mama ar fi spus că avea dreptate, și asta numai ca să vadă cum aș fi reacționat.

Nu pot să exprim prin cuvinte ce sentimente ai când ți se întâmplă așa ceva, dar pot să vă spun cât de amar este gustul.

Mă îmbrac, înlocuiesc cămașa Henley murdară, lenjeria de corp și blugii cu o pereche de colanți boțiți, lenjerie curată și un tricou încă purtabil. Cât de curând va trebui să caut o spălătorie, asta dacă o să mă îndur să mă despart de câțiva bănuți. Iau peria de păr și mi-o trec încet prin firele încâlcite, în încercarea de a face să treacă timpul, după care îmi strâng claia într-o coadă de cal. Îmi umezesc degetul mare și-mi netezesc firele de păr din sprâncene. Îmi trec limba peste dinți și înlătur o bucățică de piele moartă de pe buza de jos, apoi pornesc motorul și intru în orașul Wagner.

Localitatea asta mă duce cu gândul la o pasăre phoenix înainte de a muri și a renaște. Cartierul aflat în construcție unde mi-am petrecut noaptea e emblematic pentru ceea ce va deveni orașul după ce restul va fi mistuit de flăcări: un ciudat punct de atracție turistică renăscut din propria cenușă. Deocamdată însă, oriunde îmi îndrept privirea, nu văd decât crăpăturile care îmi amintesc de Cold Creek. Oameni care se zbat să își găsească un spațiu un pic mai bun decât cel de dinainte, fără a reuși vreodată să dea peste vreunul care să le fie cu adevărat pe plac.

Parchez mașina în fața unei școli elementare cu aspect neîngrijit, traversez parcarea și dau ocol clădirii spre locul de joacă din spate, vizavi de care se află o casă. Îmi vâr mâinile în buzunare și mă încordez în timp ce înaintez. Văd oameni la leagăne, sunt cu spatele la mine. Un bărbat și o fată, unul lângă altul. Când bărbatul își trece brațul pe după lanțul leagănului pentru a-și așeza mâna pe umărul mic și osos al fetei, încetinesc pasul.

— Ești bine? îi murmură el fetei în timp ce picioarele îi zgârie pământul în ritmul lent al balansării leagănului.

Are o voce blândă, mătăsoasă.

— Știu că e ceva nou pentru tine, dar nu-ți face griji, nu e nimic în neregulă cu mine... și dacă vrei să-mi povestești ceva, sunt aici ca să te ascult.

Umerii fetei se încordează, fiecare mușchi se contractă la atingerea degetelor noduroase pe pielea ei goală. Tace și știu că nu va spune nimic, știu de ce își ține limba în gură. Pentru că nu are încredere în bărbat. Blândețea pe care o afișează el nu i se citește și în ochi și, chiar dacă fata nu-i decât o puștoaică slăbănoagă de unsprezece ani, este isteață. Presimte liniștea dinaintea furtunii, calmul care sfârșește în haosul cel mai adânc. Nimic la acest tip care *nu are nimic în neregulă* nu i se pare la locul lui. Este prea sobru, prea preocupat, prea omniprezent în locuri unde crede ea că se află singură. Plus multe alte lucruri pe care fata nu știe cum să le explice în cuvinte, ca, de exemplu, felul în care o atinge în clipa asta, mai familiar decât ar avea dreptul și mai intim decât s-ar cuveni.

— Totul o să fie bine, Sadie! zice bărbatul.

Marlee Singer.

Ăsta era numele pe care Caddy mi-l dăduse atunci când îmi lipisem cuțitul de gâtul lui după ce își dezlegase cureaua de la pantaloni și o lăsase să atârne pe lângă blugi. I-am simțit vorbele rostite sub apăsarea lamei. *Marlee Singer.* După care adăugase: *Locuiește în Wagner. Ea îți poate spune mai multe despre Darren Marshall.* Înainte de a-l lăsa în pace, l-am obligat să-și lase pantalonii în vine, ca să mă asigur că nu se poate lua imediat după mine.

Pietrișul scârțâie sub tălpi în timp ce străbat aleea care duce la ușa casei lui Marlee. Dincolo de ușă nu se întrezărește niciun semn de viață, nicio fluturare curioasă de perdea la fereastră. Ciocăn și aștept. O mașină trece pe stradă. Îmi plimb degetele prin păr și mă întorc cu fața spre drum. Ultima oară când m-am uitat la ceas era 9:45, dar poate că femeia nu s-a trezit încă. Mă răsucesc din nou cu fața către casă, în speranța de a surprinde o mișcare la etaj, însă nu se întâmplă nimic.

Mă strecor prin spatele casei și arunc o privire înăuntru prin primul geam care îmi iese în cale.

O cameră de zi. Cu mâinile sprijinite pe pervaz, mă întind cât pot ca să văd mai bine. O canapea. O măsuță. Pe podea zac împrăștiate jucării pentru băieți și... în depărtare aud cum ușa de la intrare se deschide, iar, după câteva secunde, cineva se apropie. Îi simt greutatea privirii, când mă cântărește din ochi tot mai intens pe măsură ce se îndreaptă spre mine. Broboane de sudoare îmi apar pe frunte și printre firele de păr și alunecă încetișor pe ceafă, iar când mă răsucesc, mă trezesc față în față cu femeia pe care o caut.

Marlee.

— Cine naiba ești?

Aș zice că se apropie de patruzeci, deși mai are câțiva ani până atunci. Își ține părul alb-blond strâns bine la spate într-o coadă de cal și gura îi arată ca o rană din cauza rujului de un roșu-aprins. Pomeți înalți. Sprâncene albe sau poate că nu are. Este osoasă, aproape la fel ca Mattie, dar nu fiindcă ar fi în creștere, ci de la droguri, de la vreo boală gastrică sau de la lipsa de bani. Recunosc simptomele, dar nu reușesc întotdeauna să le diferențiez. Poartă un tricou vintage scurt, imprimat cu imaginea lui Mickey Mouse și înnodat sub sâni. Pe abdomenul roz

văd niște linii argintii. Nu are semne de înțepături pe brațe, cum avea Caddy.

— Ce mama dracului cauți aici?

Are o voce aspră, pe care nu mi-o pot imagina șoptind sau cântând.

—

Simt că o funie mă strânge de gâtlej. Îmi las ochii să fugă încolo și încoace prea mult timp. Femeia pare pe punctul de a suna la poliție. *Hai odată, spune ce ai de spus*, îmi zic în gând. *Hai odată!* Așa se rățoia Keith la mine atunci când își pierdea răbdarea. Iar dacă stăteam aproape, mă prindea de cap cu o mână, ca și cum, dacă mă strângea, ar fi putut să-mi scoată vorbele cu forța.

— *Alo?* flutură ea o mână prin fața mea. De ce dai târcoale pe aici? Ce-ai zice dacă aș chema poliția?

Răsuflu cu greu.

— C-c-caut pe c-c-cineva.

Marlee își pune mâinile osoase în șolduri. Cred că aș putea să-i înconjor mijlocul cu degetele o dată, dacă nu de două sau de trei ori. Cred că aș putea să o frâng în două, numai că e ceva în ființa ei care îmi spune că n-aș ajunge prea departe în tentativa asta, că m-aș trezi pe neașteptate cu gâtul despicat. Presimt că are o forță care impune respect.

— Cauți pe cineva la mine acasă?

Face un pas în față și rezist cu greu tentației de a mă retrage.

— Hai să o luăm pe rând și încet: deci cine naiba ești?

— L-L-Lera.

Uneori mă întreb cum de a ajuns mama să pună *Sadie* și *Lera* laolaltă. Când o întrebam, îmi răspundea de fiecare dată *Păi trebuia să-ți zic cumva, nu-i așa?* Trebuie totuși să fi avut un motiv anume. Cel puțin așa aș vrea să cred. Chiar și simplul

fapt că i-au plăcut ambele nume suficient de mult cât să le alăture, cu toate că, rostite unul după altul, nu sună prea bine.

— Lera...

— C-C-Caddy Sinclair m-m-mi-a dat numele t-t-tău.

Ochii îi fulgeră într-un mod care-mi displace.

— A z-z-zis că ai p-p-putea să mă ajuți.

— Nu zău? Așa a zis? Și pe cine cauți?

— Darren M-M-Marshall.

Scoate un hohot de râs, un sunet gâtuit și neplăcut care îmi dă fiori pe șira spinării.

— Faci mișto de mine! zice.

Nu e o întrebare. Pufnește din nas și-și trece un braț peste nas. Un plânset de copil răzbate până în stradă. Marlee se îndură să-mi arunce o umbră de privire înainte de a porni în direcția lui.

— Du-te acasă, fato! zice, apoi se face nevăzută.

O aud cum închide, trântind, ușa casei.

Doar n-am bătut atâta drum ca să mă întorc de unde am venit!

Ocolesc casa și mă așez pe verandă, cu picioarele întinse în față, gleznele încrucișate și rucsacul pus alături. Mă uit la cer și urmăresc cum albastrul lui de nu-mă-uita devine treptat tot mai intens și se transformă în altceva... cum îi spune oare? Da, *azuriu*. Mă holbez până ce soarele îmi intră în ochi și mă forțează să-mi feresc privirea. Pielea mi se coace la soare, apoi se arde, gura mi se usucă. Asta înseamnă să-ți faci rău cu mâna ta? Să simți cum te cuprinde durerea și să o lași să-și facă de cap?

Aș putea să mor, îmi spun fără să simt nimic la gândul ăsta.

E trecut cu puțin de ora trei când ușa casei lui Marlee se crapă cu un scârțâit și mă trezește din amorțeală. Nu ridic capul decât când o aud rostind „Mișcă-ți fundul înăuntru!"

Lasă ușa să se trântească în urma ei, iar eu îmi încep tentativa dureroasă de a mă sălta în picioare. Corpul mi-a amorțit, pielea arsă mă ustură rău. Mă forțez să-mi țin umerii drepți și intru în casa lui Marlee de parcă ar fi a mea. Înăuntru miroase a stătut și a fum, ca și cum cineva ar fi închis dinadins toate geamurile înainte de a desface un pachet de Lucky Strike.

Mă aflu într-un hol slab luminat, de unde se urcă spre etaj. Holul se deschide în două direcții, livingul, pe care l-am văzut deja, și bucătăria. Din aceasta din urmă își face apariția Marlee. E îmbrăcată altfel, cu o pereche de blugi cu rupturi atât de artistice de-a lungul picioarelor, încât nu îmi dau seama dacă au fost făcute intenționat sau nu, și o bustieră decoltată ce lasă la vedere claviculele împodobite cu un tatuaj reprezentând un cuțit înconjurat de flori, ce pare că se uită provocator la mine.

— Presupun că alt mod de a te face să pleci de pe verandă nu există, zice Marlee.

Dau din cap în semn de încuviințare și-mi încrucișez brațele la piept. Și le încrucișează și ea.

— Te-ai cam ars.

— D-d-da.

— O să ai dureri mari mâine.

Deja am.

— D-d-da, probabil.

Mijește ochii.

— De ce vorbești așa?

— N-n-ai mai auzit pe n-n-nimeni b-b-bâlbâit?

— Ba, sigur că da. *Voiam să știu însă de ce.*

— N-n-norocul meu.

— Și zici că-l cauți pe... Darren, zice, iar eu încuviințez din cap.

Oftează și se îndreaptă înapoi către bucătărie.

— Nu sta acolo ca o momâie!

Am dureri mari, pielea îmi stă întinsă prea strâns peste oase. Fac un efort de imaginație și mă închipui într-un alt loc decât acela pârjolit de soare în care m-am aflat, doar pentru a fi în stare să mă mișc. Când reușesc, într-un târziu, să intru în bucătărie, o găsesc pe Marlee rezemată de blat. Locul e întors cu fundul în sus, dar fără a fi dezgustător, imaginea fidelă a unei femei din partea căreia n-ai cum să te aștepți să se ocupe simultan de copilul ei și să spele vasele. Chiuveta e plină până la refuz cu farfurii, castroane, pahare și cănuțe. Pe peretele opus, lipită de el, se află o masă mică, iar deasupra o fereastră cu vedere spre curtea școlii, situată vizavi. De o parte și de alta a mesei sunt două scaune tapițate. Din unul din ele iese umplutura. Totul în jur are un aer retro, dar nu căutat, e prea amestecat. Podeaua e acoperită cu linoleum rupt pe alocuri, iar pereții sunt zugrăviți în bej. Perdelele de la geam sunt într-o nuanță intensă de verde-pădure. Impresia generală e de urâțenie.

— F-f-frumos l-l-loc!

Știe că mint, dar nu-i pasă. Marlee mă măsoară din cap până în picioare. Cotrobăi prin rucsac după poză și i-o întind. Are degetele lungi și când vede imaginea de 8x6 centimetri, îi tremură atât de imperceptibil, încă mă întreb dacă nu cumva doar mi s-a părut.

— Isuse! murmură ea.

— Sunt f-f-fiica lui.

Nu știu dacă e cazul să apelez la acest șiretlic, dar nu vreau să risc să aflu când va fi prea târziu. Marlee scoate același sunet gâtuit ca mai înainte. Îmi înapoiază poza și deschide un sertar, de unde extrage un pachet de țigări. Aprinde una și începe

să pufăie. Când inhalează primul fum, ridurile din jurul gurii devin foarte vizibile.

— Vrei să zici că *Darren Marshall* are o fiică?

Rujul a lăsat o pată pe filtrul țigării. Observ ce încordată îi e fața, cât de chinuit îi ies vorbele din gură. Pufăie de alte două ori, tușește și aș putea să jur că aud cum ceea ce nu poate scoate din plămâni rămâne acolo și se acumulează.

— Și că fiica aia ești tu?

— Da.

— Și fetița mai mică e tot a lui?

— N-n-nu.

— Vrei să bei ceva?

Dau din cap că da. Vreau ceva de băut și, mai mult decât atât, ceva de mâncat. Deschide frigiderul și scoate o cutie de Coca-Cola. Șocul aluminiului rece în palma mea este cea mai plăcută senzație pe care o simt după mai multe ore. Desfac capacul, care sâsâie încântător, și ascult sunetul scos de bule.

— Probabil că n-a rămas mult timp prin preajmă.

— D-d-destul.

— Și chiar e tatăl tău?

Așteaptă să golesc pe jumătate doza de Coca-Cola înainte de a mă întreba. Las bulele de carbon să-mi răcorească gura, o senzație agreabilă, deși trecătoare.

— Darren...

— D-d-de ce îi r-r-rostești n-n-numele așa?

De parcă i s-ar fi așezat ceva străin pe limbă, ceva căruia vocea ei se opune.

Nu apucă să răspundă, căci de la etaj răzbate același plânset de copil pe care l-am auzit și mai devreme. Marlee înjură *(rahat)*, aruncă țigara în chiuvetă și lasă apa să curgă peste ea. Arată spre unul dintre scaune. „Pune-ți fundu' aici! Mă întorc

imediat!" Și nu se mișcă până ce nu mă așez. Iese grăbită din bucătărie și îmi aruncă peste umăr *Să nu cumva să te prind că furi ceva.* Avertismentul mă face să cercetez locul, căci, înainte de asta, nimic din casă nu mi se păruse demn de a fi furat. Pe masă zac facturi cu termenul depășit. La vederea lor, în stomac mi se pune un ghem de mărimea unui grepfrut. E genul de spaimă pe care, odată ce ai cunoscut-o, n-ai cum să o mai uiți. Panica aceea copleșitoare care te cuprinde când ai nevoie de bani și nu știi de unde să îi iei.

Marlee se întoarce după câteva momente cu un băiețel atârnat la șold. Are același păr alb-blond ca al mamei și o nefericită tunsoare castron. Ochii îi sunt mai albaștri decât cerul, iar năsucul îi e așezat pe cea mai rotunjoară față din câte am văzut. Are brațe și picioare dolofane. Bănuiesc că toți banii de cosniță ai lui Marlee sunt băgați în el. Puștiul se răsucește fără astâmpăr până ce dă cu ochii de mine, iar atunci își îngroapă sfios fața în umărul mamei. Marlee îmi arată un scaun înalt, pliat și rezemat într-un colț al bucătăriei.

— Vrei să-l desfaci, te rog?

Cinci minute mai târziu, copilul stă așezat în scaunul lui, iar Marlee scotocește din nou prin frigider. Fiul ei mă urmărește din priviri, iar asta îmi dă fiori și-mi amintește de copiii ăia malefici din *Orașul blestemat*[1]. Singurul bebeluș de care mi-a plăcut vreodată a fost Mattie. În viața mea nu am văzut copil mai drăgălaș! Atât de rotunjor, de moale, de dulce! Se născuse cu un smoc de păr blond în vârful capului și, mult timp, alte fire nu i-au mai crescut. Arăta ca un moț și asta mă făcea să râd. Își ținea pumnișorii încleștați tot timpul, de parcă voia să provoace pe cineva la luptă, de parcă aștepta ziua în care avea

[1] *Village of the Damned*, film horror din 1995 (n. tr.).

să fie suficient de mare pentru a se bate. Îi plăcea să-mi prindă degetele într-o strânsoare surprinzător de puternică. Avea atâta forță Mattie...

Era perfectă!

— C-c-cum îl c-c-cheamă?

— Breckin.

Îl așază mai bine în scaun, ia niște piure de mere cu linguriță și i-l vâră în gură. Breckin gângurește și jumătate din mâncare aterizează pe bluza lui. Marlee râde, un râset diferit de cel pe care l-am auzit mai devreme. Indulgent și blând. Cel mai drăguț sunet pe care l-a scos până acum. Îi murmură niște drăgălășenii fiului ei.

—Unde e D-D-Darren?

May Beth zice că sunt deconcertantă uneori, când vreau să obțin un răspuns clar și tai vorba cuiva care mă enervează debitând prostii, fără a pierde vremea ca să îl fac să se simtă mai confortabil. N-am de gând să mă schimb, așa încât cui nu-i place n-are decât să facă ce poftește. Nu știu dacă Marlee e din categoria asta, fața ei nu-mi spune nimic. Zâmbetul i se șterge de pe buze, însă ochii îi sunt ațintiți în continuare asupra lui Breckin.

— Puștoaico! zice ea într-un târziu și tare aș vrea ca oamenii să nu-mi mai spună așa. N-am nici cea mai vagă idee cine ești și îți închipui că îți voi spune tot ce știu despre el?

— M-m-mai mult sau m-m-mai puțin.

Vâră altă linguriță cu piure în gura lui Breckin.

— Ce treabă ai cu el?

— V-v-vreau să-l omor.

Linguriță se oprește la câțiva milimetri de fața lui Breckin, care reacționează imediat, surprins. Bate cu palmele pe brațele

scaunului, solicitând atenţia mamei. Marlee vâră linguriţa în gura băieţelului, după care o aşază deoparte.

— G-g-glumesc! zic eu.

— Mda, răspunde ea.

Mă joc cu capacul dozei de Coca-Cola, îl prind sub unghie, apoi îi dau drumul cu zgomot. Marlee zice:

— Am poftă de-o ţigară.

— P-p-ăi n-ai d-d-decât să fumezi!

— Nu fumez de faţă cu copilul.

Până la urmă, îşi calcă pe suflet. Se duce într-un colţ al bucătăriei şi îşi aprinde o ţigară. Are grijă să-şi întoarcă faţa de la Breckin de fiecare dată când dă fumul afară, ca şi cum asta ar avea vreo importanţă.

— A stat pe aici vreo doi ani, zice.

— M-m-mergea la l-l-localul lui Ray.

— Da, uneori.

Se foieşte şi-şi muşcă buza.

— De unde ziceai că eşti?

— N-n-nu contează.

Îşi dă ochii peste cap.

— Zău aşa, puştoaico, spune-mi ceva despre tine!

—

Aşez doza de Coca-Cola pe masă.

— N-n-nu... n-n-nu sunt c-c-copil.

Îşi duce ţigara la gură şi-şi muşcă încheietura degetelor, lăsând fumul să plutească leneş în jurul feţei. Breckin nu pare supărat de sfârşitul neaşteptat al mesei. Gângureşte singur, absorbit de sunetul propriei voci.

— Ăştia şi-au pus în cap să dărâme tot oraşul, zice Marlee după un minut. Construiesc un complex rezidenţial.

Pufăie din nou din țigară și trage fumul în piept așa de adânc, încât imaginea fugară a viitorului ei canceros îmi trece prin fața ochilor.

— E o tâmpenie! Nu înțeleg de ce vor să facă asta. Va fi ceva total diferit de restul statului. Mâncare sănătoasă de la Whole Foods, yoga și alte tâmpenii. Dracu' să-i ia! Dacă o să reușească să-l termine, n-o să-mi mai permit să locuiesc aici. Și nu știu unde aș putea să mă duc.

— C-C-Cold Creek.

— Poftim?

— Acolo m-am n-n-născut.

— N-am auzit de locul ăsta! zice și mijește ochii. Ai idee ce pune la cale Darren?

— Mda, îi răspund. Știu mai mult decât știi tu.

Mai iau o înghițitură de Coca-Cola, iar băutura mi se pare acum prea dulce. Aerul din încăpere nu se mișcă și asta mă deranjează. Marlee trage iar din țigară. Breckin își agită mâinile și simt că gesturile astea s-au petrecut de o mie de ori înainte de venirea mea, că am cunoscut tot ce era de cunoscut din viețile celor doi. Mă uit în jos și bucățile de piele arsă de soare de pe piept mă fac să îmi doresc să fiu oriunde în altă parte, numai aici nu.

— Știi că, de fapt, nu-l cheamă Darren? mă întreabă Marlee, iar eu dau din cap. Așa își spunea când venea pe aici, dar nu m-am obișnuit niciodată cu numele lui.

— C-c-cum îl cheamă, de f-f-fapt?

— Haide să-i zicem, pentru moment, tot Darren.

— C-c-când l-am c-c-cunoscut eu își z-z-zicea Keith.

— Hm, își mușcă ea buza. Nici ăsta nu e numele lui adevărat.

— D-d-de unde ș-ș-știi?

— Pentru că a fost coleg de școală cu fratele meu. Eu eram cu șapte ani mai mică decât ei. Când am terminat eu școala, ei plecaseră de mult din oraș. M-am mutat aici, m-am căsătorit, am divorțat. Fratele meu... a ajuns mult mai bine decât mine.

— C-c-cum așa?

Întreb fiindcă pe aici nu prea întâlnești oameni de succes.

— Părinții noștri aveau bani pentru un singur copil, dar s-au ales cu doi, ridică ea din umeri. Și cum el era băiatul din familie, în el și-au pus toate speranțele. L-au trimis la colegiu.

— C-c-cum era? nu mă pot abține și o întreb.

Știe că e vorba de Keith.

— V-v-vreau să z-z-zic, cum era în c-c-copilărie?

Își ferește privirea.

— Era sărac, ca mai noi toți. Genul liniștit. Și cam jegos, nu se avea prea bine cu igiena. Era un tip ciudat... făcea tâmpenii, cred că se bătea și o încasa des. Și părinții lui erau... un dezastru. Taică-său era un bețiv, iar când se îmbăta, îl bătea cu cureaua.

— Oh! exclam eu.

Își drege glasul.

— În liceu, fratele meu - un lucru trebuie să înțelegi despre fratele meu, era băiatul de aur în toate privințele - l-a luat pe Darren sub aripa lui ocrotitoare, ceva de genul ăsta, se purta frumos cu el. Când l-am întrebat de ce, mi-a răspuns că era important să dea un exemplu, fiindcă *nimeni nu e mai bun sau mai rău decât ceilalți oameni.*

Marlee tace o vreme.

— Fratele meu era o mare jigodie, în caz că nu ți-ai dat seama. În fine, ceilalți copii l-au lăsat în pace pe Darren și ei doi au devenit de nedespărțit... era ca în desenul ăla animat mai vechi, probabil ești prea mică să-l fi văzut, cu câinele mic

care se ține după câinele cel mare. Mă rog, așa a fost. Darren se ținea scai de fratele meu. Venea tot timpul la prânz la noi acasă...

Marlee lasă apoi să se scurgă câteva clipe de tăcere.

— El m-a sărutat prima dată. Aveam vreo zece ani și el, șaptesprezece. Așa era Darren pe vremea aceea.

— Ș-ș-și cum de a a-a-ajuns aici în W-W-Wagner? C-c-când s-a întâmplat?

Ridică din umeri.

— Acum vreo doi ani. Era în trecere. Știa că locuiesc aici pentru că a ținut legătura cu fratele meu. A venit să mă vadă. Părea schimbat, se mai adunase, nu mai semăna cu cel care fusese și...

Face din nou o pauză și se uită în jos.

— Mi-a spus că vine la cină, dar a rămas mai mult.

— Mama! gângure plângăreț Breckin, iar ea se duce spre băiat și își așază mâna pe capul lui.

Se întoarce apoi spre mine.

— După ce s-a hotărât să rămână mai mult, mi-a spus că, la momentul acela, își zicea Darren Marshall. Și m-a rugat să nu-l dau de gol.

— Ți-a s-s-spus de ce?

Breckin chicotește. Marlee clatină din cap.

— Ș-ș-și totuși l-ai l-l-lăsat să stea?

Probabil că nu reușesc să îmi ascund prea bine disprețul din glas, fiindcă observ că se încordează și-și ia mâna de pe capul fiului ei. Așteaptă o clipă să continui, și o parte din mine, prea necoaptă la minte, ar vrea să o facă. Într-o vreme am crezut că puteam să o conving pe mama să renunțe la obiceiurile proaste, la băutură, la droguri, la bărbații pe care îi primea în

patul ei. La Keith. Îmi amintesc câteodată de acea Sadie care îşi implora mama să o salveze de... mama ei.

Urăsc acea versiune a mea.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund. Dar asta am făcut, zice Marlee.

Clatină puţin din cap şi se încruntă.

— Ştii, cât timp am fost cu el, Darren nu mi-a spus că ar avea un copil. Şi nici fratele meu nu mi-a zis. Şi el ar fi ştiut.

— N-n-nu te m-m-mint! o păcălesc eu.

Mă priveşte şi mi-e teamă că dacă va continua să se uite la mine, îmi va citi pe faţă adevărul.

— Şi c-c-ce s-a întâmplat mai d-d-departe?

— Am fost împreună câteva luni. În fiecare dimineaţă stătea acolo unde stai tu şi-şi bea cafeaua uitându-se pe fereastră.

Îi urmăresc privirea către curtea şcolii. La locul de joacă sunt acum două femei, mame sau bone, care dau copiii în leagăne. Îmi imaginez cum arată locul în timpul anului şcolar, plin de puşti care aleargă, se joacă, râd, sub privirea atentă a bărbatului care îşi bea cafeaua la masa din bucătărie.

— Într-o zi m-am apucat să spăl rufele, continuă Marlee. I-am golit buzunarele de la blugi şi am găsit înăuntru fotografia... fotografia aceea veche şi pe jumătate ştearsă... un Polaroid. A fost...

Închide ochii pentru o clipă, iar fruntea i se încreţeşte, ca şi cum în spatele ochilor i-ar fi apărut imaginea şi ar fi dat orice să n-o mai vadă.

— Nu vreau să intru în detalii, dar era genul acela de poză pe care n-ai cum să-l explici sau să-l justifici.

Se înfioară când trage aer în piept şi deschide ochii.

— Oamenii nu se schimbă. Doar că ajung să poată ascunde mai bine cine sunt. În ziua aia l-am dat afară din casă. N-am

vrut să am de-a face cu porcăriile alea atunci, și nu vreau să am de-a face nici acum.

Îl saltă pe Breckin din scaun și își lipește fața de gâtul lui mic. Mă scarpin pe piept și imediat regret atingerea aceea ușoară. Pielea mea parcă a luat foc.

— Ai m-m-mai auzit d-d-de el de atunci?

— Nu.

— D-d-ar fratele t-t-tău?

— Nu mai vorbesc cu el, îmi răspunde înțepată. A fost de părere că l-am tratat urât pe Darren și de atunci nu ne-am mai vorbit.

— T-t-te rog...

— Uite ce-i, nu știu ce te-a adus la mine, dar îmi pare rău. Și așa ți-am spus prea multe. Am un copil și nu-mi permit să fiu implicată în...

Flutură din mână.

— În *chestia* asta, orice ar fi ea.

—

Vede cum mă chinui să articulez.

— *T-t-te rog!* e tot ce pot să scot din mine.

Închide ochii și Breckin este între noi, complet neștiutor.

— Jack Hersh, ăsta e numele lui adevărat. Sper să-ți fie de ajutor.

— D-d-dar el nu-și f-f-folosește numele r-r-real! Asta nu m-m-mă ajută cu n-n-nimic.

— Poate că nici nu ar fi cel mai rău lucru de pe lume să renunți! mă repede ea. N-ar trebui să alergi după un bărbat bolnav la cap și suflet, indiferent că este tatăl tău sau nu.

Face dintr-odată ochii mari.

— Ți-a făcut vreun rău?

— Da, îi răspund cât pot de răspicat. Ș-ș-și mie și s-s-surioarei mele.

— Îmi pare rău să aud! zice. Dar nu te pot ajuta!

Ar trebui să mă mulțumesc cu atât, dar nu pot. Nu-i poți cumpăra pe oameni folosindu-te de suferința ta. Nu vor vrea să audă de ea. Iau unul dintre plicurile cu facturi întârziate la plată și îl învârt încet în mână.

— Hei, lasă plicul ăla! zice Marlee, enervată. Ți-am *spus*, nu știu unde e...

Scot factura din plic și arunc o privire la sumă, iar Marlee nu mă poate opri, ocupată cum e cu Breckin. Nu, nu factura asta. Suma e prea mare! Întind mâna după o altă factură, de data aceasta una scoasă deja din plic, și mă uit la cifre. Da... cu suma asta m-aș putea descurca.

Nu-i poți cumpăra pe oameni folosindu-te de suferința ta, dar asta nu înseamnă că nu-i poți cumpăra de niciun fel.

Ridic factura în aer și încerc din nou:

— D-d-dar fratele t-t-tău nu știe?

FETELE

S1E2

WEST McCRAY:
Eticheta cu datele de identificare ale lui Sadie prinsă de rucsacul ei verde o indică pe May Beth Foster drept persoană de contact în caz de urgență. În iulie, May Beth a primit geanta și celelalte obiecte personale ale lui Sadie de la poliția din Farfield.

MAY BETH FOSTER:
Și ca să știi, polițiștilor ălora nu l-a păsat nici cât negru sub unghie de Sadie.

WEST McCRAY:
Detectivul Sheila Gutierrez este o femeie minionă de cincizeci de ani, mamă a trei copii. În ultimii cincisprezece ani a lucrat la Departamentul de Poliție din Farfield. Înțelege suferința lui May Beth, dar nu e de acord cu concluziile ei.

DETECTIVUL SHEILA GUTIERREZ:
Am făcut tot ce am putut ca s-o găsim pe domnișoara Hunter. Am cercetat zona, i-am interogat pe localnici, am emis buletine de informații și am alertat presa și organele de aplicare a legii din zonele adiacente. La locul unde a

fost găsită mașina abandonată nu s-au descoperit dovezi ale vreunei infracțiuni și, având în vedere faptul că domnișoara Hunter a părăsit Cold Creek de bunăvoie, ca urmare a unei tragedii personale, am considerat că cele întâmplate în jurisdicția noastră sunt o continuare logică a acelor evenimente. Mașina nu a suferit nicio avarie. Posibilitatea ca domnișoara Hunter să o fi abandonat din proprie inițiativă este foarte mare. Totuși, domnișoara Hunter nu a fost găsită. Suntem în continuare în alertă, și dacă cineva posedă informații cu privire la ea, îl rugăm să ne sune la numărul 555-3592.

WEST McCRAY:
May Beth ține mașina lui Sadie parcată lângă rulota ei. E un Chevrolet vechi, dar încă în stare de funcționare. În portbagaj, ea a găsit o chitanță, nu între Sadie și fostul proprietar al mașinii, ci între fostul proprietar și cel care a deținut Chevroletul înainte. Eu am intrat în posesia chitanței care face dovada plății de către Sadie, am discutat cu fosta proprietară, iar ea a fost de acord să ne întâlnim la o cafenea din Milhaven, la vreo cincizeci de kilometri distanță de Cold Creek, pentru a-mi da detalii privind tranzacția.

BECKI LANGDON:
Tipa se purta foarte ciudat. *(PLÂNSET DE BEBELUȘ).* Șșșt, taci cu mama, lasă-mă să vorbesc, scumpule!

WEST McCRAY:
Becki Langdon, „Becki cu *i* în coadă", după cum insistă să mă informeze în e-mailurile schimbate, cu toate că rezultă cât se poate de evident din semnătură, este o femeie

albă, brunetă și energică, mândra mamă a unui băiețel. A petrecut puțin timp cu Sadie, însă și-o amintește bine.

BECKI LANGDON:
Noi, eu și fostul meu soț, adică, voiam să vindem mașina. Era a mea, o aveam... Dumnezeule, din adolescență? Fostul meu soț avea și el mașină și ne-am gândit că banii ne-ar fi prins bine pentru copil, așa că am postat anunțul de vânzare. Îmi pare rău că n-am păstrat-o, pentru că ticălosul ne-a părăsit imediat după nașterea lui Jamie și acum mama e cea care mă duce peste tot cu mașina.

WEST McCRAY:
Poți să-mi spui dacă ai observat ceva anume la Sadie? A spus ceva sau ți-a dat cumva de înțeles de ce avea nevoie de mașină?

BECKI LANGDON:
A fost un schimb obișnuit, n-aveam de ce să ne facem confidențe. Totuși, ceva m-a nedumerit: fata își spunea Lera. Și inițial am crezut că era mai în vârstă. Așa mi s-a părut din e-mailuri.

WEST McCRAY:
Mai ai e-mailurile? Aș vrea să le văd.

BECKI LANGDON:
Nu, îmi pare rău. Și polițiștii m-au întrebat, dar le-am șters. Țin minte că fata era foarte agitată și că vorbea cu dificultate. Mi-am făcut griji pentru că nu știam dacă nu cumva avea ceva la cap. Și probabil că nu m-am priceput să-mi ascund teama, pentru că tipa s-a enervat la un moment dat.

WEST McCRAY:
Cum adică „s-a enervat"?

BECKI LANGDON:
A dat impresia că vrea să renunțe. Până la urmă i-am arătat că mașina funcționează, ea mi-a dat banii și fiecare și-a văzut de drumul său. Crezi că am fost ultima persoană care a văzut-o în viață?

WEST McCRAY:
Sper că nu.

BECKI LANGDON:
(RÂDE). Dumnezeule, n-am vrut să spun asta! Eu și gura mea spurcată. Scuze! *(PAUZĂ)* Hei, ia spune-mi... mașina... o folosește cineva acum? Crezi că... ar fi dispus să o vândă?

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Ce ai descoperit până acum?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Multe informații de culise. Se pare că fata a fugit de acasă după ce sora ei a fost ucisă. Și sincer să fiu, cred că nu vrea să fie găsită. Așa că acum trebuie să descopăr o cale de a-i spune asta bunicii de împrumut.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Și mai departe?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Mai departe ce?

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Ce concluzie ai tras până acum?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Cred că Sadie a fugit de acasă și nu văd cum aș putea scoate din asta un subiect.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Neglijezi componenta umană, legătura dintre fată și persoana care o iubește și vrea să o vadă întoarsă acasă. După ce ai lucrat cu mine la seria *La pas prin* țară, ar fi trebuit să înțelegi asta. Bun, deci despre ce este vorba? De ce nu vrei să o cauți pe fată?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
N-am spus că nu vreau s-o caut.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Bun....

Deci crezi că fata a fugit de acasă? De ce sau de cine?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
De trauma suferită. De amintirea surorii ei. Mi se pare cât se poate de limpede.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Și unde anume voia să ajungă?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Te ascult!

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Pista se răcește la Farfield. Află ce a făcut acolo! Mergi pe urmele ei! *(PAUZĂ)* Poate că afli ceva, poate că nu, oricum nu asta este emisiunea.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Mda...

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Fă tot ce poți, asta îți cer!

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Numele pe care Sadie i l-a dat lui Becki este cel care m-a frapat cel mai tare. Când am întrebat-o pe May Beth, mi-a spus că Lera era al doilea prenume al lui Sadie.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Deci Sadie a cumpărat o mașină și și-a asumat alt nume... May Beth, impresia mea este că nu vrea să fie găsită.

MAY BETH FOSER *(LA TELEFON):*
Chiar dacă așa a dorit inițial, ceva s-a schimbat, înțelegi? A intervenit ceva rău. O simt!

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Ce să zic? Am nevoie de mai mult decât o presimțire pentru a putea continua.

sadie

Vreau să trăiesc pe internet. Acolo totul e perfect.

Pe Kendall Baker am găsit-o navigând pe un computer dintr-o bibliotecă, într-un oraș oarecare, unde m-am oprit în drum. E frumoasă. Strălucitoare. Optsprezece ani, genul de fată de optsprezece ani despre care se scriu cărți. Genul de fată de optsprezece ani care trăiește viața într-un ritm mai rapid decât durerea.

O fată care nu are niciun motiv să nu creadă că va trăi veșnic.

În timp ce-i cercetez contul de Instagram, mă gândesc că instantaneele retușate cu care se laudă ar arăta la fel de minunat și fără filtrele aplicate. Kendall Baker are o viață socială agitată. Zilele de lucru le petrece ca fiică și prietenă perfectă, dar sfârșiturile de săptămână sunt dedicate consumării energiei necesare pentru păstrarea acestei fațade. Din postările proprii și comentariile pozelor aflu că în majoritatea weekendurilor, Kendall, fratele ei, Noah, și câțiva prieteni aleși pe sprânceană pleacă din orașul în care locuiesc, Montgomery, și merg o oră cu mașina pentru a-și face de cap într-un bar pe nume Cooper's.

Și la Cooper's mă aflu eu acum. Am lăsat Wagner la sute de kilometri în urmă. Ajung într-o joi, parchez mașina vizavi de local și aștept.

Abia sâmbătă își fac apariția.

Kendall Baker este persoana care mă va duce la Silas Baker, fratele lui Marlee, și Marlee nu exagera când mi-a spus despre el că a ajuns foarte bine. *A mers la colegiu!* La colegiu! A făcut investiții inspirate și banii i-a reinvestit în comunitate. O mare parte din avere se datorează succesului în afaceri. Cu șase ani în urmă a fost declarat cetățean de onoare al orașului pentru *eforturile remarcabile prin care a făcut, alături de alți oameni de ispravă, din Montgomery, Colorado, locul pe care ne mândrim să îl numim acasă!* În fotografia atașată știrii respective din ziar, Silas, un bărbat alb, blond, este înfățișat radiind alături de soție și copii și, cu toate că el este omul de care am nevoie – cel care mă va conduce la Keith –, ochii mi-au căzut pe odraslele sale.

În plus, am dezvoltat o mică fixație bolnăvicioasă față de Kendall Baker.

Postările ei mă îndrumă către alte postări și curând devin capabilă să reconstitui întreaga lume a fetei. Unul dintre amicii lui Kendall, Javier Cruz – prescurtat *Javi*, pronunțat cu *J* mut –, postează poze care mă fac să bănuiesc că are sentimente pentru Kendall, sentimente pe care ea nu i le împărtășește, dacă e să mă iau după ce văd. Javi a postat un video – înregistrat, presupun eu, chiar aici, la Cooper's cu telefonul – în care Kendall dansează ca în filme, cu brațele întinse în lături și mâinile răsucite în aer. L-am urmărit iar și iar, irezistibil atrasă de sentimentul de încântare cu care el a filmat-o. Nu am fost niciodată sărutată așa cum aș vrea să fiu sărutată și nimeni nu m-a atins așa cum îmi doresc să fiu atinsă. Rareori mă las în voia unor astfel de gânduri, însă de când am văzut filmulețul nu mă mai pot opri.

Cooper's e o clădire cu etaj și exterior jegos din lemn, iar la nivelul superior are camere de închiriat. Am parcat cât am

putut de aproape de ușa din față. Ies din mașină, trec pe lângă un șir de motociclete și mă iau după refrenul interpretat la chitară care răzbate dinăuntru. Pereții zugrăviți în vișiniu sunt scăldați într-o lumină roșie. În capătul opus al încăperii e o formație, iar în fața ei, ringul de dans, pe care oamenii se freacă unii de alții.

Adunătura jalnică din bar constă din oameni între două vârste, din bătrâni ca moartea și dintr-un grup ciudat de adolescenți perfecți care Nu Au Ce Căuta Aici, Dar Nimeni Nu Le-a Spus. Stau adunați într-un separeu din colț, cu mâinile lipite de sticle de bere Pabst Blue Ribbon. E ciudat să-i văd acum pe viu, în carne și oase, și-mi dau seama că, după ce i-am urmărit frenetic pe site-urile de socializare, au căpătat în ochii mei un vag nimb de celebritate. Kendall și Noah sunt la fel de blonzi ca mătușa lor, Marlee, dar nu au tenul acela pământiu, semn al lipsei de hrană și de somn și al unei existențe stresate. Părul lor are luciri aurii de la expunerea la soare. Kendall și-a prins părul în două codițe nu foarte strânse. Are buzele pline și rozalii. Afișează un aer studiat de plictiseală, dar îmi dau seama că se simte în largul ei. Părul lui Noah e tuns periuță. Are umeri largi și dintre ei doi, el seamănă mai mult cu tatăl lor. Javi are păr castaniu zburlit, piele de culoare cafeniu-deschis, nas ascuțit și trup subțire. O fată pe care o recunosc din postările de pe Instagram, dar al cărei nume nu l-am reținut stă lângă el și râde de ceva ce spune Noah, dându-și capul pe spate. Are bucle castanii frumoase care aproape că îi acoperă umerii în cascadă și pielea de un cafeniu cald cu nuanțe de auriu. Poartă în nas un cercel cu diamant care sclipește în lumină. E mai drăguță decât Kendall, dar am impresia că nu e conștientă de asta. O adevărată tragedie! E trist când oamenii nu își dau seama de valoarea lor.

Îmi croiesc drum spre bar și cer un shot de whisky. Barmanul e un tip alb, solid, cu păr lung și unsuros pe care n-ar strica să-l tundă. Își șterge mâinile de un prosop prins de cureaua pantalonilor și mă privește sceptic. Zice:

— Pari cam tânără.

Are o voce care îmi zgârie neplăcut urechile, la fel cum face și formația.

Dau din cap în direcția adolescenților din partea opusă a încăperii.

— Ș-ș-i ei?

Mă servește în timp ce mă previne că dacă mă îmbăt, e treaba mea, deși nu cred că e adevărat. Dau pe gât whisky-ul, mă strâmb și aștept efectul. Între a fi trează și a fi ușor pilită e o linie fină de demarcație care îmi mai estompează bâlbâitul. Când beau, îmi vine mai ușor să vorbesc. Îmi trec mâinile prin păr și cer încă un rând, pe care-l dau pe gât, savurându-i pișcătura. Îmi zic apoi că am plătit destul pentru privilegiul de a pune câteva întrebări.

Nu apuc să-mi duc planul la capăt, căci atenția îmi e distrasă de un bărbat și o femeie care stau rezemați de tejghea, puțin mai încolo. Fața lui nu o pot vedea, dar pe a femeii da, linia perfectă a obrajilor palizi, părul subțire și blond strâns la spate cu o agrafă. E beată turtă. Abia își poate ține capul. Îmi amintește de mama. Mama l-a cunoscut pe Keith într-un bar. Joel's. S-a îmbătat și el a condus-o acasă. Uneori stau și îmi imaginez cum a decurs întâlnirea lor, ea povestindu-i confuz, cu vocea îngroșată de droguri și de băutură, cât de greu îi era să-și crească singură cele două fetițe. Și Keith, brusc interesat, întrebând-o cum le cheamă pe fete. În închipuirea mea, mama stă să se gândească, cu ochii sticloși privind în gol, ca să-și aducă aminte numele noastre.

După care ne pune, pe mine și pe Mattie, pe tavă lui Keith.

Barmanul îmi ia din față paharele goale, apoi se îndepărtează.

— Hei! îl strig eu. Îi ș-ș-știi pe c-c-copiii ăia?

Dă din cap.

— Sigur.

— S-s-pune-mi ce ș-ș-știi despre ei.

— Păi, doi din ei sunt copiii lui Si Baker. Ceilalți doi sunt amicii lor.

— Îl c-c-cunoști pe S-S-Silas Baker?

Râde.

— Am *auzit* de el, cum să nu! E proprietarul barului. Dar nu e genul care să intre într-un loc ca ăsta. Nu am avut niciodată de-a face direct cu el. Și nici măcar n-aș fi aflat că ăia sunt copiii lui dacă nu s-ar fi lăudat ei la toată lumea.

Plescăi ușor din buze, ca și cum n-aș fi foarte interesată, apoi mă răsucesc cu fața către grup și îi urmăresc din priviri, până ce Javi pare să simtă ceva. Își saltă capul și scrutează încăperea. Mă eschivez, intrând în baie; nu așa vreau să fiu văzută. Mă examinez în oglinda crăpată de deasupra chiuvetei. Am parcurs cu mașina un drum suficient de lung pentru ca arsurile de soare să se transforme într-un bronz care aproape mă face să par ca fiind de-a lor. Găsesc în buzunar un elastic cu care îmi prind părul răvășit într-un moț în vârful capului. Răsucesc marginile șortului cât pot de sus pe coapse, apoi îmi leg strâns tricoul peste mijloc. Ridic brațele și verific cum arată pielea de pe abdomen. Stomacul meu scoate un chiorăit timid, disperat după ceva de digerat. Îmi ciupesc obrajii și-mi mușc buzele până ce capătă puțină culoare.

Când intru înapoi în bar, văd că formația a luat pauză și zgomotul este acum produs de o înregistrare ce sună lent și visător din difuzoare. Bănuiesc că dansatorii nu gustă melodia,

căci se înghesuie cu toții în fața tejghelei. Arunc o privire spre separeu: Kendall se uită în jos. Noah, Javi și cealaltă fată par să încerce să o împingă afară din boxă și mă gândesc că filmulețul pe care l-am văzut, cel cu ea dansând, poate nu este un moment minunat și neașteptat, ci ceva care se repetă.

Ce-ar fi dacă i-aș răpi momentul?

Kendall dă să se agațe de Noah, dar eu i-am luat deja locul. M-am postat în mijlocul ringului de dans. Kendall se oprește la vederea mea. Nu cred că e obișnuită să îi țină cineva calea. Rămân acolo nemișcată, cu ochii ei fixați asupra mea, până ce ochii *celorlalți* mă văd și ei.

Greutatea curiozității lor mă apasă.

Gura perfectă a lui Kendall schițează un la fel de perfect *Ce mama dracului?*

Fata asta.

Ce vrea să facă?

Îmi întind brațele în lături și încep să mă legăn. Închid ochii și las muzica să mă învăluie, mă transform în imaginea unei fete sau în imaginea unei imagini, ceva gen Manic Pixie Dream Girl[1] de care zic toți că s-au săturat, deși habar nu am ce vor să spună cu asta. Fata pe care nimeni nu o iubește mult timp sau nu o iubește așa cum ar trebui, dar la care nimeni nu vrea să renunțe.

Deschid ochii, iar Kendall mă sfredelește cu o privire criminală. Noah și bruneta par confuzi. Javi soarbe lacom din bere,

[1] Denumire inventată de criticul de film Nathan Rabin pentru a descrie personajul interpretat de actrița Kirsten Dunst în pelicula „Elizabethtown" (2005). MPDG este un personaj stereotip, fata care îl ajută pe protagonist să-și împlinească visurile fără a le împlini pe ale sale, fără a se maturiza ea însăși și sfârșind totodată prin a nu-l ajuta nici pe bărbat să se maturizeze (n. tr.).

se apleacă peste masă și îi șoptește ceva lui Kendall. Ea ridică din umeri, iar el iese din separeu și se îndreaptă către mine. Pulsul mi se accelerează. *Eu știu cum te cheamă*, îmi spun în sinea mea. Știu cine ești, dar tu n-ai nicio idee cine sunt eu. E mai înalt decât mi-am imaginat. Pare agitat. Întind mâna spre el și înghite vizibil înainte de a mi-o lua. Are palma transpirată. Îl conduc puțin mai încolo pe ring și îi așez mâinile pe șoldurile mele, și cumva ele își fac drum spre părțile cele mai moi ale corpului meu, despre care nici n-am știut că există. Îmi ridic mâna spre ceafa lui și-i mângâi cu vârfurile degetelor firele de păr, mirată de senzația care mă cuprinde, pentru că niciodată n-am mai atins pe cineva așa. Javi miroase a transpirație, dar este un miros plăcut, și în clipa următoare ochii noștri se întâlnesc, iar el mă privește de parcă și-ar spune că ceea ce se întâmplă este ireal, că e o scenă desprinsă dintr-un video pe care l-a filmat fără a visa să joace vreodată în el, numai că iată, acum joacă, căci cine nu ar vrea să fie băiatul căruia îi sunt destinate fetele misterioase?

Cine nu și-ar dori să joace într-o poveste de dragoste?

Aș da orice pentru o poveste de dragoste! O poveste de dragoste despre iubiți ale căror guri se întâlnesc ca două piese de puzzle care se potrivesc perfect la locurile lor, o poveste despre efectul electrizant pe care îl are pe limbă rostirea numelui celuilalt pentru că nimeni nu l-a rostit vreodată cu glas tare în acest fel. O poveste despre oameni care își petrec noaptea împreună, uitându-se la stele până ce se pătrund de constelații întregi. Sunt cu toții perfecți în acel mod nedeslușit în care sunt cele mai multe personaje și fiecare scenă perfect concepută din viețile lor ficționale este cumva mai reală decât orice ai cunoscut sau trăit. Poveștile de dragoste, idilele, îi conving pe oameni că Vor Trăi Fericiți Până La Adânci Bătrânețe, și cine nu

și-ar dori o astfel de experiență?! Aș da orice pentru așa ceva pentru că știu cum decurge propria-mi poveste, unde singurele momente de respiro sunt spațiile dintre rânduri. Dar iată ce îmi spun de fiecare dată pentru a atenua ascuțimea marginilor din ceea ce știu cu siguranță că va urma:

Ce a fost mai rău a trecut.

Melodia se termină.

— Bună! zice Javi cu o voce adâncă și liniștitoare.

Care mă înfioară.

Știu cum te cheamă.

— B-b-bună!

— Pot să-ți ofer ceva de băut?

— D-d-da, îi răspund, apoi adaug: S-s-sunt bâlbâită.

Gura i se deschide într-un zâmbet cald.

— Ce tare! Eu sunt Javi.

— Și zici că ești nouă în oraș, spune Kendall după ce terminăm cu prezentările.

Vocea pare mai bătrână decât restul ființei ei, e genul acela de voce pe care o capeți după ani de băut zdravăn whisky și de fumat nenumărate țigări fără filtru. Nu știu cum de unele fete se aleg cu asta, dar uite că se întâmplă. Mă măsoară din ochi fără fereală, așa cum fac de obicei fetele, dar nu mă deranjează, sunt obișnuită ca oamenii să mă privească lung din cauza bâlbâitului. Nu-mi place, dar e ceva ce știu că pot să înfrunt. Kendall nu pare genul care să accepte cu ușurință să fie înfruntată, așa că pe moment mă aflu în avantaj.

Le-am spus că mă cheamă Lera.

— D-d-da, îi răspund.

Stau înghesuită între Javi și cealaltă fată, pe nume Carrie Sandoval. Coapsele lui Javi le ating pe ale mele. Nu și cele ale

lui Carrie. Mă forțez să-mi închipui că atingerea și neatingerea sunt ambele intenționate.

— Abia m-am m-m-mutat aici.

Sorb din berea cu gust de pișat pe care mi-a adus-o Javi și, după înghițiturile de bere și shoturile de whisky, mă întreb de ce mama nu s-a oprit când avea sentimentul pe care îl am eu acum, când totul în jur îți pare colorat în roz și încă mai deții controlul. Îmi amintesc de prima oară când am pus gura pe alcool, doar ca să văd cum e. May Beth a încercat să mă sperie, mi-a spus că treaba de care suferea mama era ereditară, ceva ce se moștenește, o boală a somnului care se transmite prin sânge și, dacă ai noroc, nu te trezești, dar de ce să riști? Eu am riscat. A trebuit s-o fac. Și știți ceva? N-am devenit dependentă. Poate că tocmai de aceea May Beth nu a vrut să mă lase să încerc; a fost încă un motiv pentru care nu mi-am putut ierta mama niciodată.

— Și cum de ai ajuns... aici, la... Cooper's? întreabă Kendall.

— P-p-păi, trag eu de eticheta zdrențuită de pe sticla de bere, de p-p-pe contul t-t-tău de Instagram am d-d-dedus că e un loc pe c-c-cinste.

Noah zâmbește afectat. Javi cască gura și își ascunde fața. Kendall și Carrie se uită cu neîncredere una la alta. Kendall spune:

— Recunoști așadar că m-ai urmărit pe Instagram?

— Am v-v-vrut să v-v-văd dacă realitatea c-c-corespunde cu reclama pe care ți-o f-f-faci.

Javi scoate un hohot de râs pe care încearcă apoi să îl mascheze, acoperindu-și gura cu palma. Mă holbez la Kendall și mă întreb cum e să duci o viață atât de lipsită de provocări, încât replica mea nespectaculoasă să producă un asemenea

efect. Întrezăresc în ochii ei o flacără care mă previne că n-ar fi rău să fac un pas înapoi, dacă vreau să am acces la tatăl ei.

Doar pentru asta sunt aici, la urma urmei.

— Şi ce părere îţi fac? mă întreabă ea pe un ton rece.

— E p-p-prea devreme pentru o c-c-concluzie.

— Îmi place de tine, Lera! declară Noah şi îşi ciocneşte sticla de sticla mea.

Noah Baker are vocea unui prezentator de ştiri de la televizor, dacă prezentatorul ar fi pilit.

— Poţi să rămâi cu noi, adaugă.

— Şi unde ziceai că locuieşti? mă întreabă Javi şi imediat se înroşeşte la faţă, de parcă întrebarea ar fi fost prea intimă şi mâinile lui nu ar fi stat aşezate pe şoldurile mele cu puţină vreme în urmă.

Kendall îşi dă ochii peste cap, dar se lasă pe spate, rezemată de canapea. Carrie pocneşte din degete şi zice cu o voce dulce ca un clopoţel:

— Ia stai un pic... nu cumva te-ai mutat în locul familiei Cornell? Te cheamă... Holden, nu-i aşa?

Ca să vezi, un cadou din partea oraşului! Migraţia populaţiei. Nu-mi amintesc ca lumea să vină şi să plece din Cold Creek într-un flux constant, într-o mişcare făcută cu energia dată de o promisiune. În Cold Creek e vorba doar de naşteri şi de decese, genul acesta de veniri şi plecări. Casa familiei Cornell. Holden. Pare prea frumos pentru a fi adevărat.

— Da, răspund.

— E la doar trei străzi de mine, zice Javi.

— Cumnata mea s-a ocupat de vânzarea imobilului, spune Carrie. O casă grozavă, din câte am auzit. Cu saună şi chestii dintr-astea şi o căsuţă în copac în spate?

Încuviinţez din cap. Sigur.

Noah mă priveşte cu atenţie.

— Părinţilor le merge bine, nu?

— L-l-la fel de b-b-bine ca p-p-părinţilor voştri.

— Şi ce ştii tu despre părinţii noştri? mă chestionează imediat Kendall.

— T-t-tatăl tău pare mare g-g-grangur pe aici, îi răspund privind-o drept în ochi.

Noah bate cu pumnul în masă în chip de confirmare, după care soarbe din bere.

— V-v-voi, dau eu din cap spre cei patru, aţi c-c-crescut împreună?

— Spune-ne tu, din moment ce ştii totul despre noi! mă provoacă Kendall.

— Familia mea s-a mutat în Montgomery când eram în clasa a treia, zice Carrie. Ei însă, arată ea spre Javi, Noah şi Kendall, s-au născut aici.

— Tatăl lor mi-a fost antrenor de baseball când eram mic, zice Javi, dând din cap în direcţia lui Noah, care dă pe gât restul de bere dintr-o singură înghiţitură, apoi întinde mâna şi-şi bate prietenul pe braţ.

— Hei, încă un rând, ce ziceţi? Fac eu cinste, îmi aruncă el un zâmbet strălucitor cu dinţii lui albi. În onoarea noii noastre prietene!

— N-n-nu şi pentru mine, m-m-mersi!

Bat cu unghia în sticla mea aproape plină. Nu cred că ar fi bine să mai beau. Băieţii se ridică şi merg la bar. Mă întorc cu faţa către Kendall.

— C-c-cunoşti un t-t-tip J-J-Jack Hersh?

Ridică din sprâncene.

— Cine?

— N-n-nimeni.

Tac câteva clipe.

— Sau D-D-Darren M-M-Marshall?

— Despre ce mama dracului vorbeşti?

Rămânem tăcute. Nu am ştiut niciodată să mă port cu fetele. Cu fetele drăguţe. Vreau să mă placă. E o *nevoie* ciudată, aproape viscerală, care se insinuează în mine şi mă face să mă simt proastă şi vulnerabilă, pentru că ştiu că e o problemă care porneşte de la mama. Mai rău e faptul că recunosc această nevoie dinlăuntrul meu şi totuşi nu mă străduiesc niciodată să o satisfac. Dovada: câţi prieteni am avut chiar şi înainte ca Mattie să fie omorâtă.

— Ce mai intrare în scenă ai avut! exclamă Carrie şi nu-mi dau seama dacă e un compliment sau o insultă.

Kendall îşi încreţeşte buzele.

— Nu ştiu, parcă îmi sună cunoscut numele.

Un sentiment straniu de mândrie mă cuprinde. E ridicol, am fost atât de insolentă!

Şi totuşi e ceva bun, am ajuns deja departe.

— Lui Javi i s-au cam aprins călcâiele după tine, observă Carrie.

Kendall se holbează la mine pe sub genele lungi.

— Javi e un mototol, mă mir că s-a dat la tine. Poartă-te frumos cu el!

— E d-d-drăguţ.

Arunc o privire spre băieţi, sunt încă la bar.

— Care e t-t-treaba cu Noah?

— Noah are un iubit.

Îmi termin berea şi telefonul lui Kendall piuie. Îl scoate din buzunar, iar ecranul îi luminează faţa. Zice:

— E un mesaj de la Matt.

— Nu îi răspunde! o îndeamnă Carrie.

— *Trebuie* să îi răspund! o repede Kendall. Ultima dată când mi-a trimis SMS mi-ai spus să nu-i răspund și te-am ascultat, așa că, de data asta, trebuie să-i răspund, altfel...

— Ce, altfel o să se poarte și mai rău cu tine?

— Cine? întreb eu.

— Matt Brennan, nemernicul de prieten al lui Kendall, o înfruntă Carrie din priviri.

Kendall n-o bagă în seamă.

— O să-l cunoști la MHS, asta dacă nu cumva Kendall își va scoate capul din fund și îi va da până atunci papucii, așa cum *ar fi trebuit* deja să facă...

— M-M-MHS?

Bâlbâiala îi atrage atenția lui Kendall.

— Liceul din Montgomery[1].

Tâmpito, asta par să zică ochii ei.

Mă forțez să scot un hohot de râs.

— N-n-nu am făcut încă t-t-tranziția m-m-mentală.

— Cum era la fosta ta școală? mă întreabă Carrie.

Îi arunc un zâmbet încordat și încerc să îmi amintesc cum era la liceu. Nu mi-a plăcut niciodată școala; nimeni nu era interesat să mă cunoască mai bine, doar să râdă de bâlbâitul meu, iar când colegilor de clasă a început să nu le mai pese de mine, nici mie nu îmi mai păsa de ei. Liceul mi s-a părut o minciună elaborată, un soi de tărâm fantezist artificial în care eram prinsă timp de câteva ore pe zi, iar dincolo de el era rulota din care mama a plecat și unde sora mea a rămas, și sora mea avea nevoie de mine. Deci ce rost avea să învăț algebră? Ce rost avusese știința asta vreodată?

Telefonul lui Kendall scoate din nou un piuit și mă salvează.

[1] Montgomery High School (n. tr.).

Carrie mormăie:

— Să-l ia *naiba*!

— Pe cine înjuri? întreabă Javi, lăsându-se să alunece pe bancheta din separeu, cu Noah la un pas în urma lui.

— Pe Matt, răspunde Carrie, în ciuda privirii urâte de avertisment aruncate de Kendall.

Noah se întinde și smulge telefonul din mâinile lui Kendall. Fata zice *Dă-mi-l înapoi, ticălosule, dă-mi-l înapoi*, dar Carrie intervine:

— O să ne mulțumești mai târziu!

Javi adaugă:

— Isuse, Kendall, dacă tot nu ai de gând să-i dai papucii, măcar fă-l să te implore!

— Ai promis! flutură Noah telefonul prin fața ei înainte de a-l vârî în buzunar. Ai promis că o să-ți lași telefonul acasă, iar eu ți-am zis că o să ți-l confisc dacă nu te ții de cuvânt.

Se întinde peste masă și-i acoperă gura lui Kendall cu palma în clipa când ea dă să protesteze. Îmi spun că dacă un băiat ar îndrăzni să-mi facă mie asta, i-aș smulge brațul fără milă, chiar dacă mi-ar fi frate.

— Să nu te mai văd că schimbi mesaje cu tâmpitul ăla de Matt și bea-ți naibii băutura pe care ți-am luat-o!

Kendall se încruntă, dar ia o înghițitură mare din sticla de bere, în chip de răzbunare. Timp în care îi arată degetul lui Noah cu mâna liberă.

— Bună! îmi zice Javi.

— B-b-bună!

— De data sta nu te-ai mai bâlbâit, remarcă el, și-mi jur ca asta e singura dată când vorbele lui mă fac să roșesc. Vărul meu era și el bâlbâit, dar de cântat, cânta. Când cânta nu se bâlbâia. La fel e și cu tine?

Clatin din cap, cu toate că, de fapt, chiar *nu* mă bâlbâi atunci când cânt, dar cânt foarte prost și n-am niciun chef să fiu batjocura cuiva.

— N-n-nu mă b-b-bâlbâi d-d-doar când sunt s-s-singură.

— Ce tare! exclamă Javi, deși ăsta nu este tocmai termenul pe care l-aș folosi! Vărul meu a scăpat de bâlbâială.

— N-n-norocosul!

Kendall mă privește chiorâș.

— Te bâlbâi pentru că ești agitată din fire? Nu înțeleg!

Îmi mușc limba ca să nu-i răspund că faptul că înțelege sau nu este lipsit de relevanță.

Javi își împletește degetele la ceafă.

— Și ce părere ți-ai făcut până acum despre Montgomery? De ce s-au mutat părinții tăi aici?

— Păi...

Mă holbez lung la masa în jurul căreia suntem strânși și-mi spun că îmi va fi poate mai ușor să însăilez o minciună bazată pe ceva adevăr; așa nu risc să uit ce-am spus.

— S-s-sora mea a murit. Aveam n-n-nevoie de o s-s-schimbare de decor.

Afirmația îi reduce la tăcere, așa cum am intenționat. Ridic ochii și văd că expresia de pe fața lui Kendall s-a îndulcit; nu e un monstru.

— D-d-dar de așa c-c-ceva n-ai cum să f-f-fugi.

— Ai dreptate! zice Javi.

— T-t-totuși încerc! răspund pe un ton cât pot de vesel și îi arunc un zâmbet lui Kendall. Și uite așa am ajuns să v-v-vă s-s-stric vouă p-p-petrecerea.

— Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat... dar mă bucur că ești aici, zice Javi, deși nu sună prea convingător. Montgomery e un loc al dracului de plictisitor. E nevoie de ceva nou.

— Nu-i chiar așa de rău! îl contrazice Carrie.

— Ba da, *este*, replică Javi. Aceleași porcării zi după zi...

Noah face un cocoloș dintr-un șervețel și îl aruncă în capul lui Javi.

— Porcăriile despre care vorbești sunt alea pe care nu le faci *tu*, mototolule! Tu stai mereu pe banca de rezerve! zice Noah în timp ce se uită la mine și arată spre Javi. *El* e cel care are nevoie de cineva nou. Ia spune-mi, Lera, îți plac băieții?

— Taci naibii din gură! mârâie Javi.

Ridic din umeri.

— D-d-da, unii.

— Fă-i cinste cu o băutură fetei! îi spune Noah lui Javi. Iar tu, fato, ai grijă de băiatul ăsta, fă sex cu el!

Fața lui Javi a căpătat o nuanță de roșu despre care nu am știut că există în realitate.

— Ticălosule! murmură el.

Noah îi aruncă cel mai larg și mai mârșav rânjet cu putință.

— Știi ceva, dacă nu-i cumperi *ei* o băutură, atunci cumpără-mi mie!

— Dar abia ce ne-am întors de la bar...

Noah își răstoarnă sticla cu fundul în sus.

— Așa o fi, numai că sticla mea e goală.

— V-v-vin cu tine! îi spun lui Javi, iar asta e de ajuns ca să-l convingă.

— Îmi cer scuze! zice imediat ce ieșim din separeu.

Apucă să se răsucească doar pe jumătate spre mine pentru a mă privi cu toată sinceritatea în ochi înainte să se împiedice în propriile picioare.

— Noah e...

— Nu c-c-contează!

Ajungem la tejghea și barmanul ne aliniază în față shoturile, însă în loc să le ia ca să le ducă la masă, Javi dărâmă unul dintre pahare și îi scrie lui Noah un mesaj, pe care mi-l arată înainte de a-l trimite. *Ai vrut băutură vino s-o iei.* la apoi un pahar și împinge altul în direcția mea.

— Să bem în memoria surorii tale!

Mă pomenesc că-mi dau lacrimile, surprinsă de-a dreptul de acest neașteptat gest de bunătate, care îmi fură inima. Iau paharul cu o mână tremurândă.

— Fie-i țărâna ușoară!.

Cu mare greutate reușesc să dau pe gât alcoolul. Tușesc în palmă.

— C-c-ce e ăsta?

— Jäger[1], îmi răspunde Javi și știu că-n viața mea nu voi putea să mă mai ating de băutura asta.

Mi-ar aminti de Mattie, de momentul când m-am înecat cu propria-mi durere de față cu un băiat al cărui nume l-am știut înainte ca el să-l știe pe al meu.

— Ești atât de..., e rândul lui Javi să se bâlbâie. Când te-am văzut dansând, a fost așa... *uau.*

Băutura i-a dezlegat limba.

— Te p-p-porți ca o p-p-puștoaică fericită că a c-c-căpătat un cadou.

— N-am vrut decât să spun că ești o persoană interesantă, murmură el.

Îl văd pe Noah că se îndreaptă către noi și îmi doresc mai mult... spațiu. Vreau să împart momentul numai cu Javi și să-l prelungesc. Îmi e rușine pentru *ceea ce simt. Nu pentru asta*

[1] Jägermeister, băutură germană din peste 50 de ierburi și mirodenii, cu un conținut de 35 la sută alcool (n. tr.).

am venit aici. Sau poate că tocmai pentru asta, deşi probabil că m-am pilit de pot gândi aşa.

— N-n-nu vrei să ieşim un p-p-pic?

— Ba da, răspunde Javi plin de entuziasm. Hai să luăm aer!

Ieşim din bar şi e de-a dreptul minunat; nu mi-am dat seama cât de îmbâcsită era atmosfera dinăuntru până ce nu am tras adânc în piept aer proaspăt şi curat.

— N-N-Noah se cam l-l-leagă de tine, nu-i aşa?

— Ţi-ai dat şi tu seama? zice amuzat Javi şi-şi vâră mâinile în buzunar.

— C-c-ce a zis d-d-despre tine? Că s-s-stai m-m-mereu pe b-b-banca de rezerve?

Javi se înroşeşte.

— Mda... Ştii, n-am fost niciodată genul care... nu mi-e deloc uşor să...

Se bâlbâie, în căutarea cuvintelor potrivite, dar pare să nu le găsească.

— De asta umblu cu Noah şi Kendall. Ei sunt altfel, ei chiar încearcă să facă ceva, să pună lucrurile în mişcare. Iar eu stau pe banca de rezerve şi mă prefac că sunt ca ei. Ce mai glumă!

— N-n-nu mi-ai l-l-lăsat impresia asta când ai d-d-dansat cu mine.

Zâmbeşte, un zâmbet mic şi sincer. Nu-mi amintesc să fi făcut pe cineva aşa de fericit vreodată. Aproape că-mi vine să plâng.

— Ai dreptate probabil, zice el încet şi apăsat, ca şi cum afirmaţia ar avea importanţă.

— M-m-mă bucur că ai d-d-dansat cu mine.

— Mâine mă duc acasă la Noah şi Kendall, zice el. Poate că vii şi tu.

— C-c-crezi că *ei* i-ar p-p-plăcea să mă v-v-vadă?

— Kendall ar trebui scoasă din ale ei! spune el și ridică din umeri. Știe și ea asta și am văzut-o cum se uita la tine. Ți-am spus, Montgomery doar are... pretenții de oraș. De asta venim aici în fiecare weekend, ca să scăpăm de atmosfera de acasă.

— P-p-părinții lor v-v-vor fi și ei acasă?

— Da, s-ar putea.

— C-c-are e adresa?

— Young Street, numărul 212.

Înăuntrul meu ceva face *clic*. Una dintre piesele puzzle-ului a fost așezată la locul ei. Și mă va duce, *cu siguranță*, la Silas, iar prin el voi ajunge la Keith. Și între timp...

Și între timp poate că ar trebui să mă las purtată de val.

— S-s-sună bine!

— Grozav! exclamă Javi.

Facem turul parcării. Mă uit în sus la stelele care împânzesc cerul albastru cum e cerneala. Cu cât ne îndepărtăm de bar, cu atât stelele se înmulțesc! Totul în jur e atât de frumos, iar frumusețea asta mă întristează! Nu cred să îi fi spus lui Mattie prea multe despre genul ăsta de lucruri. Despre micile miracole ale lumii, precum stelele care se văd noaptea pe cer și par mai strălucitoare pe timpul iernii. Despre soarele care răsare și apune și apoi răsare iar. Îi împărtășesc lui Javi gândurile mele, doar pentru a mă elibera de ele, iar el zâmbește ușor și zice:

— Mici miracole... Frumos spus, îmi place!

Probabil că i-ar plăcea orice aș spune eu.

Asta este o experiență nouă pentru mine.

Ajungem la mașina mea și i-o arăt.

— Uite, aici l-l-locuiesc!

— Poftim?

— G-g-glumesc, dar e m-m-mașina mea!

Aproape fără să-mi dau seama, descui portiera și o deschid.

Javi se așază pe bancheta din spate și exclamă „Ce comod e!" Îl urmez și mă holbez la profilul lui, iar el se foiește stingherit. Mă gândesc cum ar fi să-mi apăs palma de pieptul lui, să-mi lipesc corpul de corpul lui. Îmi imaginez că inima lui Javi bate sub palma mea. Că îl sărut și că buzele lui sunt la fel de dulci și de tandre ca tot ce îi aparține. Că aș lăsa blândețea lui să mă poarte într-o altă lume, una în care să aparțin cuiva. Atunci mi-aș îngădui să întind mâna pentru a-i da părul din ochi ca să îl văd cum se uită la mine. Nu, nu este o poveste de iubire, însă în spațiul acesta mic, unde ne auzim respirațiile, mă întreb cum ar fi.

Îmi înghit nodul din gât și îmi umezesc buzele, pe care simt și acum gustul alcoolului.

Să bem în memoria surorii tale! Mă întind peste scaunul din față, deschid torpedoul și scot dinăuntru un marker. I-l dau și Javi se uită la mine mirat.

— Mi-am lăsat t-t-telefonul acasă, îi explic întinzând brațul. S-s-scrie-ți aici numărul și o să te s-s-sun eu!

Deschide capacul și-l ține între dinți. Scrie numărul pe încheietura mâinii mele, iar atingerea lui ușoară, atentă, mă face să cred că dacă am fi împreună, Javi s-ar purta exact așa cum mi-am imaginat. Mă roagă să-i dau numărul meu de telefon și pentru că nu pot, și pentru că nu știu ce să fac sau poate fiindcă asta vreau să fac, îl sărut pe obraz. Nu cred că mă descurc prea bine, gura mea se întâlnește în mod stângaci cu perii scurți de pe pielea lui, dar pare să nu observe.

— P-p-poți să păstrezi m-m-markerul, îi spun. Acum chiar t-t-trebuie să plec.

— Deja?

— Da, d-d-dar te sun m-m-mâine!

— OK, zice el.

Îmi zâmbește sfios și iese din mașină. După o clipă se întoarce însă spre mine, se apleacă și spune: „Mă bucur *mult* că te-am cunoscut", iar eu îi promit din nou că o să-l sun, pentru că nu știu cum altfel să-i răspund. Îl văd cum intră în bar, pe urmă mă holbez la numărul de telefon scris pe brat și îl repet încet în gând până ce îl memorez, la fel cum ar face orice fată.

Apoi urc la volan, bag cheia în contact și pornesc spre oraș.

FETELE

S1E2

WEST McCRAY:
May Beth mă lasă să mă uit la obiectele personale pe care Sadie le-a lăsat în mașină. Sper ca în felul ăsta să-mi fac o idee mai clară despre locurile pe unde a trecut, cele către care se îndrepta și dacă a ajuns la ele. Și, cu puțin noroc, să descopăr unde ar putea să se afle acum

Haine, nimic la modă. Alese pe criterii clare, să fie confortabile, practice și deloc transparente. Tricouri și colanți, pulovere, lenjerie de corp, două sutiene. Un rucsac verde din pânză pe care îl purta mai tot timpul pe spate în Cold Creek, iar înăuntru, un portofel gol; un baton cu proteine; o sticlă cu apă, acum goală și strivită; un meniu pentru livrare la domiciliu de la Ray's Diner, un local dintr-o parcare pentru tiruri, la ieșirea dintr-un oraș pe nume Wagner. E singura pistă pe care o găsesc. O sun pe doamna detectiv Gutierrez de la poliția din Farfield și o întreb dacă a cercetat pista.

DETECTIV SHEILA GUTIERREZ *(LA TELEFON):*
Am întreprins o investigație sumară la Ray's, fără niciun rezultat. Deloc de mirare; e o parcare pentru tiruri, unde oamenii vin și pleacă tot timpul. În plus, localul își distribuie

meniul și în zonele învecinate, deci numai printr-un noroc chior am fi putut afla ceva. Am considerat că ne putem folosi timpul și resursele în mod eficient concentrându-ne asupra zonei unde a fost găsită mașina.

(ZGOMOTUL UNEI MAȘINI CARE FRÂNEAZĂ)

WEST McCRAY:
Parcarea pentru tiruri se numește Whittler's. Ajung acolo într-o marți seara, după ce am zburat cu avionul din New York. Mă cazez într-un motel din Wagner, cel mai apropiat oraș.

Dacă e să dau crezare vorbelor detectivului Sheila Gutierrez, demersul meu nu poate fi decât o pierdere de vreme. Pe de altă parte, nu pot scăpa din vedere neîncrederea lui May Beth în eficacitatea poliției din Farfield. Prin urmare, trebuie să mă conving la fața locului.

Cum de a ajuns Sadie aici – dacă a ajuns cu adevărat – este un fapt la fel de misterios ca toate celelalte referitoare la dispariția ei. S-a oprit la Whittler's pentru un motiv anume sau doar întâmplător, pentru că îi era în drum?

(ZGOMOTE SPECIFICE UNUI INTERIOR DE RESTAURANT: CONVERSAȚII ÎNĂBUȘITE, MÂNCARE CARE SE GĂTEȘTE ȘI ZDRĂNGĂNIT DE FARFURII)

RUBY LOCKWOOD:
Cu ce pot să te servesc?

WEST McCRAY:
Ruby Lockwood este o tipă formidabilă, cu bucle negre ca smoala adunate sus de tot în vârful capului. Ridurile

o fac să pară mai bătrână; de fapt are în jur de șaizeci și cinci de ani. Lucrează la Ray's de treizeci de ani, din care douăzeci a fost căsătorită cu proprietarul localului, Ray.

RUBY LOCKWOOD:
Era cu cincisprezece ani mai mare decât mine. Când am început să lucrez aici, localul nu era decât o speluncă, dar mi-am ținut gura și nu i-am zis. Eram doar o simplă chelneriță. Și pe urmă el s-a îndrăgostit de mine, eu m-am îndrăgostit de el, ne-am luat și eu m-am ocupat să transform locul ăsta în ceva special. N-ai decât să întrebi pe oricine! Uite, întreabă-l pe Lenny! Lenny Henderson! Hei, Lenny, tipul ăsta e de la radio...

LENNY HENDERSON:
Serios? Mai ascultă cineva radioul?

RUBY LOCKWOOD:
Spune-i cât de special e locul ăsta!

LENNY HENDERSON:
Îmi place la Ray's, mă simt ca acasă. Ruby îi tratează pe clienții fideli ca pe familia pe care nu și-a dorit-o niciodată. *(RUBY RÂDE)* Și friptura lor e mai bună decât cea făcută de mama, dar să nu mă spui!

WEST McCRAY:
Te-am înregistrat, dar nu-ți face griji oricum, nimeni nu mai ascultă radioul.

(RÂSETE)

WEST McCRAY:
Nu știu cum arăta localul înainte ca Ruby să-l pună la punct, însă vă pot descrie cum arată acum. De cum intri pe ușă te izbește nostalgia sau, mai degrabă, *o senzație* de nostalgie. *Ray's* recreează atmosfera Americii din anii 1950, cu blaturi de melamină pe mese și fotolii din vinilin roșu cu mici accente turcoaz. Înăuntru miroase de parcă ar fi o scenă de film cu o petrecere de Ziua Recunoștinței. Mi-e foame și comand o friptură; a avut dreptate Lenny: e mai bună decât cea făcută de mama.

Ray a murit în urmă cu câțiva ani de cancer la gât.

RUBY LOCKWOOD:
Plănuiam să schimbăm numele localului, să-i zicem *Ruby & Ray's*. Să facem o redeschidere grandioasă, cu tot tacâmul. Dar Ray s-a îmbolnăvit și, după moartea lui, nu mi s-a mai părut o idee bună. Mi-e dor de el în fiecare zi. A fost sufletul meu pereche, iar localul ăsta e tot ce mi-a rămas de la el, câte zile oi mai avea.

Nu am de gând să mă pensionez prea curând.

WEST McCRAY:
Ruby mi-a spus că nu a discutat despre Sadie cu polițiștii din Farfield.

RUBY LOCKWOOD:
Aproape că m-ai convins că m-a lăsat memoria, cu toate că, dacă poliția ar fi trecut pe aici, n-aș fi uitat. Pe urmă, mi-am amintit de Saul.

WEST McCRAY:
Saul este cumnatul lui Ruby, fratele mai mic al lui Ray, un bărbat chel, cu puțin trecut de patruzeci de ani și cu ambele brațe tatuate. El e cel care se ocupă de clienți atunci când Ruby are alte treburi. Iar Ruby nu se afla în local în ziua când polițiștii din Farfield au venit aici ca să întrebe de fata dispărută.

SAUL LOCKWOOD:
Polițistul care a venit era tânăr. Mi-a arătat o poză și m-a întrebat dacă am văzut-o pe fata aia. Nu am recunoscut-o...

RUBY LOCKWOOD:
Dar tu nu ții minte fețele.

SAUL LOCKWOOD:
I-a interogat pe urmă și pe ceilalți membri ai personalului, le-a arătat poza și nimeni nu și-a amintit să o fi văzut pe fată. Mi-a lăsat mie poza, asta îmi amintesc perfect, și mi-a zis să întreb pe toată lumea care lucrase în tură în ziua aceea...

RUBY LOCKWOOD:
Dar nu și pe mine. Nu-mi amintesc să-mi fi arătat o poză cu o fată. Pun pariu că ai aruncat-o, nu-i așa, Saul?

SAUL LOCKWOOD:
Tot ce se poate. Oricum, n-am dat prea mare importanță. O fată dispărută? Aici? Ce Dumnezeu?! Uită-te la fetele alea din parcare! Toate sunt fugite de acasă. Avem treabă aici, o afacere de condus. Prin local trec o grămadă de oameni. N-am timp să mă ocup de fiecare.

RUBY LOCKWOOD:
Are dreptate. Avem și clienți fideli, dar cei mai mulți ajung la Ray's doar în trecere. Totuși, spre deosebire de *unii*, eu nu uit niciodată o față.

WEST McCRAY:
Am o poză la mine, așa că hai să vedem dacă recunoști fața asta.

RUBY LOCKWOOD:
OK, dă-mi-o să mă uit! Oh....

WEST McCRAY:
Ruby nu mințise. Nu uita niciodată o față.

sadie

Montgomery arată minunat chiar și în întuneric.

N-am totuși de ales, trebuie să-l urăsc. Este decorul unui film adus la viață. Casele sunt superbe, aliniate frumos de-a lungul străzilor, toate decorate cu gust și cu peluze tunse impecabil. Drapelul american arborat cu o mândrie neostentativă. Pe alei, mașini care costă probabil la fel de mult ca niște case mai modeste. Pe strada principală se înșiră magazine după magazine cu un design practic și funcțional, unul *fără îndoială* tradițional. Tradițional sau simplu, sau ambele. Bere artizanală. Un studio de yoga. Un dispensar în care se poate consuma în mod legal marijuana în scop medicinal. O cafenea unde se poate bea suc din iarbă de grâu. Un poster anunță un concert în aer liber, în parc, în weekendul următor; e o formație de care nu am auzit. Pe una dintre străzi, cea care găzduiește o piață, văd o mulțime de tarabe; în dimineața asta s-a interzis circulația în zonă. Trec de liceu, acum pustiu în așteptarea reluării cursurilor în toamnă, și îmi imaginez adolescenții cu dinți albi ca zăpada – printre ei, Kendall, Noah, Carrie și Javi – bulucindu-se să iasă pe uși, cu toții îmbrăcați în uniforme, căci ce altceva ar putea să poarte?! Într-un cartier din oraș e un loc de joacă cu perete de escaladă și teren de *splash*, iar toboganele și leagănele par atât de... *noi*.

Știu că n-ar trebui să mă las în voia viselor, însă de fiecare dată când vigilența mi se înmuia și cedam ispitei, rulota în care crescusem se transforma în casă, iar parcul de rulote, în grădina din spate, cu spațiu suficient pentru a sta la soare fără a fi deranjată de vecini scârboși. Frigiderul gol se umplea. Vara, camerele înăbușitoare deveneau ca prin minune răcoroase, în timp ce iarna nu trebuia să te îngropi sub o sută de pături ca să te încălzești. Strada principală din Cold Creek se transforma într-una mărginită de magazin după magazin după magazin, toate cu prețuri aparținând în chip miraculos categoriei „Îți poți permite asta și ceva pe deasupra". Montgomery aproape că îmi depășește puterea de înțelegere pentru că e cu mult mai mult decât tot ce mi-am dorit vreodată. Îl urăsc! Îi urăsc pe oamenii care trăiesc aici. May Beth mi-a spus că nu pot să fac asta, nu pot să-i urăsc pe oamenii care au mai mult decât am eu, dar se înșală. Uite că pot! Și o fac! Ura asta este zidul perfect pe care l-am ridicat între mine și genul acela de dorință, de jind, care te macină și te mistuie.

Silas Baker locuiește, desigur, într-o casă situată pe un deal. Dacă nu mi-ar fi spus Marlee, nici prin cap nu mi-ar fi trecut că este fratele ei. Presupun că nu poți judeca un om pe baza felului cum arată sau cum vorbește. Mi se pare ciudat că Silas l-a preferat pe Keith lui Marlee. Eu nu mă pot imagina alegând pe altcineva în locul lui Mattie. Niciodată. Mă întreb ce i-a povestit Marlee lui Silas despre Keith. În fine, nimic din ceea ce văd acum nu-mi amintește de sărăcia în care trăiește Marlee. Uneori, indiferent cât succes ai avut în viață, rămâne pe tine o pată, una pe care n-ai cum să o scoți, însă Silas Baker a frecat-o bine și a acoperit-o cu bogăția lui. Casa lui e mare, pe două niveluri, modernă, cu ferestre uriașe pe care te poți holba înăuntru,

în caz că ai posibilitatea să te apropii. Acoperișul înclinat este acoperit de panouri solare. Pe alee zăresc un Mercedes elegant.

Rulez încet pe stradă și parchez suficient de departe pentru a nu fi văzută, dar suficient de aproape pentru a putea ține sub observație, în oglinda retrovizoare, aleea și ușa din față. Îmi reazem capul de geam. După vreo oră, un monstru de camionetă roșie – dintr-acelea pentru care ai nevoie de o scară ca să pătrunzi în habitaclu – trece pe lângă mine, mergând pe contrasens. Intră pe aleea casei și aproape că se izbește de Mercedes. După o lungă pauză, Noah iese din mașină, împleticindu-se. Dă ocol camionetei și o trage afară de pe scaunul pasagerului pe sora lui. Sunt mult mai beți decât i-am lăsat când am plecat eu din bar. Mă întreb dacă Javi a fost la fel de nesocotit ca ei, încât să se întoarcă acasă cu mașina. Se clatină amândoi, îndreptându-se către casă și le ia zece minute ca să vâre cheia în ușă. În tot acest timp, sora mea e moartă.

— Mattie e moartă, șoptesc, apoi rostesc propoziția cu voce tare, nu știu din ce motiv, poate pentru că mă doare să o spun, doare să las acest adevăr să îmi iasă pe gură, să devină real. Dar faptul că *Mattie e moartă* este motivul pentru care mă aflu aici.

Faptul că *Mattie e moartă* este motivul pentru care voi omorî un om.

Câți oameni sunt nevoiți să trăiască ținând în ei așa ceva?

Îmi doresc ca Mattie să fie aici, lângă mine. Îmi doresc să o văd uitându-se plictisită pe fereastră, arătând atât de bine, încât să-mi ia răsuflarea. I-aș ciufuli părul sau aș face altceva care să o enerveze. Mattie nu suporta să-și vadă superbul păr încâlcit pentru că era nevoie de fiecare dinte al pieptănului și de treisprezece rugăciuni pentru a-l descurca. Mă împingea când încercam s-o pieptăn, iar eu o prindeam de încheieturile mâinilor și mă minunam de cât de mică era și, totuși,

cât de mult crescuse. Când era bebeluș, îmi plăcea să-i prind pumnișorii în palme. Parcă a fost ieri. Nu știu cum a trecut timpul. Treisprezece ani. Am trăit o groază de timp.

Treisprezece, Mattie.

Te-am ținut în viață treisprezece ani.

Te-am sculat din somn în fiecare dimineață, ți-am pregătit micul dejun, te-am condus până la autobuzul școlii, te-am așteptat în stație după ce terminai orele și m-am dat peste cap ca să ne descurcăm, și când mă gândesc la toate astea, chiar nu știu cum de am reușit. Nu știu cum de am rezistat. Și nici nu vreau să știu. Dacă aș fi nevoită, aș lua-o de la capăt de o mie de ori.

Nu știu de ce asta nu e de ajuns ca să o aducă înapoi pe Mattie.

Îmi amintesc cum a fost la nașterea ei. Mama nu a arătat niciodată mai bine ca în lunile în care a fost însărcinată. De obicei, nu avea un aer sănătos – avea paloarea aceea de om drogat –, dar sarcina o făcuse să pară cât de cât normală. Când au început contracțiile, m-a trimis la May Beth și acolo am rămas până ce s-a întors cu un bebeluș în brațe. Mai întâi mi-a dat-o pe Mattie, după care s-a încuiat în dormitorul lui May Beth și a stat acolo trei ore, fiindcă avea nevoie de „odihnă". Am fost așa de fericită! Îmi doream atât de mult să fiu sora mai mare, încât nu a fost nevoie să fiu bătută la cap. Lui May Beth îi era teamă că n-o să-mi placă de intrusă, pentru că foarte mulți copii nu suportă ca părinții să-și împartă atenția cu un nou-venit, dar Mattie nu avea cum să-mi fure ce nu aveam. Mattie reprezenta pentru mine o *promisiune*. Știam că aveam să devin lumea ei. Și că ea avea să fie a mea pentru totdeauna.

Voiam să fiu importantă pentru cineva.

Cobor geamul mașinii și-mi țin ochii ațintiți asupra casei în care locuiește familia Baker. Primele semne de viață apar în zori, mult mai devreme decât mă așteptam. Cerul abia a pălit și soarele abia se anunță, iar eu sunt pe jumătate adormită, cu un firicel de salivă care mi se prelinge de pe bărbie pe guler, când aud piuitul scos de deschiderea unei portiere. Mă trezesc brusc și las scena cețoasă să se limpezească treptat.

Silas Baker arată mai bine decât în fotografiile de pe net. E blond, la fel ca Marlee, dar are un aer mai sănătos și nu pare să-și facă griji pentru lucruri mărunte, ca de pildă plata chiriei. Sau mâncarea. Sau întreținerea unei familii cu puține resurse bănești. Este un tip solid, cu umeri lați, și poartă haine *casual.* E prea bine pus la punct și asta mă deranjează. Aproape ca o păpușă Ken și probabil că dacă m-aș apropia, nu aș zări niciun rid pe fața lui.

Aruncă o privire de-a lungul străzii pustii înainte de a se urca în Mercedes și-mi este clar c-ar trebui să pornesc în urmărirea lui, întrucât ceea ce se întâmplă, indiferent ce-o fi, a adăugat întrebări celor pe care le aveam deja, prima din ele fiind *ce mama dracului?* Duc mâna la cheia din contact, pe urmă îmi spun că n-ar fi indicat să atrag atenția asupra mea. Silas Baker pare să nu-mi fi remarcat prezența. Degetele îmi zăbovesc în aer, pe deasupra cheii, în timp ce mă gândesc ce să fac. Nu mi-am închipuit că va trebui să urmăresc pe cineva astăzi. Și nici n-am urmărit pe nimeni până acum. Deși scene din astea am văzut... în filme.

Mercedesul iese de pe alee și n-am de ales, trebuie să mă iau după el dacă vreau să aflu unde se duce Silas. Ceasul de pe bord arată ora șapte fără un sfert. Rulăm amândoi pe stradă și-mi simt palmele transpirate. Când cotește pentru a intra pe strada principală, dăm peste oarece aglomerație, ceea ce mă liniștește

puțin. Sunt vânzătorii care sosesc la piață. Între mașinile noastre se interpun alte două, iar asta e numai bine. Ajungem pe autostradă și-mi fac mai puține griji că bat la ochi, deși soarele a urcat acum pe cer și nu am unde să mă ascund. Continuăm să rulăm cale de vreo opt kilometri, când Silas cotește brusc și se înscrie pe un drum de pământ ce pare să se întindă la nesfârșit și să ducă nicăieri. Opresc la intersecție, număr până la șaizeci și îl urmez. Între noi e acum o oarecare distanță și încep să-mi fac griji că aș putea să-l pierd din ochi, așa că apăs pe accelerație, după care îmi spun că dacă mă deplasez cu viteză, îi voi atrage atenția, și hotărăsc să încetinesc.

De jur-împrejur, de o parte și de alta a drumului, terenuri agricole lăsate de izbeliște. O lume la capăt de lume, un drum prin pustietate, așa îmi pare. N-am nici cea mai vagă idee ce mama dracului caută Silas Baker aici. Virează la stânga și aproape că dispare din raza mea vizuală. Dau să cotesc și eu, dar am un presentiment și încetinesc în ultima clipă. Mercedesul s-a oprit pe marginea drumului, drum care duce spre... o casă. Îi arunc iute o privire și-mi dau seama că e abandonată.

Silas mă așteaptă ca să îl depășesc.

Rahat!

Abia după vreo doi kilometri găsesc un loc de parcare, un mic luminiș în fața unei porți pe care stă agățat un anunț, TRECEREA OPRITĂ spre nu se știe ce. Dacă Silas Baker vine pe aici, îmi va vedea mașina, dar e un risc pe care sunt nevoită să mi-l asum. Scot cheia din contact, o vâr în buzunar, ies din mașină și încui iute portiera. Afară s-a făcut deja cald, e una din zilele acelea în care știi că aerul va deveni greu, de nerespirat. Inspir adânc și o rup la fugă înapoi spre intersecția unde Silas a cotit la stânga. Mă apropii, bluza mi s-a înmuiat de transpirație și îmi simt mirosul pe piele. Ar trebui să fac un duș. *E cazul* să

fac un duș, dar o să mă ocup de asta mai târziu. Mă strecor pe alee și, de la distanță, văd Mercedesul parcat lângă casă. Silas nu mai e pe scaunul șoferului. Bătăile inimii mă avertizează să fiu precaută. Nu înțeleg ce caută Silas aici. Cărarea spre casă e ușor de parcurs, însă mă las pe vine în iarba înaltă. Insectele îmi roiesc în jurul feței, al brațelor și al picioarelor înainte de a ateriza pe piele ca să mă înțepe. Iarba mă gâdilă și-mi zgârie picioarele. Înaintez cu stângăcie pe pământul ce pare la fel de uscat ca gâtul meu. Trag cu urechea, dar nu aud nimic.

Mă mișc încet și trece o eternitate până să ajung la casă. Cel mai potrivit cuvânt pentru a o descrie este *putrezită*. Probabil a fost construită cu peste cincizeci de ani în urmă. Are etaj și o verandă închisă ce stă să se prăbușească. Ușa din față abia se ține în balamalele ruginite, iar ferestrele de la parter sunt acoperite cu scânduri, cu excepția uneia, prin care se poate vedea înăuntru. La etaj, ferestrele sunt toate neacoperite și cu geamurile sparte. Acum mult timp, casa a fost împodobită cu graffiti. Unele desene sunt frumoase, altele, urâte. *Joey îl iubește pe Andy*. O femeie goală pictată în spațiul dintre două ferestre. Iederă desenată de la fundație până sus, unde a putut ajunge artistul. Satana cu furca lui. O serie de ochi care privesc scrutător. *Carrie o urăște pe Leanne. Poponar.*

Ajung la fereastra cu geam spart și arunc o privire înăuntru. În interior e chiar mai rău decât afară, natura a pus stăpânire pe tot, iar buruienile se ițesc printre scândurile podelei. Ceva mai încolo zăresc un prag și dincolo de el, o altă încăpere plină de gunoaie. Nu-l văd pe Silas, dar dacă ar fi să iasă pe ușa din față, n-ar trebui decât să întoarcă un pic capul ca să dea cu ochii de mine.

Ciulesc urechile. Nimic. Mă retrag de la fereastră și caut un loc de observație mai bun. Înalț gâtul spre etaj și în clipa

următoare îmi dau seama că dacă eu nu-l pot vedea pe Silas, asta nu înseamnă că Silas nu mă poate vedea pe mine. Rahat! Trebuie să mă mișc, să nu stau mult în același loc.

Dau ocol clădirii și aproape că ajung pe una din laturi când aud cum se deschide ușa. Mă pierd cu totul, orice instinct de supraviețuire dispare și mă precipit înainte, cu corpul izbindu-se de colțul casei simultan cu zgomotul făcut de ușa care se închide. Îmi mușc buza când simt cum o așchie de lemn îmi pătrunde în umăr. Silas e aici. Știu că e aici. Pauza care urmează îmi spune că și-a dat seama că nu e singur. Și pe urmă îl aud:

— Cine e acolo?

Are o voce adâncă și rostește întrebarea pe un ton autoritar și rece, iar eu aștept cu palmele lipite de pământ. Pașii lui răsună în pustiul care ne înconjoară – un pas, doi pași, trei pași – și înțeleg cât de singură sunt. Dacă Silas Baker mă găsește, pot să țip și numai noi doi am auzi asta.

Mattie țipând acolo, în livadă.

O briză ușoară face să se legene firele de iarbă. Fâșâitul aduce cu sunetul scos de valurile oceanului. Dacă aș închide ochii, aș putea să mă imaginez acolo. Nu vreau să închid ochii.

— E cineva acolo? repetă el, de data asta mai încet.

Vântul se oprește, tocmai acum.

Totul în jur e nemișcat, prea nemișcat.

Alt zgomot de pași. Scârțâitul ușor al pantofilor lui... care se îndreaptă spre mașină. Nu expir decât după ce aud motorul pornind și nu mă clintesc din loc decât mult după ce mă asigur că a plecat unde a plecat. Mă ridic încet în picioare și simt cum sângele curge din nou prin mădularele mele amorțite. Mă sprijin de zidul casei și rămân acolo mult timp, apoi mă răsucesc cu fața spre clădire.

Ce ai făcut acolo, înăuntru, Silas?

Îmi croiesc drum spre ușă și urc cu grijă scara spre verandă, încercând să evit porțiunile mai distruse din planșeu. Ezit înainte de a apăsa pe mânerul ușii, cu gândul că e încă fierbinte de la atingerea mâinii lui, cu toate că știu că nu e cazul. Deschid și pășesc înăuntru. Tresar când ușa se trântește în urma mea. Îmi apăs pumnii de piept, în încercarea de a-mi domoli bătăile inimii.

Prin singurul geam spart de la parter, acela prin care m-am uitat înainte, pătrunde o lumină slabă. Aerul e stătut și miroase a praf și a putred. Strănut de opt ori la rând, iar ochii îmi lăcrimează așa de tare, încât nu mai pot vedea. Îi șterg și încerc să focalizez, apoi îmi încep periplul, trecând dintr-o cameră într-alta, pășind peste sau ocolind gunoaie și resturi, unele recognoscibile, majoritatea nu. Sunt încordată. Am senzația că fiecare zgomot, cât de înăbușit, pe care îl fac, răsună în încăperile goale și mă tot uit peste umăr, speriată de posibila reapariție a lui Silas. Dar nu vine nimeni.

Deocamdată.

Dau cu ochii de o cutie de Coca-Cola ce pare să dateze din anii 1980, dacă e să judec după design. Sau dacă nu, atunci oricum de dinainte de a mă naște. Plutesc prin bucătăria, sufrageria și livingul fantomatice și mă pomenesc în fața unor trepte aproape intacte ce urcă la etaj. Razele de soare pătrund prin fereastra spartă și luminează urma unei palme pe vechiul stâlp de lemn al balustradei.

Pe aici, îmi șoptește urma.

Scările s-au prăbușit de la jumătate în sus, lăsând un gol suficient de mare pentru a fi greu de trecut. Nu și pentru un bărbat ca Silas, care are probabil peste un metru optzeci și trei înălțime. Întind piciorul drept peste gol, îmi așez talpa pe cea

mai apropiată treaptă încă bună și folosesc stâlpul balustradei pentru a mă sălta pe ea. Treapta se clatină alarmant încolo și încoace, iar micul efort pe care îl fac mă stoarce de puteri mai tare decât ar trebui și îmi provoacă greață și tremurături. Aș face bine să mănânc ceva ca lumea cât mai curând. Știu ce înseamnă să-ți fie foame și mă descurc cu chestia asta mai bine decât majoritatea oamenilor, dar simt că sunt pe cale să îmi epuizez ultimele resurse. Nu-mi place să nu fiu bună de nimic.

Treptele scot niște sunete deconcertante în timp ce le urc. Într-un final, reușesc să așez ambele tălpi pe palier. Spațiul este cu mult mai mic decât părea văzut de afară și ceva mai curat decât cel de la parter. Vandalii au fost probabil descurajați de scara prăbușită, îmi spun.

Mă uit în jur. Nu îmi dau seama pe unde a luat-o Silas, nu văd nicio urmă. Într-unul dintre dormitoare zăresc o ramă foto goală din alamă, niște cearșafuri mucegăite și câteva piese de mobilier rupte. Celălalt dormitor e gol, cu excepția unui mic tablou agățat pe perete, care reprezintă o pădure. A supraviețuit cumva aici de cine știe cât timp. În baie, chiuveta a fost smulsă din perete și pe podea zac cioburi de la oglinda unui dulăpior de medicamente. Vasul de toaletă zace aruncat într-o cadă din porțelan, pătată și fără picioare. Podeaua pare să fi fost inundată de multe ori. Mi-e teamă să pășesc pe ea. Îmi șterg fruntea transpirată. E foarte cald, înăbușitor de cald! Îmi lărgesc gulerul bluzei.

Ce naiba a putut să caute aici Silas Baker?

Tabloul!

Mă întorc în dormitorul gol și stau în fața lui. E o pictură în ulei, nesemnată, și ceva e în neregulă cu ea. E prea... ostentativă. Îmi apăs degetul de suprafața vălurită a pânzei, apoi mi-l trec peste marginea imaculată a ramei.

Nu e nici măcar prăfuită.

Prind tabloul de colțuri, îl iau de pe perete și îl așez pe jos. O gaură perfectă a fost făcută în perete, în spatele tabloului, iar înăuntru e o cutiuță metalică încuiată cu lacăt. O iau și o cântăresc în mână, mirată de cât e de ușoară. O scutur și zornăitul dinăuntru mă duce cu gândul la bani. Să fie bani înăuntru?

Silas Baker să fi ascuns aici bani... oare de ce?

Ce importanță are? O să îi iau! Oricum am nevoie de bani. Mereu am.

Părăsesc casa cu cutiuța în brațe, fac saltul acela periculos peste golul dintre treptele scării și pășesc afară. Odată ajunsă la aer, caut o piatră cu care să sparg lacătul; orice se poate sparge dacă te străduiești îndeajuns. Într-un târziu găsesc una cenușie și zimțată, numai bună pentru ce-mi trebuie. Cu ceva efort îmi încolăcesc degetele în jurul ei, o ridic și pocnesc zdravăn cutiuța. Piatra izbește lacătul, apoi cade pe pământ. Îmi zdrelesc pielea de pe încheieturile degetelor și ochii mi se umplu de lacrimi. Strâng piatra la piept și mă forțez să nu izbucnesc în plâns.

Încerc din nou.

Și din nou.

Și din nou.

Soarele se ridică tot mai sus pe cer. Stomacul meu protestează, înnebunit de căldură. Capul mi se învârte. Bluza, care se uscase, se impregnează iar de transpirație. Lacătul nu se sparge, însă inelul de care este prins da, iar când se întâmplă, nu-mi dau seama pe loc. Continui să lovesc cu piatra până ce cutia metalică se rostogolește pe o parte, iar conținutul se revarsă afară.

FETELE

EPISODUL 3

CRAINICUL:
Emisiunea *Fetele* vă este oferită de Macmillan Publishers.

RUBY LOCKWOOD:
Da, o recunosc. Deși era blondă.

WEST McCRAY *(LA TELFON):*
Bun... deci cred că am prins o pistă. Nu știu unde o să mă conducă, dar e oricum ceva.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Nu pari prea entuziasmat.

WEST McCRAY *(LA TELFON):*
O s-o găsesc și îmi va spune că vrea să fie lăsată în pace. Știi asta, nu-i așa?

WEST McCRAY *(LA RAY'S):*
Vrei să spui că avea altă culoare de păr decât în poză? Era blondă, nu brunetă?

RUBY LOCKWOOD:
Da, și după cum arăta, cred că se vopsise singură. Era slabă ca un țâr, nu dădeai doi bani pe ea. Și nu vorbea bine. Asta mi-a atras mai întâi atenția. Era bâlbâită.

SAUL LOCKWOOD:
Ah, acum îmi amintesc... A comandat... o cafea. M-am gândit că fugise de acasă. Am avut impresia că te-a cam călcat pe nervi, Roo.

WEST McCRAY:
Deci *ai vorbit* cu ea?

RUBY LOCKWOOD:
Ea a deschis discuția. Nu era doar în trecere. Căuta pe cineva și despre persoana asta m-a întrebat insistent.

WEST McCRAY:
Pe cine căuta?

RUBY LOCKWOOD:
Pe tatăl ei.

WEST McCRAY:
Poftim?

RUBY LOCKWOOD:
Pe tatăl ei. Sau cel puțin așa mi-a zis. Avea o poză cu el. Știa cum îl cheamă pe bărbat și mai știa că în urmă cu vreo doi ani tipul fusese un client fidel aici, la Ray's. Voia să ia legătura cu el și m-a rugat să-i spun tot ce știam despre el.

WEST McCRAY:
Și ce i-ai spus?

RUBY LOCKWOOD:
I-am spus că nu-l cunoșteam pe bărbat. Dar fata părea disperată și mi-a părut rău pentru ea, așa că i-am zis să-mi

dea numărul de telefon ca să o sun în caz că tipul apare pe aici.

WEST McCRAY:
Mai ai numărul?

RUBY LOCKWOOD:
Nu, și știi de ce? Fiindcă mi-a spus că n-are telefon, iar ăsta a fost al doilea lucru care m-a uimit. Acum toți copiii au telefoane mobile, până și bunicile au. Mama mea, care are nouăzeci de ani, are și ea telefon. Până la urmă i-am dat fetei un meniu și i-am spus să sune și să ceară să discute cu mine, iar eu am să-i spun dacă bărbatul a trecut sau nu pe aici.

WEST McCRAY:
Ia stai nițel! Ai spus că treaba cu telefonul a fost al doilea lucru care te-a uimit. Care a fost primul?

RUBY LOCKWOOD:
Faptul că îl cunoșteam pe bărbatul despre care întreba ea și știam că nu are copii.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Îl cheamă Darren M. Nu-i voi dezvălui numele de familie până ce nu voi reuși să dau de el. Am dat căutare pe Google și am găsit multe rezultate, însă nici unul dintre cei contactați nu era bărbatul pe care îl căutam.

WEST McCRAY *(CĂTRE RUBY):*
Și zici că l-ai recunoscut pe bărbat.

RUBY LOCKWOOD:
Absolut. De fapt, el e cel care mi-a spus că fusese un client fidel. Când trecea pe aici bănuiesc că se oprea pentru

plăcinta cu mere, dar numai când s-a mutat în Wagner am ajuns și eu să îl consider un obișnuit al localului. Timp de câteva luni a fost încurcat cu o tipă din oraș și în perioada aia a luat prânzul la noi în fiecare zi. Un tip ca lumea. Își vedea de treaba lui, nu ne-a făcut niciun necaz.

WEST McCRAY:
Știi cum o chema pe femeia cu care a locuit?

RUBY LOCKWOOD:
Marlee Singer.

WEST McCRAY:
Ai mai ținut legătura cu Darren?

RUBY LOCKWOOD:
Nu. După ce s-a despărțit de Marlee, s-a mutat și nu l-am mai văzut, nici măcar nu s-a mai oprit aici în trecere. Am avut la un moment dat numărul lui de telefon pentru că Ray trăia încă pe atunci, dar era foarte bolnav, iar Darren m-a rugat să-l anunț dacă murea. Și când s-a întâmplat, a trimis niște flori superbe, trandafiri albi și floarea-miresei. Mi s-a părut un gest tare drăguț! Din păcate nu mai am numărul.

WEST McCRAY:
Vrei să-l cauți, te rog, și dacă îl găsești, să mă anunți? Mi-ar fi de mare folos.

RUBY LOCKWOOD:
Mă îndoiesc că o să-l găsesc. Și oricum, îți spun, Darren nu are copii.

WEST McCRAY:
Pari foarte sigură pe tine, dar din moment ce Darren nu a locuit aici decât puțin timp, se poate presupune că sunt multe lucruri pe care nu le-ai aflat despre el.

RUBY LOCKWOOD:
Sunt sigură pentru că *l-am întrebat*. Stătea exact unde stai tu acum și pierdea vremea. L-am întrebat dacă are copii, iar el mi-a spus că nu. Ca și cum ar fi contat pentru mine dacă avea sau nu. Dar spune-mi, de ce m-ar fi mințit, ce-ar fi avut de câștigat din asta? Nimic.

WEST McCRAY:
Dar Sadie ce-ar fi avut de câștigat dacă te mințea?

RUBY LOCKWOOD:
(RÂDE) Zău așa, chiar crezi că este prima fetișcană care încearcă să tragă un bărbat pe sfoară susținând că e tatăl ei? Să-ți mai spun ceva, a fost foarte obraznică.

WEST McCRAY:
Cum așa?

RUBY LOCKWOOD:
Când i-am spus că nu l-am văzut în viața mea pe Darren, m-a făcut mincinoasă. *Ascultă-mă pe mine*, tipa punea ceva la cale. Și s-a înfuriat când m-am prins ce poamă e.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
După ce termin de vorbit cu Ruby și înainte să-l caut pe Darren online, încerc să dau de Marlee Singer, care nu răspunde însă la telefon. O sun pe May Beth ca să o pun la curent. E surprinsă.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Nu! Imposibil! Sadie nu știa cine e tatăl ei. Și mereu zicea că nu-i pasă.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Ei bine, numele de familie al bărbatului pe care îl căuta nu e Hunter.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Darren...

Îți repet, n-am auzit în viața mea numele ăsta. *(PAUZĂ)* Dar presupun că asta n-are importanță. Claire a avut de-a face cu mulți bărbați, și înainte, și după moartea lui Irene... Dumnezeule! Și zici că Sadie își caută tatăl? Așa a spus?

WEST McCRAY *(CĂTRE RUBY, LA RAY'S):*
Crezi că Sadie a mai vorbit atunci cu cineva din local?

RUBY LOCKWOOD:
În afară de Saul și de mine nu știu să mai fi discutat cu cineva. Nu a stat mult pe aici... poate o oră.

WEST McCRAY:
Dacă îți las o poză cu ea, poți să o pui la avizier? Și să mai întrebi oamenii?

RUBY LOCKWOOD:
Sigur.

WEST McCRAY:
O zi mai târziu primesc un telefon de la un bărbat pe nume Caddy Sinclair.

sadie

Cafeneaua se numește Lili's.

Mă strecor înăuntru și-mi croiesc drum pe lângă coada ridicol de lungă formată din oameni care așteaptă să comande ceva. Încerc să ignor mirosul de mâncare și de cafeină. Mă simt de parcă niciodată de acum încolo nu-mi va mai fi foame. Dar dacă nu voi înghiți ceva curând, nu voi ajunge prea departe. Corpul îmi tremură, e cuprins de spasme și am înghețat. Deși e cald, dinții îmi clănțăne. Trebuie să fac ceva! Mă strecor în baie și mă spăl în chiuvetă, enervată de robinetul care se închide și se deschide, în timp ce alte femei intră și ies. Nu vreau decât să fiu curată. Folosesc săpunul ieftin cu aromă floral și hârtia zgrunțuroasă ca să mă șterg cu mâinile tremurânde de puținul clăbuc de pe brațe și picioare. Mizeria cu care mi s-a impregnat pielea în casa abandonată dispare, lăsând în urmă mici tăieturi pe tibii de când m-am târât prin iarbă. Nu le-am observat până acum. Îmi duc mâna pe sub bluză ca să mă curăț de sudoarea adunată sub sâni. Părul meu mai rezistă o zi, poate, înainte să trebuiască să-l spăl. Îl prind strâns într-un coc pe ceafă. Mă aplec peste chiuvetă și las să-mi scape un hohot de plâns în timp ce-mi șoptesc *OK OK OK*, până ce porțelanul rece de sub degete mă face să tresar.

L-a luat pe Darren sub aripa lui ocrotitoare, ceva de genul ăsta, se purta frumos cu el. Naiba să te ia, Marlee! *L-a luat pe Darren sub...*

Naiba să te ia, Marlee! Silas a înțeles, pun pariu, a înțeles că avea de-a face cu un suflet la fel de bolnav, cu cineva cu care putea împărtăși. Se pricepea însă mai bine decât Keith să țină toate astea ascunse. Dar Marlee știa, imposibil să nu fi știut. *Nu mai vorbesc cu fratele meu.* Altfel de ce ar fi renunțat la relația cu singura persoană cunoscută care ar fi putut să o ajute cu bani? Lovesc cu pumnul în chiuvetă; în baie nu e nimic altceva în care să pot lovi. *Marlee. Știa.*

Și acum știu și eu.

Îmi trec mâna peste gură. Am ochii mari și sălbatici și dincolo de ei nu văd nimic. Nu văd decât ce au văzut ei.

O să-l omor?

O să-l omor pe Silas Baker?

Am furat briceagul lui Keith în noaptea când mama l-a dat afară.

Noaptea aceea nu s-a încheiat, în multe privințe, așa cum ar fi trebuit, dar m-am gândit și atunci să-l ucid, cu toate că nu eram decât o puștoaică fără prea multă minte. Sau poate că nu m-am gândit să-l ucid – poate că eram prea mică pentru a mă gândi la ceva atât de... definitiv, de ireversibil –, ci doar să-l rănesc, să-l fac să sufere și să-i fie teamă de mine așa cum îmi doream.

Așa cum ar trebui să se teamă de mine acum.

Ținea briceagul pe noptiera din camera mamei, lângă Biblie. La câteva săptămâni după ce se mutase la noi m-a chemat să mi-l arate. M-a așezat în poala lui. *Sadie, uite-te aici!* mi-a zis, iar eu am văzut lama ieșind dintre plăsele înainte să-mi

dau seama că e un cuțit. *Vezi, ăsta e sfârșitul,* a spus arătând spre tăișul lamei. *Să nu cumva să te prind că pui mâna pe el, ai înțeles?*

Îmi vâr mâna în buzunar și-mi plimb vârfurile degetelor pe conturul briceagului. Îmi amintesc cum arăta cuțitul atunci, în mâinile mele mult mai mici. Aproape lipsit de sens. Și cât de surprinsă am fost când l-am băgat în torpedoul Cadillacului și părea că e de acolo.

Nu pot să plec din orașul ăsta așa cum am venit.

Îmi apăs fruntea cu palma.

Trebuie să mă opresc!

Totuși Keith...

Nu, așteaptă!

O femeie intră în baie. Mă răsucesc spre ea, mintea îmi lucrează cu înfrigurare. E o femeie între două vârste, cu pielea de un negru-închis. Mă întreabă cu multă dulceață în glas dacă mă simt bine. Îi răspund că da și o rog să mă lase să-i folosesc telefonul. Vorbele îmi ies din gură mai fragmentate decât de obicei, stresul îmi accentuează bâlbâiala. Zice „Desigur" pe cel mai cald ton cu putință, iar la auzul acestui răspuns ceva se rupe în mine și nu știu dacă e din cauza sentimentului de ușurare că blândețea încă mai există pe lume sau de vinovăție pentru blândețea care există într-o lume care nu o merită. Îl sun pe Javi. Răspunde la al treilea țârâit cu o voce îngroșată de somn, iar când îi spun să vină să ne întâlnim aici, îmi răspunde iute și entuziast *Da, da, vin imediat, nu pleca nicăieri.* Femeia îmi zâmbește când îi dau înapoi telefonul.

Mă întorc în cafenea și aștept lângă ușă. Râcâi pe sub o unghie până ce degetul sângerează. Javi sosește după opt minute. Încearcă să pară nonșalant, dar, după cum i se ridică și coboară

pieptul, îmi dau seama că a alergat. E uşor palid şi un iz de alcool i se degajă din transpiraţie. Urmările nopţii trecute.

Noaptea trecută pare aşa de îndepărtată acum!

— Bună! zice el.

Nu reuşesc să-i întorc zâmbetul. Javi nu observă. Se leagănă pe picioare şi ochii îi fug spre coada formată din cei ce stau la rând ca să comande. Îşi împreunează mâinile şi spune precipitat, agitat:

— E încă prea devreme ca să mergem acasă la Noah. Să-i lăsăm să se trezească, ce părere ai? Nici n-am apucat să iau micul dejun. Ţi-e foame? Hai să mâncăm ceva! Fac cinste! Ce-ai vrea?

Nu vreau să mănânc!

Trebuie să mănânc!

Dacă situaţia ar fi una normală, mă întreb dacă m-aş purta delicat, dacă aş pretinde că sunt genul de fată pretenţioasă la mâncare, dacă nu cumva fără apetit deloc. Îi răspund că vreau cutia cu gustări bogate în proteine şi un smoothie, cel mai bogat în calorii şi mai mare, iar el nu-şi poate ascunde surpriza. Îşi revine însă rapid şi dă comanda. Care soseşte destul de curând şi, la cererea mea, ne croim drum spre o masă din colţul din spate al cafenelei, cât mai departe de zona aglomerată. Javi a comandat pentru el un mic dejun la fel de sătios ca al meu, din care ciuguleşte însă într-un fel care îmi sugerează că nu îi e foarte foame. E mai timid, mai nesigur pe el acum, când aburii beţiei s-au risipit.

Mă holbez la mâncarea din faţa mea, iar stomacul mi se întoarce pe dos doar la gândul de a mânca. Trebuie totuşi să o fac.

Trebuie să mănânc, altfel nu voi fi bună de nimic.

Închid ochii, vâr o bucată de măr în gură şi o mestec încet, până ce o transform într-o pastă. Nu-i simt gustul. Nu simt

nimic pe limbă. Ignor panica aceea îngrozitoare ce amenință să mă cuprindă și muşc din nou din măr, încercând să nu iau în seamă ceea ce poate fi rău în ceva crocant, dulce și proaspăt.

După un moment chinuitor, aroma pătrunde în papilele mele gustative și e *prea dulce*.

Nu mi-au plăcut niciodată merele.

May Beth mi-a povestit că, pe când eram mică și Mattie nu se născuse, îmi era tot timpul foame și-mi întindeam mereu brațele în căutarea mâncării. Dar încă de atunci eram mofturoasă. Nu îmi plăceau decât zaharurile și grăsimile, și dacă încerca să-mi dea de mâncat ceva care să ajute la creşterea oaselor, plângeam până ce ochii mi se umflau aşa de tare, încât nu mai puteam vedea. Și atunci mă păcălea: îmi punea bucățele de măr pe limbă și-mi spunea că e o bomboană. Nu după mult timp mi-am dat seama de înșelăciune și am muşcat-o de i-a dat sângele. După aia Mattie a venit pe lume, iar May Beth mi-a spus că dacă nu-i dau un exemplu bun, va ajunge și mai mofturoasă decât mine. Și am ascultat-o; cum aș fi putut să-mi las sora mai mică să moară de foame?!

Sub nicio formă nu-mi doream aşa ceva.

— Pot să te întreb ceva?

Vâr în gură o bucată de brânză, care îmi rămâne pe limbă. Iau o înghițitură zdravănă de smoothie ca să o fac să alunece pe gât.

— S-s-sigur!

Se apleacă în față și mă priveşte cu ochi scrutători.

— Ce s-a întâmplat, Lera?

— L-l-lasă-mă să m-m-mănânc! îi răspund. L-l-lasă-mă să t-t-termin mai întâi de m-m-mâncat!

Javi rămâne nemişcat, stingherit, răbdător, în timp ce mă lupt cu micul dejun pe care mi l-a cumpărat. E un exercițiu

de autoconservare îngrozitor și absurd, mișcarea aceasta de a duce mâncarea la gură și a mă forța să o înghit, ca să nu o las pe masă. Un spectacol pus în scenă cu unicul scop de a putea trece mai departe. Javi schițează un zâmbet și în cap îmi răsună vocea lui, acoperind hărmălaia de noaptea trecută din bar: *Tatăl lor mi-a fost antrenor de baseball când eram mic.*

Uneori am senzația că sunt alcătuită din absența lui Mattie, că așa se explică pustietatea dinlăuntrul meu. Singurul lucru care o face suportabilă, care o mai alină, este mișcarea continuă, străduința de a mă distanța de moartea ei și a mă apropia de împlinirea promisiunii de a-i lua viața lui Keith. Totuși, amintirea încă doare. Și va durea mereu. Uneori, nu simt decât o greutate care mă apasă, greutatea fiecărei Sadie care am fost pe rând, a fiecărei alegeri pe care am făcut-o, a fiecărui lucru care a mers atât de prost, încât ea, Sadie, a ajuns unde este. Acum. Aici. Singură.

Reușesc să beau jumătate din smoothie înainte ca stomacul să mă avertizeze *gata, nu mai pot*, după care mă prind de marginile mesei și încerc să mă împotrivesc faptului că organismul meu respinge orice lucru normal făcut automat. Îmi amintesc când mi s-a întâmplat asta ultima oară. După moartea lui Mattie.

— Lera! zice Javi și întinde brațul peste masă ca să mă prindă. Lera, spune-mi ce s-a întâmplat!

FETELE

S1E3

WEST McCRAY:
Caddy Sinclair este un bărbat alb, înalt și uscățiv. Are în jur de treizeci și cinci de ani. Locuiește în Wagner și împarte un apartament cu fratele lui. Își petrece mare parte din timp în parcarea pentru tiruri Whittler's, învârtindu-se pe afară sau - atunci când își permite - înfruptându-se cu una dintre faimoasele specialități ale lui Ruby. E o legendă. Toată lumea îl cunoaște și tocmai asta e problema, zice el.

CADDY SINCLAIR:
Grozav aș vrea să fiu lăsat naibii în pace!

WEST McCRAY:
Atunci nu pot decât să apreciez faptul că te-ai oferit să-mi vorbești.

CADDY SINCLAIR:
Mă rog! Nu-i ca și cum ți-aș face cine știe ce mare favoare, dar vreau să mă anunți dacă o găsești pe fată.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Caddy Sinclair prezintă o contradicție interesantă; înainte de a vrea să fie lăsat în pace, o căutare rapidă pe Google

mi-a dezvăluit un adolescent disperat să devină următorul Eminem. Accesați musiccamp.com, căutați „Sick Caddy" și veți putea asculta șase înregistrări demo făcute de Sinclair în subsolul unui amic. Pe site-ul oficial al *podcast*-ului nostru, la acest episod, veți găsi, de asemenea, o înregistrare. Dar vă rog să citiți mai întâi avertizarea privind textul melodiilor.

CADDY SINCLAIR:
A fost o perioadă diferită din viața mea... o prostie. Nu vreau să vorbesc despre ea. Orice copil își închipuie că e în stare de ceva măreț în viață, asta până ce află că e mai bine să fii nimeni. *(TUȘEȘTE)* Și zici că vrei să afli informații despre fata asta? Ce-i cu ea? E dată dispărută?

WEST McCRAY:
Da, e dată dispărută. Încerc să îi ajut familia s-o găsească.

CADDY SINCLAIR:
Probabil că-i moartă.

WEST McCRAY:
Știi ceva despre asta?

CADDY SINCLAIR:
Nu. Te deranjează dacă fumez? *(PAUZĂ: ZGOMOT DE APRINDERE A BRICHETEI)* Era vie când am văzut-o, dar dacă e așa de sărită de pe fix cum am văzut-o eu și dacă se ia de oameni nepotriviți așa cum s-a luat de mine... ei bine, în lumea asta îți poți pierde viața pentru mai puțin de atât.

WEST McCRAY:
Hai să ne oprim un pic! Când am vorbit la telefon, mi-ai spus că Sadie ți-a cerut informații despre Darren. Din câte știu, nu mai fusese în Wagner; atunci cum de a știut să ți se adreseze?

CADDY SINCLAIR:
Presupun că i-a spus cineva la Ray's. N-am idee. Oricum, ce importanță are? Putea să-i spună oricine. Pe aici eu sunt un soi de mijlocitor. Dacă oamenii vor ceva, adică dacă vor să afle ceva, vin la mine. Știu întotdeauna ce se petrece pentru că... pur și simplu știu.

WEST McCRAY:
L-ai cunoscut pe Darren?

CADDY SINCLAIR:
Nu eram prieteni, dar dacă mă vedea în local la Ray's, se oprea să-mi vorbească. Ruby l-a cunoscut mai bine. N-am știut că avea o fiică.

WEST McCRAY:
Și Sadie ți-a spus că *asta* e, fiica lui Darren.

CADDY SINCLAIR:
Mda, mi-a arătat o poză și l-am recunoscut pe Darren în ea.

WEST McCRAY:
Nu cumva ai o poză cu el?

CADDY SINCLAIR:
Nu, dar pot să-ți spun cum arăta: bărbat alb, înalt, lat în spate. Păr închis la culoare. Un tip oarecare. N-avea nimic special.

WEST McCRAY:
Povestește-mi ce s-a întâmplat pe urmă!

CADDY SINCLAIR:
Fata m-a amenințat cu cuțitul.

WEST McCRAY:
Zău? Cum așa, din senin?

CADDY SINCLAIR:
Îhî! Mi-a cerut să-i spun tot ce știu despre Darren, că dacă nu...

WEST McCRAY:
Și i-ai spus?

CADDY SINCLAIR:
Sunt viu, nu-i așa?

WEST McCRAY:
Ce anume i-ai spus?

CADDY SINCLAIR:
Adevărul. I-am spus că în urmă cu câțiva ani Darren s-a încurcat cu Marlee Singer și că ea știe probabil mai multe despre el. I-am spus că Marlee locuiește în Wagner. Și pe urmă puștoaica a șters-o. Mi s-a părut că nu-i întreagă la cap. Dacă o găsești, dă-mi de știre! Și sper că ai înregistrat discuția, pentru că vreau să o dau în judecată pe cățeaua aia. E ilegal să porți cuțit.

WEST McCRAY:
Mulțumesc pentru timpul acordat, Caddy!

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Sadie avea un comportament violent, May Beth?

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Nu! Nu! Niciodată. Vreau să zic... poate că se enerva și ea uneori, ca toată lumea. Dar violența nu-i stătea în fire, dacă asta vrei să zici.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Caddy mi-a spus că Sadie avea un briceag la ea. Și că l-a amenințat cu el. Printre lucrurile ei personale nu s-a găsit niciun fel de armă.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Minte! Imposibil! Sadie n-ar fi... Dacă nu s-a găsit briceagul printre lucrurile ei înseamnă că omul ăla minte.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Sau că Sadie are și acum briceagul la ea.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Indiferent dacă îl mai are sau nu, cred că întrebarea care se pune este de ce a considerat că are nevoie de el.

sadie

Mă aflu din nou în faţa casei lui Silas Baker.

O dâră de transpiraţie rece mi se prelinge pe ceafă când parchez în spatele Mercedesului său. Maşina e aici, înseamnă că Silas e acasă. Mâncarea îngurgitată la Lili's face un salt în măruntaiele mele. Cobor, vâr cheile în buzunar şi mă îndrept către uşa din faţă, prin care răzbat, din partea din spate a casei, hohote de râs care par a fi scoase de Kendall şi de Noah. Dau ocol clădirii până ajung în curtea din spate şi îi găsesc acolo, la piscină.

Partea privată a proprietăţii familiei Baker este la fel de impresionantă precum cea aflată la vedere. Piscina a fost săpată în pământ, e lungă, lată şi are o trambulină. De o parte şi de alta a ei sunt patru şezlonguri cu mese metalice elegante între ele.

Curtea e plină de verdeaţă; iarba este minunat de verde, iar gazonul e mărginit pe cele două laturi de o grădină de legume şi una de flori. O platformă din lemn de pin duce către o uşă glisantă din sticlă care dă spre interiorul casei. Noah e în piscină şi pluteşte pe o saltea. Kendall străluceşte într-un costum de baie roşu, micuţ, şi se bronzează stând întinsă pe un prosop moale cu monogramă. Totul în jur are un aer binecuvântat şi încerc să mă obişnuiesc cu luxul, să cuprind totul cu privirea şi

să compar cu ceea ce am văzut astăzi. Singurul lucru care îmi trece prin cap este că *visez, nu poate fi adevărat...*

— Unde e Javi? mă întreabă scurt Noah, răsucindu-și capul spre mine.

— N-n-nu știu, ridic eu din umeri. A zis că o să ne v-v-vedem aici.

— Da?

Sprijinit pe burtă, Noah își ia telefonul și începe să tasteze. Așteaptă un minut, apoi spune:

— Nu răspunde! Probabil e pe drum.

— Nu erai îmbrăcată și ieri cu hainele astea? mă întreabă Kendall.

Noah râde.

— N-n-nu am ajuns acasă azi n-n-noapte.

Kendall se saltă în coate, gest care îi împinge în față pieptul impresionant într-un mod despre care bănuiesc că e menit să mă intimideze.

— Cum așa?

— Mi-a f-f-fost prea g-g-reu să ajung.

— Sper să nu te plictisești la noi, zice Noah, fiindcă asta vom face toată dimineața. Am fost pedepsiți să nu ieșim din casă pentru că aseară, când ne-am întors, *cineva* – arată el acuzator cu degetul spre sora lui – a uitat de buna-cuviință și nu s-a prefăcut că e treaz. Și ne-am ales cu o nenorocită de pedeapsă de o lună.

Mă uit în jur.

— C-c-ce mai p-p-pedeapsă!

Noah zâmbește.

— Nu te cunosc prea bine, Lera, dar am impresia că sesizez o umbră de sarcasm.

— D-d-doar o umbră, întorc eu imediat replica. Unde s-s-sunt p-p-părinții voștri?

Îmi ridic ochii spre casă. Parcă mă aștept să îl zăresc pe Silas Baker la fereastră, uitându-se în jos la scena de la piscină. *Unde ești tu, Silas...*

— Tata s-a dus la florărie, ne informează Kendall.

— Ce? ridică Noah din sprâncene. Nu-mi spune că s-a apucat din nou de porcăria aia!

Kendall se întinde languroasă cu brațele pe deasupra capului și degetele de la picioare îndreptate în sus.

— Mama l-a auzit că s-a sculat când se crăpa de ziuă ca să se ducă la birou. Și mi-a spus că aseară a întârziat rău la antrenamentul de baseball pentru copii. Tata a promis că o să stea acasă tot weekendul, că n-o să lucreze deloc, și nu s-a ținut de promisiune. Iar acum mama e supărată, așa că a ieșit în oraș cu Joan și nu răspunde la telefon. Cina de duminică în familie va fi *grozavă*.

— K-K-Kendall, intervin eu abrupt, te rog, p-p-poți să-mi împrumuți un c-c-costum de baie?

— N-o să-ți vină! zice arătând în jos spre pieptul ei.

— Isuse! exclamă Noah. Presupun că are și el limitele lui. Împrumută-i o bustieră și un șort!

Noah dă din picioare, împinge salteaua spre marginea piscinei și iese din apă.

— O să îl sun din nou pe Javi. Mă mir că n-a răspuns, de obicei își ține telefonul deschis.

— Cum vrei! zice Kendall.

Mormăie când se ridică, de parcă ăsta ar fi ultimul lucru de pe lume pe care ar vrea să îl facă, fapt care mă irită teribil, dar enervarea îmi dispare aproape instantaneu când îmi dau seama de ceva cu mult mai grav.

Fata nu știe că tatăl ei e un monstru.

— Vino cu mine! murmură și o urmez.

Ne îndreptăm spre casă.

— Poți să împrumuți un pantalon scurt de la Noah și o cămașă mai veche de-ale lui.

— N-n-nu-ți place să împrumuți l-l-lucruri, nu-i așa?

— Fără supărare, dar am impresia că ți-ar prinde tare bine un duș.

— F-f-fără supărare, dar am impresia că ești o c-c-cățea.

Se oprește, se întoarce cu fața spre mine și îmi zâmbește provocator.

— N-ai decât să pleci!

Nu-i răspund. Clatină din cap, ca pentru a semnala sfârșitul conversației, și pășim prin ușa din spate. Mă gândesc cum e să intri pe ușa asta în fiecare zi pentru că asta e casa ta și aici locuiești. Și am același sentiment pe care l-am avut când am văzut Montgomery pentru întâia oară, sentimentul că dacă nu pot avea parte și eu de așa ceva, atunci prefer să văd orașul în ruine.

Înăuntru totul e monocromatic. Fotografiile de familie, făcute de profesioniști lângă straturile de flori de afară, sunt alb-negru. Trec pe lângă ele și le studiez pe fiecare în parte. Urmăresc evoluția lui Noah și a lui Kendall de la stadiul de bebeluși la cel de copii mici și apoi de la cel de adolescenți stângaci la ceea ce sunt acum. Mama lor e o tipă suplă cu păr blond cârlionțat, tuns din ce în ce mai scurt. Silas apare neschimbat de-a lungul timpului în poze. Partea cea mai enervantă la el este că pare inofensiv. Cei care îl privesc se simt în siguranță.

Portretele de familie sunt brusc înlocuite de Silas și echipa de copii pe care o antrenează la baseball.

— Uite-l pe Javi! zice Kendall, iar eu tresar.

Arată spre o poză. Întorc capul.

— Ce ai? mă întreabă.

— S-s-sunt un pic m-m-mahmură.

— Eu nu, declară încântată de sine.

Traversăm camera de zi, unde e o canapea albă, iar la vederea ei devin agitată. La nouă ani, Mattie a trecut printr-o fază neplăcută. De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, cred că nu a depășit-o niciodată, însă la nouă ani faza era la apogeu. Vărsa mereu câte ceva peste tot în rulotă.

Kendall mă conduce în bucătăria plină de blaturi gri cu alb și accesorii din oțel inoxidabil. Masa e așezată în fața ferestrei care dă spre grădină și prin ea se vede marginea platformei care înconjoară piscina. Restul încăperii se întinde spre ușa din față.

— Așteaptă puțin! zice, umblând la ușa de la frigider. Mor de foame!

Aud cum se deschide ușa din față a casei.

— Kendall, a cui e mașina parcată la noi pe alee?

Îngheț.

Silas stă cu spatele cât timp închide ușa. Ține un buchet de trandafiri și floarea-miresei într-o mână, iar pe cealaltă și-o trece peste părul blond și scurt de pe ceafă, iar când se întoarce cu fața spre noi, ochii îi cad imediat pe mine.

— Cine e fata asta? întreabă.

— Tată, ți-o prezint pe Lera Holden, zice Kendall. S-a mutat de curând în oraș. Ți-am povestit despre ea aseară? Nu mai țin minte...

— Mda, sunt sigur că nu ții, răspunde el pe un ton sec.

Își dă capul pe spate și mă măsoară din priviri, iar mâinile îmi tremură.

— Holden... Familia ta s-a mutat în casa Cornell, nu-i așa?

Reușesc să dau din cap în semn de încuviințare.

— Da, auzisem eu că au o fiică. A ta e mașina de afară?

Zâmbește când îmi pune întrebarea, iar când o face, i se văd dinții.

Mă uit spre Kendall. E pe jumătate vârâtă în frigider.

— P-p-pot să vă f-f-folosesc baia?

Silas reacționează la bâlbâiala mea cu o grimasă aproape imperceptibilă.

— Sigur! zice el. E la etaj. A treia ușă pe dreapta.

Mă strecor pe lângă el fără a-i mulțumi și cotesc. Văd o scară și în clipa când ies din raza lui vizuală, corpul mi se destinde, ușurat. Mă forțez să pun un picior în fața celuilalt, urc și ajung pe palier. Rămân nemișcată și trag cu urechea.

Murmure înăbușite. Vocea lui Silas. Răspunsurile guturale ale lui Kendall. Mă furișez de-a lungul holului și dau de baie. Împing ușa și fac șocată un pas în spate.

— Ieși d-d-de aici! țipă o fată. P-p-pleacă imediat d-d-de aici!

Are unsprezece ani și e goală în cadă. Își ține genunchii strânși la piept și brațele încrucișate peste ei, în încercarea de a-și ascunde sânii abia mijiți. Se apleacă în față și-și dezgolește spatele, lăsând la vedere nodurile șirei spinării. Își apasă fruntea de genunchi și își întoarce privirea încărcată de ură spre stânga, către bărbatul rezemat de chiuvetă. Și care ocupă practic toată baia. Stă cu brațele încrucișate la piept și nu se mișcă. Fata e disperată să-l vadă plecat, dar el nu se clintește.

— N-ai de ce să te porți așa! zice el încet.

— P-p-pleacă de aici! Unde e m-m-mama? *Mamă!*

— Ce crezi că ar putea să facă ea?

Fata deschide gura, apoi o închide la loc, iar el zâmbește ușor, un fel de zâmbet trist, de parcă tocmai i-ar fi spus ceva ce

știu amândoi, dar nu le place să audă. Fata întoarce capul și urmăresc micile ridicări și coborâri ale umerilor ei când inspiră și expiră. Ritmul lor accelerat îmi spune cât de furioasă este. Apa a început să se răcească. N-are de gând să iasă din cadă până ce el nu pleacă.

Însă bărbatul nu are nicio intenție să plece.

— Sadie, zice el, acum fac parte din familie!

Un hohot de râs plutește sus pe scări spre mine. Mă răsucesc spre el, apoi mă întorc cu fața spre baia goală și inima mi se zbate în piept. De la moartea lui Mattie am căpătat halucinațiile astea; ies la suprafață episoade urâte pe care sunt forțată să le revăd pentru că faptul că le-am trăit nu pare să fi fost de ajuns. Când Mattie trăia, le împingeam înăuntrul meu fiindcă aveam lucruri de făcut, trebuia să am grijă de ea.

Dar acum...

Am și acum lucruri de făcut.

Îmi apăs mâinile peste ochi, apoi le las să cadă și mă uit în jur. Baia e, așa cum mă așteptam, la fel de spectaculoasă ca restul casei. E cu mult mai mare decât ar trebui să fie o încăpere cu toaletă. Are și duș, și cadă de baie. Prosoapele așezate pe rastel par mai pufoase decât orice șervet cu care m-am șters vreodată. Oglinzile de deasupra celor două chiuvete sunt înconjurate de becuri.

Închid ușa cu zgomot, în caz că cei de la parter trag cu urechea, și înaintez mai departe pe hol, până ce dau de o încăpere despre care bănuiesc că este dormitorul lui Silas și al soției sale. În mijlocul lui e un pat matrimonial acoperit cu o cuvertură albă, curată. Ușa dressingului e pe jumătate deschisă. Într-un colț al camerei e o măsuță de toaletă, iar în altul, un birou din lemn de mahon, pe care este așezat un laptop. Mă apropii de el în vârful picioarelor și mișc cursorul. Ecranul se

luminează și-mi cere parola de acces. Rahat... Pe birou este o fotografie color cu Silas și copiii. O iau în mână și o răsucesc, însă pe spate nu e scris nimic. Ridic laptopul. Dedesubt nu e nimic.

Deschid toate sertarele, pipăi lucrurile dinăuntru, frunzăresc hârtiile în căutarea unei agende sau a unui carnețel cu lista de parole – oamenii sunt destul de proști ca să nu le țină minte, nu-i așa? –, dar nu găsesc nimic. Rezist impulsului de a trânti ultimul sertar și-mi dau, frustrată, părul din ochi. Am stat prea mult aici.

Trebuie să mă întorc la parter.

Mă strecor afară din dormitor, intru în baie și trag apa la WC, apoi cobor.

Îl găsesc pe Silas Baker tot în bucătărie, rezemat nonșalant de insulă și butonând la telefon.

Telefonul.

Kendall nu e acolo. Mă întorc cu fața spre fereastră. Prin geam o aud înăbușit cum vorbește cu Noah.

— Pot să-ți ofer ceva de băut, Lera?

Dau din cap fără să îl privesc. Lasă telefonul din mână și se duce la frigider. Întind iute mâna și ating ecranul, ca să rămână neblocat, dar nu am timp să-l bag în buzunar.

Silas nu mă întreabă ce vreau să beau, doar așază o sticlă cu apă între noi. Ia o alta pentru el și îi deschide capacul. Are mâini mari, cu vene șerpuitoare și degete groase.

Par atât de... puternice.

— Bine ai venit în Montgomery! spune și face un semn din cap către sticlă, pe care mă grăbesc s-o deschid. Cred că soția a pregătit un coș cadou pentru tatăl și mama ta. Aveam de gând să venim să vi-l oferim în weekendul ăsta, dar dacă tot ești

aici, poți să-l iei tu acasă. Și ia spune-mi, ce impresie ți-ai făcut până acum despre oraș?

Ridic din umeri și iau o gură din apa rece ca gheața, o binecuvântare pentru gâtlejul meu uscat. Ochii îmi fug spre ecranul neblocat al telefonului. Nu știu cât va dura până se va bloca singur. Câteva minute, cinci, poate zece, cu puțin noroc...

— E drăguță casa Cornell!

— Da.

Trebuie să-i răspund, nu-i așa?

— Ce ți-a plăcut cel mai mult la ea?

— Că are p-p-patru p-p-pereți și un acoperiș.

— Orașul nostru este norocos să vă găzduiască. Știu că nu e deloc plăcut să te muți, mai ales când ești în ultimul an de liceu. Tatăl tău e cercetător, parcă așa am înțeles...

Lasă propoziția în aer și se încruntă.

— În ce domeniu, că am uitat?

— C-c-ceva...

Rahat!

— C-c-ceva foarte important.

Râde încet și liniile din jurul ochilor i se încrețesc.

— OK!

Și pe urmă, brusc, nu mai râde, și e ceva înspăimântător în felul în care unii oameni pot face asta, să râdă și să se oprească în mai puțin de o clipită.

— Mașina ta... am avut impresia că am văzut-o ceva mai devreme.

Așez jos sticla cu apă.

— Unde?

Tăcerea care se așterne între noi e grea și tot ce-mi trece prin cap e că aș vrea să fiu departe de el. Vreau să fiu departe de el, *vreau să plec acum*...

Pauză.

— În fine, nu contează!

Ușa din spatele casei se crapă, iar Noah își vâră capul înăuntru. De pe el picură apă, care se împrăștie pe podeaua din lemn de esență tare.

— Tată, vrei te rog să-mi aduci și mie ceva de băut și sandviciul ăla cu carne de vită rămas de aseară? Lera, nu vii afară?

— Sigur! răspunde Silas.

— Noah...

Noah întoarce capul la auzul vocii lui Kendall. Silas se răsucește cu spatele la mine și deschide ușa frigiderului. Îi înhață telefonul, îl strecor în buzunar și pe urmă...

Nu-mi mai amintesc cum am străbătut holul până la ușa din față a casei. Și nici cum am deschis-o și închis-o la loc. Mă trezesc dintr-odată afară. Respir greu, de parcă aș fi alergat la maraton. Deschid, cu mâini tremurânde, portiera și mă vâr pe jumătate înăuntrul mașinii. Cu degetele transpirate caut lista de contacte. Niciun Keith. Niciun Darren. Dau însă peste un Jack: *Jack H.* Langford. *Strada Twining, numărul 452, Langford...*

— Dă-mi înapoi telefonul!

FETELE

S1E3

WEST McCRAY:
Într-un fel, Wagner îmi amintește de Cold Creek.

Pe strada principală sunt mai puține magazine decât ar trebui, iar casele par cumva... să fi pierdut bătălia cu timpul. Există însă ceva ce la Cold Creek lipsește: senzația unei promisiuni.

Suburbia a început să ia avânt. Noul complex rezidențial va învigora, sper eu, economia, cu toate că, din cauza prețurilor care vor crește, unii dintre vechii locuitori vor fi nevoiți să plece. Marlee Singer se numără printre ei. Se apropie de patruzeci de ani și are părul alb-blond. E mama unui băiețel de un an și jumătate. Locuiește vizavi de terenul de joacă al unei școli care, în timpul anului, e plin de copii ce se dau pe tobogane și se ceartă pentru a prinde un loc în leagăne.

Răspunde, într-un final, apelurilor mele chiar în ziua când am programat zborul de întoarcere la New York. Când îi spun că vreau să discutăm despre Sadie și Darren, acceptă să fie înregistrată doar pentru a mă informa că nu are nimic de declarat. A fost cu Darren numai pentru

puțin timp, relația nu a mers și nu, nu au mai ținut apoi legătura. Nu are numărul lui de telefon și nici vreo poză cu el. Nu-i face plăcere să-și amintească de acea perioadă, ceea ce ridică alte întrebări la care nu pare dispusă să răspundă.

MARLEE SINGER *(LA TELEFON):*
Nu a durat decât trei luni. Nu mi-a spus că ar avea o fiică. Nu mai ținem legătura și nu știu nicio cale de a-l contacta. Și asta îmi convine. Nici măcar nu mă mai gândesc la el decât dacă cineva aduce vorba, așa că mersi frumos!

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Totuși Caddy Sinclair susține că a îndrumat-o pe Sadie să vină la tine ca să discutați despre Darren. Se pare că fata a pornit spre casa ta. Nu vreau decât să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

MARLEE SINGER *(LA TELEFON):*
Repet, n-am cunoscut-o, și chiar dacă zici că m-a căutat, n-am idee ce s-a întâmplat cu ea.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
N-am încotro, trebuie să o cred pe cuvânt pe Marlee Singer, deși nu sunt foarte convins că nu mă minte. Mi-am amânat zborul din cauza ei, iar acum sunt la motel și recapitulez tot ce am aflat despre dispariția lui Sadie. Nu am trecut cu vederea nicio posibilă pistă. Cel mai frustrant mi se pare faptul că, în afară de a-și vopsi părul blond și a se prezenta cu al doilea prenume, Sadie pare să nu se fi străduit prea mult să-și acopere urmele. În consecință, n-ar trebui să fie așa de greu să o găsesc. Îi explic toate astea lui May Beth.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Știi, m-am tot gândit... Claire a fost încurcată cu mulți bărbați, dar numai câțiva au stat pe aici ceva timp. Ei ar putea să știe mai multe. Mai întâi a fost Keith; în perioada aia fetele erau mici. Arthur McQuarry, numai că el a murit. Și Paul. Claire era combinată cu Paul când a plecat din Cold Creek. Poate că a lăsat să-i scape câte ceva despre Darren în fața lor.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
O să văd dacă cei doi care sunt în viață vor vrea să discute cu mine.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Tatăl ei... Știi, nu-mi pot scoate din cap chestia asta. Nu știu ce ar fi putut Sadie să vrea de la omul ăla. Ajutor? Bani? I-aș fi dat orice, numai să-mi ceară, iar ea știa asta. Doar mi-am petrecut toată viața având grijă de fetele alea. Și nu aveam de gând să le abandonez.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Da, May Beth, știu.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Caută-i neapărat pe bărbații ăia de care ți-am spus!

sadie

Nu am crezut că poate exista coşmar mai mare decât Keith.

Nu m-am gândit că violenţa lui putea să se întindă şi să mă cuprindă cu tentaculele ei, ducându-mă spre alte coşmaruri. Silas Baker e foarte furios. Se preface că nu e, dar nu mă păcăleşte. Sunt singura persoană din oraş care vede prin el. Întinde mâna spre mâna mea, care îi ţine telefonul. *Strada Twining, numărul 451, Langford. Strada Twining, numărul 451, Langford.* Îmi smulge aparatul şi nici măcar nu tresar. *Strada Twining, numărul 451, Langford.*

— Cine eşti?

Are vocea joasă şi ameninţătoare.

—

— Cine eşti?

— Sunt L-L-Lera H...

— Nu, nu eşti!

Se uită în lungul străzii pustii.

— I-am cunoscut pe doamna şi domnul Holden chiar azi-dimineaţă. Au într-adevăr o fiică, dar nu eşti tu.

Se răsuceşte iar cu faţa către mine. Cu o mână se ţine de maşină şi cu cealaltă de partea de sus a portierei deschise.

— M-ai urmărit!

Clatin din cap.

— M-ai urmărit de dimineață. Ți-am văzut mașina!

— N-n-nu știu d-d-despre ce v-v-vorbești!

Strânge mai tare portiera. Încheieturile degetelor i se albesc. Mă măsoară din cap până în picioare, își plimbă privirea peste corpul meu, peste ochi, în încercarea de a-și da seama cine sunt, dacă mă cunoaște, dacă m-a întâlnit vreodată și dacă *ar trebui* să-și amintească. Își mută atenția spre interiorul mașinii. Hainele murdare aruncate pe bancheta din spate, ambalajele de mâncare mototolite. Rucsacul verde de pe scaunul pasagerului. Întinde mâna să-l ia și îl împing suficient de tare pentru a-l face să se clatine. Înnebunită, încerc să închid portiera, dar Silas își revine repede și trage de ea. Portiera se deschide scârțâind.

— Mi-ai luat telefonul! Ce altceva ai mai furat din casă?

— L-l-lasă-mă dracului în p-p-pace, l-l-lasă-mă *dracului* în p-p-pace!

Mă împinge înapoi pe scaun, ținându-și mâna apăsată pe gâtul meu. Se apleacă și încearcă din nou să-mi înșface rucsacul, iar eu mă înec sub apăsarea degetelor lui. Bâjbâi în buzunar după briceag. Îl găsesc, apăs pe buton și vârful ascuțit al lamei îi înțeapă abdomenul. Se holbează uluit la armă, își ridică încet ochii spre mine, iar eu îmi spun *Oh, da*!

Aici îl voi ucide pe Silas Baker.

Împing briceagul mai tare, în timp ce el mă prinde cu mâna după ceafă. Îmi izbește capul de volan. Șocul și durerea mă copleșesc, iar trupul îmi devine flasc. Briceagul îmi alunecă printre degete și cade pe podea. Mă trage afară din mașină și, ca prin ceață, îmi dau seama că sunt pătată de sânge, sânge care nu e al lui.

Deși așa ar trebui.

Și, *oh*, iat-o, durerea întârziată și amețitoare a loviturii! *Oare mi-a spart nasul?* Mă strânge tare, mă învinețește. Dintr-o nară îmi curge sânge, care îl pătează acum și pe el.

— Cine ești?

Ochii îmi fug în toate părțile, în căutarea unei fețe lipite de fereastră la una dintre casele din jur, a unei persoane gata să sune la poliție, însă nu văd pe nimeni. Singurul sunet pe care îl aud este cel al respirației lui sacadate. Pieptul i se umflă. Îmi ling buzele. Au miros de aramă.

— Acu' chiar că ai dat de dracu', fetițo! O să sun la poliție.

— B-b-ba nu, n-o să s-s-suni! îi răspund cu vocea îngroșată. N-n-nu *poți* să s-s-suni!

Orice urmă de prefăcătorie dispare dintre noi.

— Ce naiba îți închipui că știi? sâsâie el.

Se apropie insuportabil de mult și îi simt răsuflarea fierbinte pe față. Când nu răspund, mă prinde de obraji și-i strânge, așa cum făcea și Keith.

— Ia zi, ce-ți închipui că știi despre mine? Ce vrei? Bani, nu-i așa? Ce naiba crezi că...

E nevoie să mă folosesc de ambele mâini ca să scap din strânsoare. Mă trântește pe jos și obrazul e primul care face contact cu caldarâmul, urmat de restul corpului. Scuip, mă răsucesc pe spate și mă holbez la el, apoi încep să țip. Se repede spre mine și mă dau târâș înapoi, iar praful și pietricelele îmi zgârie coatele. Țip și mai tare, îmi las vocea să plutească peste viața lui perfectă într-un singur urlet distinct și urât.

— Tată, ce naiba...

Silas face câțiva pași în spate la auzul vocii lui Noah.

— Dumnezeule, tată...

Kendall.

Noah și Kendall se holbează prosteşte la scena din fața ochilor lor, fără să înțeleagă ce se petrece. Văd sânge, mă văd pe mine întinsă pe jos, îl văd pe tatăl lor stând amenințător deasupra mea și nu se clintesc din loc. Niciunul nu se oferă să mă ajute.

— Fata asta nu e cine pretinde, zice Silas arătând spre mine.

Mă salt încet în picioare și văd cum sângele îmi curge din nas și picură pe alee.

— I-am întâlnit pe cei din familia Holden; i-am cunoscut azi-dimineața și asta *nu* e fiica lor. E o... haimana. O hoață! A încercat să-mi fure telefonul, m-a amenințat cu briceagul...

— Dumnezeule! exclamă Kendall și dă să pornească spre casă. Mă duc să sun la poliție!

— *Nu!* urlă Silas, iar Kendall se oprește din drum. Tu, arată el spre mine, pleacă dracului de pe proprietatea mea, șterge-o *acum!*

Mă împleticesc amețită către mașină. Silas se îndepărtează, iar Kendall se repede, îl ia de braț și îl trage spre ea. Pufnesc din nas și imediat regret gestul, căci simt în gât gustul metalic al sângelui îngroșat. Mă las să alunec încet pe scaunul șoferului și ies de pe alee. Ajung în capătul străzii și tremur atât de tare, încât nu știu cum de sunt capabilă să șofez. În cap îmi răsună repetat trei, ba nu, patru cuvinte:

Strada Twining, numărul 451, Langford... Strada Twining, numărul 451, Langford...

Când apreciez că m-am îndepărtat suficient, trag mașina pe dreapta.

Cu mult, mult timp în urmă, când mama abia ne părăsise, am făcut febră, peste patruzeci de grade. May Beth era la câteva state distanță, în vizită la rude, iar eu eram așa de bolnavă,

încât nici nu mai știam cum mă cheamă, cu toate că Mattie mă tot striga pe nume:

Sadie, cred că te-ai îmbolnăvit.

Sadie, spune-mi ce trebuie să fac...

Sadie, cred că ești pe moarte.

Până la urmă l-a sunat pe șeful meu, Marty, care m-a luat pe sus, m-a vârât în camioneta lui și m-a dus la spitalul aflat la o oră distanță, unde mi-au pus perfuzii în braț și au așteptat ca temperatura să scadă. May Beth și-a scurtat vacanța doar pentru a avea grijă de mine, iar eu m-am înfuriat atât de tare pe toată lumea, încât nu am vorbit cu nimeni o săptămână.

La final am plătit cu toții un preț mult prea mare.

Mă uit în jos. Bluza îmi e îmbibată de sânge și nasul încă îmi sângerează. Mă bucur că Mattie nu mai e în viață ca să mă vadă, pentru că mi-o imaginez dând inutil din brațe și agitându-se în jurul meu, pentru că nu a știut niciodată ce trebuia să facă atunci când eu aveam nevoie de ceva, când aveam nevoie de ajutorul ei. Niciodată. Deși nu o pot învinui. Era doar un copil.

Copiii n-ar trebui să-și facă griji pentru lucruri dintr-astea.

Nu e deloc în regulă să fie așa.

FETELE

EPISODUL 4

(TEMA MUZICALĂ „FETELE")

CRAINICUL:
Emisiunea *Fetele* vă este oferită de Macmillan Publishers.

WEST McCRAY:
Arthur, Keith și Paul.

Acestea sunt numele pe care mi le-a dat May Beth. Numele bărbaților care au stat suficient de mult cu Claire pentru a putea ști câte ceva despre Darren M., individul despre care Sadie pretinde că este tatăl ei.

Arthur e într-adevăr mort, așa cum m-a avertizat May Beth. A locuit cu Claire și fetele timp de șase luni, când Sadie avea treisprezece ani, iar Mattie, șapte, iar doi ani mai târziu, a murit din cauza unei supradoze. May Beth nu mi-a putut furniza prea multe informații despre el. Era traficant de droguri. Despre Keith, în schimb, nu am găsit niciun fel de documente oficiale. Am pus o echipă să se ocupe de căutarea lui. Potrivit spuselor lui May Beth, Keith a locuit cel mai mult cu Claire. A intrat în viețile fetelor când Mattie avea cinci ani, iar Sadie, unsprezece.

MAY BETH FOSTER:
Keith chiar și-a dat silința. S-a îngrijit de fete cât a putut de bine și cât i-a permis Claire. A fost preferatul meu.

WEST McCRAY:
De ce?

MAY BETH FOSTER:
Cum să-ți explic? De *fiecare dată când Claire aducea* un bărbat acasă... mi se strângea inima, fiindcă mereu se termina mai rău decât începuse. Și întotdeauna începea prost. Cu Keith nu a fost așa, lucrurile n-au început prost. S-au cunoscut la bar la Joel's, Claire stătea mult pe acolo... și el a condus-o acasă. Și nu era drogat. Ăsta a fost primul lucru care mi-a atras atenția. Nu pentru că ar fi fost, Doamne ferește, ceva rău, dar Claire se încurca de *obicei cu bărbați la fel de duși cu pluta ca ea. În noaptea* când a adus-o acasă, Keith a culcat-o, pe urmă a venit la mine și s-a prezentat.

L-am plăcut imediat. M-a tratat... cu respect. De parcă eram cu adevărat bunica fetelor. Și asta conta pentru mine. Pe urmă mi-am dat seama că era un om cu frică de Dumnezeu, alt lucru important pentru mine, fiindcă eu cred în puterea rugăciunii. Inițial a zis că o să stea doar peste weekend, dar a sfârșit prin a rămâne aici un an, și dacă ar fi fost după mine, ar fi rămas în Cold Creek pentru totdeauna.

WEST McCRAY:
Ce relație a avut cu fetele?

MAY BETH FOSTER:
Mi-a spus că întotdeauna își dorise să aibă copii și că probabil asta era șansa lui în viață. Mattie credea despre

el că era minunat... Keith avea un simț al umorului cam copilăresc, iar ea era mică și asta o distra. Sadie, în schimb, nu l-a plăcut.

WEST McCRAY:
De ce?

MAY BETH FOSTER:
Keith nu se droga. Știu cum sună... dar așa a fost. O lăsa pe Claire să se drogheze, dar el era curat. O lua pe Claire așa cum era și voia să fie parte din viața ei și a fetelor. Poate că și asta e o boală în sine... să accepți lucrurile așa cum sunt..., dar el a încercat să aducă ordine în viața fetelor și, până atunci, Sadie își asumase sarcina asta. În ochii ei, Keith era un intrus.

WEST McCRAY:
Normal ar fi fost ca Sadie să-și dorească stabilitate și, cu un adult prin preajmă, ar fi putut redeveni copil.

MAY BETH FOSTER:
Sadie nu știa să fie copil. Iar Mattie însemna așa de mult pentru ea, încât se temea să n-o piardă.

WEST McCRAY:
Cum s-a terminat relația dintre Claire și Keith?

MAY BETH FOSTER:
Groaznic! După modelul tuturor relațiilor lui Claire. L-a dat afară în toiul nopții. Am auzit-o cum țipa la el. Mare minune că nimeni nu a chemat atunci poliția! M-am uitat pe geam și am văzut că îi aruncase toate lucrurile pe iarbă și că și el țipa la ea.

Claire se plictisea pur și simplu de bărbații cu care se încurca. Când considera că mai mult nu putea obține de la ei, îi gonea. Așa s-a întâmplat și cu Keith. Și-a adunat lucrurile și a plecat. A trecut pe lângă rulota mea și a văzut că urmăream scena. Mi-a făcut cu mâna. A fost ultima oară când l-am văzut.

Sinceră să fiu, după aia am plâns.

WEST McCRAY:
Paul Good lucrează la o companie forestieră din Norhwest. Și chiar arată de acolo: e un tip înalt, musculos, cu păr și barbă roșcate și fața bronzată și zbârcită de la atâta stat în soare. Nu a fost foarte greu să-l găsesc, însă i-a luat aproape o săptămână până să accepte ca declarația să-i fie înregistrată. Adevărat, a locuit cu Claire Southern timp de opt luni, nu neagă, dar la momentul acela trecea printr-o perioadă dificilă în viață. Se droga. Suferea de depresie. După patru ani de abstinență, nu este prea încântat să-și amintească de trecutul său.

PAUL GOOD (LA TELEFON):
Nu știu dacă am prea multe de spus... și nici ce vrei exact de la mine.

Când mă gândesc la perioada aia... Ce aș putea să zic? Eram un *copil*. O belea. Acum am familie. Am o soție, am o fetiță. Nu știu ce a fost în capul meu. Nu... asta e o minciună. *(RÂDE)* Știu ce a fost. Credeam că eram îndrăgostit de Claire.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Cum v-ați cunoscut voi doi?

PAUL GOOD *(LA TELEFON):*
Oh, Isuse! Mă întorceam cu mașina de la bar acasă. Pe atunci locuiam la Abernathy. Eram beat. N-ar trebui să-ți spun asta, a fost o tâmpenie, dar de atunci mi-am schimbat viața. Claire mergea pe jos. Era întuneric și umbla pe contrasens. *(RÂDE)* Mă mir că n-am călcat-o cu mașina. Am tras pe dreapta, am întrebat-o dacă nu voia să o iau cu mașina și mi-a răspuns că da. De cum a urcat, s-a pornit pe plâns. Avusese o noapte lungă și băuse mult, dar era mai trează decât mine. Pe drum mi-a împuiat capul. Și când am ajuns acasă la ea mi-a zis că știu să ascult și, mă rog, poate că o s-o ascult și altădată. Nu m-a invitat propriu-zis să-mi petrec noaptea cu ea, dar omule, ce să-ți spun... m-a prins în mreje.

La începutul relației vorbeam mult la telefon. M-am îndrăgostit de povestea ei, în varianta pe care mi-a servit-o ea, care era foarte diferită de realitate... Claire mi-a zis că mama ei era foarte bolnavă și trebuia să aibă grijă de ea. Și că, la un moment dat, a rămas însărcinată. Pe urmă mama ei a murit, ea a rămas însărcinată din nou și acum era nevoită să se îngrijească singură de două fetițe. Părea așa de devotată, iar eu mi-am dorit dintotdeauna copii...

M-am mutat cu ea și cu fetele și abia atunci adevărul a ieșit la iveală. Fuseseră și înainte niște semne că avea probleme... Bea prea mult și îmi dădeam seama că băuse atunci când vorbeam cu ea la telefon. Și mai era și moțăiala. Din cauza heroinei. Dar până să realizez cât de gravă era treaba, Claire îmi furase inima. Copiii nu mă deranjau, dar pe Claire o *iubeam*. Așa că m-am apucat și eu de droguri. De dragul ei.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Paul a intrat în viața fetelor când Sadie avea cincisprezece ani, iar Mattie, nouă.

PAUL GOOD *(LA TELEFON):*
Fetele nu mă urau, doar că nu mă voiau prin preajmă. Așa că nu le-am stat în cale, iar ele s-au ținut departe de mine. Probabil că ar fi trebuit să mă ocup mai mult de ele. Duceau o viață dezordonată, dar am văzut că Sadie încerca să îi ofere lui Mattie mai multă stabilitate. Și am lăsat asta în seama ei.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Cum era Sadie?

PAUL GOOD (LA TELEFON):
Al naibii de încăpățânată. Își ura mama. Credea că știa mai bine decât Claire cum să aibă grijă de Mattie și probabil că așa și era. Se certa tot timpul cu Claire... și Claire era mereu de partea lui Mattie, așa că uneori lucrurile degenerau. Nu știu ce altceva aș putea să-ți mai zic. Repet, nu mă băgam peste ele, și când miroseam o ceartă, mă făceam nevăzut. Singurele lucruri care mă interesau erau Claire și drogurile.

WEST McCRAY (LA TELEFON):
Povestește-mi cum s-a terminat!

PAUL GOOD (LA TELEFON):
Claire s-a săturat de mine, iar eu am rămas fără bani. Într-o zi, când m-am întors acasă, am găsit-o cu un alt bărbat. Și asta a fost tot. Claire nu m-a respectat. Prostul de mine,

încă o mai iubeam, dar n-am mai putut rămâne cu ea! Și pe urmă, ceva al naibii de ciudat s-a întâmplat.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Ce anume?

PAUL GOOD *(LA TELEFON):*
După ce am plecat de acolo a fost ca și cum mi s-a luat o ceață de pe ochi. Mi-am dat seama că nu duceam viața pe care o doream, că nu voiam să fiu toxicoman. Așa că mi-am luat lucrurile și am plecat din oraș... Am ajuns aici și am renunțat la droguri. Pare simplu când îți povestesc, dar n-a fost deloc așa. Ieșirea de sub vraja lui Claire a fost primul pas. Locul ăla... fetele... toate păreau așa, de parcă... nu știu dacă ar trebui să-ți spun.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Spune-mi totuși.

PAUL GOOD *(LA TELEFON):*
De parcă asupra lor se abătuse un blestem. Cred că am știut de la bun început că nu se va termina bine pentru ele trei. Când m-ai sunat și m-ai pus la curent cu ce li s-a întâmplat... nu știu... Aș vrea eu să fi fost surprins, dar adevărul e că n-am fost. E totuși trist. Al naibii de trist!

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Paul, în tot acel timp cât ai stat cu Claire, a menționat ea vreodată numele unui oarecare Darren?

PAUL GOOD *(LA TELEFON):*
Nu cred.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Deci n-ai auzit-o niciodată rostind numele ăsta?

PAUL GOOD *(LA TELEFON):*
Exact.

WEST McCRAY
După ce termin de discutat cu Paul, o sun pe May Beth.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Am cam ajuns într-un impas.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Ce vrei să spui? Că renunți?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Nu, doar că va trebui să sap mai adânc și să găsesc o altă pistă. Dacă nu o găsesc, va trebui să așteptăm să apară ceva nou.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Mie îmi pare că asta aduce a renunțare. N-avem timp, nu putem aștepta. Cine știe ce i se poate întâmpla lui Sadie...

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Pentru a descâlci o astfel de poveste e nevoie de mult timp, May Beth! Știu că nu asta vrei să auzi de la mine, dar trebuie să ai răbdare, înțelegi? Trebuie să ai răbdare!

(PAUZĂ LUNGĂ)

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
S-ar putea să mai am ceva pentru tine.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Ce?

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Ceva ce s-ar putea să te ajute. Nu știu. *(PAUZĂ)* Nu vreau să-i fac necazuri lui Sadie, dar dacă... dacă a dat deja de necaz și asta ajută la găsirea ei...

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Ce e? Despre ce este vorba?

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Nu știu. Nu știu ce să fac. Nu vreau să-i fac necazuri, vreau ce e mai bun pentru ea. Vreau să se întoarcă *aici. (PAUZĂ)* Dar nu vreau să dea de belea din cauza mea. A avut destul de tras și așa...

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
OK, OK... May Beth, mai ții minte ce mi-ai spus atunci când m-ai sunat prima dată?

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Că vreau să mă ajuți.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Așa e, dar mai ții minte exact ce mi-ai spus? Mi-ai spus că n-ai suporta...

(PAUZĂ LUNGĂ)

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Că n-aș suporta încă o fată moartă.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Așa că informația pe care ai ținut-o ascunsă până acum... doar nu vrei ca ea să facă diferența dintre a o găsi și a nu o găsi pe Sadie, nu-i așa? Dacă Sadie este în viață și crezi că informația pe care o deții o poate vârî în bucluc, trebuie să te gândești că, fiind în viață, poate rezolva problema. Ai priceput? Atât timp cât e în viață, Sadie poate rezolva problema. *Noi* o putem rezolva.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Știu, dar...

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Dacă nu am toate informațiile, n-am cum să o găsesc pe Sadie și cu atât mai puțin s-o ajut. Pentru asta, trebuie să am încredere în tine că mi-ai spus tot. Dacă te ajută cu ceva, uite, putem face așa: ceea ce-mi spui rămâne între noi. De acord?

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Da, te rog!

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Bun! Atunci așa facem!

sadie

Salutări din însoritul LA! Mi-e dor de tine!

Am parcat pe acostament, foarte aproape de ieşirea din Montgomery.

Aveam nevoie de o mică pauză.

Mă uit la cartea poştală cu palmieri înşiraţi pe marginea drumului.

O răsucesc încet între degete.

Să fii fată cuminte, Mats!

În noaptea de dinainte ca mama să plece de acasă, am dormit pe canapea. Nu-mi amintesc de ce nu eram în patul meu, dar ştiu că nu eram, şi sigur nu o aşteptam pe mama să se întoarcă acasă pentru că nu făceam asta niciodată. Stăteam întinsă într-o poziţie incomodă, cu picioarele atârnate peste braţele canapelei şi capul îngropat în perne. Mama ieşise cu unul dintre bărbaţii pe care îi ţinea de rezervă, genul de la care se alegea cu o băutură şi ceva bănuţi chiar şi fără a-i aduce acasă. M-am trezit când i-am simţit degetele mângâindu-mi uşor părul şi m-am simţit mică, aşa cum nu mă mai simţisem niciodată, aşa cum îmi imaginez că se simţise Mattie de multe ori, fiind preferata mamei.

A întins uşor mâna, a luat telecomanda, a dat încet sonorul de la televizor şi a început să butoneze. La un moment,

dat a renunțat. Și-a plecat capul lângă capul meu și mi-a răsucit o șuviță de păr între degete, după care mi-a dat-o, absentă, pe după ureche. Îmi amintesc că m-am încordat la atingerea ei, temându-mă că mă dădusem de gol și că din cauza asta mama avea să se oprească. Dar nu s-a oprit și am continuat jocul ăsta, cu mine, prefăcându-mă că dorm, și cu mâinile ei mângâindu-mi fruntea și degetele ei plimbându-se liniștitor prin părul meu. Am stat așa... o oră, poate mai puțin.

Mi-am zis: *Asta înseamnă să ai mamă!*

Mi-am zis: *Dumnezeule, nu-i de mirare că Mattie o adoră!*

Apoi ea și-a apropiat fața de mine și mi-a șoptit la ureche „Eu te-am făcut."

În clipa aceea mi-am dat seama că era trează. Starea ei obișnuită era cu mintea dusă. În rarele momente când o vedeam trează, era ca și cum primeam un pumn în stomac. Îmi doream să fie trează tot timpul, chiar dacă ei nu-i plăcea. Am rămas așa până ce am adormit cu adevărat, iar dimineața am văzut că plecase și am știut. Am știut că nu avea să se mai întoarcă și că nu aveam să găsesc nicio explicație pentru Mattie. Mattie aproape că nu a supraviețuit.

Și pe urmă asta... Trasez cu degetele conturul cărții poștale.

Asta nu a făcut decât să amâne inevitabilul.

Aveam șaisprezece ani. Am renunțat la școală și a fost mult mai puțin complicat decât crezusem. Îmi amintesc cum stăteam în fața liceului din Parkdale și așteptam să vină cineva să mă oprească, să-mi spună că îmi băteam joc de viitorul meu, numai că în locul în care trăiam, nimeni nu avea atâta imaginație. Pentru unii oameni, viitorul înseamnă noi oportunități. Pentru alții, nu e decât ceva ce n-au trăit încă, iar acolo unde locuiam eu, viitorul nu însemna decât o bucată de timp. O bucată de timp pe care nu merită să te agiți ca

să o aperi. Tot ce trebuie să faci este să încerci să te menții pe linia de plutire zi după zi, până ce, la un moment dat, nu mai reușești.

Îmi sprijin capul de spătarul scaunului și trag aer în piept. Îmi scot bluza și mi se face pielea de găină. Partea din față arată de parcă aș fi fost implicată într-o crimă. Iau o sticlă cu apă din sac și umezesc partea din spate, care e curată. O folosesc ca să mă șterg pe față și pe coatele julite. Răscolesc printre lucruri până găsesc cea mai curată bluză și o îmbrac. Îndes bluza pătată de sânge sub bancheta din spate, ca să nu o mai văd, și-mi studiez fața în oglindă. Am o zgârietură urâtă pe obraz. Nasul e umflat, moale la atingere și doare. Nu știu dacă e spart. Și n-am idee ce ar trebui să fac dacă chiar așa ar sta lucrurile.

Măcar am o țintă nouă, așa că toată nebunia n-a fost de pomană. Îmi trec mâna peste față. *Doare* ca naiba și pare... să cântărească o tonă. Sunt obosită rău. Trebuie să fac o pauză. Numai că nu-mi permit, trebuie să continui să merg înainte de a mă gândi măcar la asta. Mă aplec în față și mă holbez prin parbriz. Cerul e cenușiu, se apropie o furtună. Când ies de pe acostament, deja plouă. Urmăresc cum șoseaua dispare pe sub mașină. Mă simt de parcă m-aș bălăngăni pe marginea unei prăpăstii al cărei fund nu-l pot vedea.

Strada Twining, numărul 451, Langford.

Dacă aș avea telefon, aș putea să verific unde mama naibii e locul ăsta și cât de departe mă aflu. În orașul următor... în orașul următor o să găsesc o bibliotecă. Arunc o privire spre indicatorul de benzină. Rezervorul e pe jumătate gol. Ochii mi se închid. Nu! Mă frec la ochi, clipesc pentru a-mi feri privirea de farurile care vin din față.

Javi! Mă forțez să mă gândesc la el pentru că asta îmi înfierbântă sângele suficient cât să mă mai trezească. Am dat

dovadă de slăbiciune cu Javi, am fost prea disperată să gust din ceea ce înseamnă o altă viață. Prea înfometată și prea extenuată pentru a putea gândi limpede. *Am încercat*, îmi spun. *Măcar am încercat*. De parcă asta ar conta, atât timp cât Silas Baker e încă în viață. *Dracu' să te ia, Javi!* Închid o clipă ochii la amintirea a ceea ce găsisem în casa aceea...

Cuțitul meu lipit de abdomenul lui Silas Baker.

Am încercat.

Cu ce te consolează asta, dacă ai dat greș?

Înlătur din minte gândurile astea și încetinesc; în față e un semafor și culoarea lui este roșie. Mă uit la el, urmăresc cum marginile se încețoșează, apoi culoarea se schimbă în verde. După o clipă depășesc în fine panoul care anunță AȚI IEȘIT DIN MONTGOMERY.

A început să toarne cu găleata, iar lumea se transformă într-o acuarelă întunecată. Din loc în loc, fulgerele ilumineză cerul. E doar începutul unei furtuni, simt asta. Aerul încărcat de electricitate îmi face pielea să se înfioare și-mi spune că vremea se va înrăutăți. Autostrada se întinde nesfârșită spre nicăieri, apoi dintr-odată zăresc o siluetă pe marginea drumului. Mijesc ochii ca să deslușesc ce este printre picăturile de ploaie. Face semne, cu degetul mare îndreptat în sus. Nu știam că oamenii mai fac și acum autostopul. Încetinesc ca să mă uit mai bine. E greu să disting cu claritate, dar...

E o fată.

Trag încet pe dreapta. Îi ia un minut ca să își dea seama ce se întâmplă, ca și cum nu-i vine să creadă că cineva chiar a oprit ca să o ia, iar asta mă îndurerează un pic. Dar chiar dacă uneori mă pot înduioșa nu înseamnă că sunt proastă. Cobor geamul din dreptul scaunului pasagerului. Fata se apleacă peste el. Poartă o jachetă cu glugă care nu prea o apără de ploaie. Ar

putea fi și blondă, și brunetă. Până nu i se usucă părul n-am cum să-mi dau seama. Pielea albă pare iritată, e plină de pete și înroșită, însă oricum arată mai bine decât pielea mea.

— N-n-nu ești vreo p-p-psihopată, sper.

Clipește ca să nu-i intre picăturile de ploaie în ochi.

— Nu, din câte știu. Dar tu?

Nu-mi dau seama prea bine cum îi sună vocea din cauza motorului mașinii, lăsat să meargă în gol, și a zgomotului făcut de ploaie.

— P-p-poate. Încotro m-m-mergi?

— Markette, arată ea în față. E la vreo șaizeci de kilometri de aici. Pe șosea.

— Ș-ș-știi cumva unde este L-L-Langford? T-t-trebuie să ajung acolo.

— Nu, dar probabil aș putea să-l găsesc pe telefon.

— Atunci probabil aș p-p-putea s-s-să te iau.

— Ți-aș fi recunoscătoare.

Mă așteaptă să-i descui portiera. Ezit.

— N-n-nu am mai f-f-făcut asta.

— Pot să plătesc. Cash sau benzină, la stația următoare.

Descui portiera.

De când a urcat în mașină, fata nu a încetat să-și ceară scuze pentru că a udat scaunul pasagerului. Își scoate jacheta și dă la iveală o bustieră ceva mai uscată. Blugii ei arată de parcă ar fi fost dați cu bidineaua. Presupun că nu se simte prea confortabil îmbrăcată așa și-mi pare rău pentru ea, dar nu știu ce aș putea face ca să o ajut.

Se ghemuiește pe scaun, apoi își întinde picioarele în față și reușește să-și scoată portofelul din buzunar. Îl deschide ca să-mi arate bancnotele și cardurile de credit. Nu mi-o imaginez

făcând acest gest prostesc dacă s-ar afla în mașina unui tip. Mă simt un pic lezată.

Sunt un om periculos, îmi vine să îi spun.

Dar după ziua de azi, nici mie nu prea îmi mai vine să cred.

— Ca să știi că nu te-am mințit, zice fata, iar acum îi aud vocea: cuvintele îi curg lin, unul după altul, are dicția unei actrițe din filmele vechi și mă gândesc că, dacă aș putea vorbi și eu așa, nu mi-ar mai sta gura.

— OK!

Scoate apoi telefonul și mă întreabă ce adresă caut. *Strada Twining, numărul 451, Langford.* Tastează și, după un moment, mă informează că orașul se află la șase sute de kilometri distanță. Îi spun să ia din torpedou un pix și o foaie de hârtie și să noteze cuvânt cu cuvânt toate instrucțiunile de călătorie. Sunetul scos de pixul care zgârie hârtia și de respirația ei mă leagănă și mă poartă din nou spre spațiul acela lenevos. Deschid radioul. Vocea unui bărbat umple mașina.

— Sunt West McCray. Ascultați WNRK. Astăzi îl am alături pe...

Glasul bărbatului este deranjant de clar și de blând, aproape la fel de molcom ca acela al lui Silas Baker. Stomacul meu face tumbe și mă avertizează că în clipa asta nu am chef să aud o voce masculină. Închid radioul. Fata îmi aruncă un zâmbet din colțul gurii, termină de scris instrucțiunile și îmi dă foaia. Mă uit în fugă pe ea, apoi o așez pe bord.

— C-c-cum te cheamă?

— Cat.

— Eu sunt S-S-Sadie.

Închid scurt ochii. Nu ăsta este numele pe care voiam să i-l dau.

— Mulțumesc că m-ai luat, Sadie!

— C-c-cu plăcere, Cat!

— Se pare că amândouă am fugit din Montgomery, zice ea. Eu sunt pe drum de... nici nu mai știu. Dar ascultă-mă, locurile cele mai frumoase sunt întotdeauna cele mai rele. Țin totul în ele. N-ai cum să-i scoți pe oamenii ăia din ale lor.

— Obișnuiești să-i s-s-scoți d-d-des pe oameni din ale lor?

Își întoarce capul spre mine și văd că o parte din părul ei blond, încâlcit și murdar a început să se usuce. Se mulțumește să zâmbească, apoi mă întreabă:

— Ce ai pățit la față?

Pufnesc și imediat regret gestul.

— Am c-c-căzut.

— Cred că te doare.

— Un p-p-pic.

— Te superi dacă îmi schimb blugii? Sunt uzi fleașcă.

Ridic din umeri, iar ea își înșfacă rucsacul ud și începe să cotrobăie grăbită înăuntru. Judecând după înjurăturile bolborosite care urmează, pare că puține lucruri au scăpat de atingerea ploii. După o vreme, scoate totuși triumfătoare un „Aha!" și pescuiește din sac o pereche de colanți atât de înnodați, încât, odată cu ei, restul lucrurilor se revarsă și se împrăștie peste tot în mașină.

— Rahat!

Petrece următoarele câteva minute bâjbâind pe sub scaune și printre ele, în căutarea hainelor, iar felul în care o face îmi spune că nu-și permite să rătăcească nimic.

După ce termină și se declară mulțumită, își scoate blugii țepeni și lenjeria de corp și rămâne goală de la talie în jos. Apoi își trage pe ea perechea uscată de colanți.

— Așa e mai bine! oftează satisfăcută.

Ceea ce am văzut este o mostră de capacitate de supraviețuire. O recunosc. E genul de fată în stare să treacă peste ceilalți cu buldozerul, dacă e cazul. Îmi vine să îi spun că nu e nevoie de o astfel de demonstrație în fața mea, dar mă abțin.

— Și ce ziceai că faci? mă întreabă curioasă Cat, iar eu îi răspund că șofez.

Râde.

— Vreau să zic, ce treabă ai pe strada Twining, numărul 451, Langford, Colorado?

E ciudat să aud adresa redată atât de exact de o străină, dar presupun că scriind-o, i-a rămas întipărită în minte.

— C-c-călătoresc. Cu s-s-sora mea.

— Ce tare! exclamă și se uită la bancheta din spate, goală. Și ea unde e?

— M-m-mă duc s-s-să o iau.

— Ea e persoana care stă pe strada Twining, numărul 451, Langford?

— Exact.

— Dar nu știai cum să ajungi acolo, remarcă ea.

Înghit greu, fără să știu ce să-i răspund. O simt că mă studiază. După un timp, o lasă baltă.

— Eu nu am frați sau surori. Cred că îmi place mai mult așa. Câți ani are sora ta?

Bate darabana pe mânerul portierei și în clipa aceea îmi dau seama că am speriat-o.

— E mai mică sau mai mare ca tine?

— T-t-treisprezece ani. Eu am n-n-nouăsprezece.

Scoate un fluierat.

— Mamă! Treisprezece! Cu aproape un deceniu mai tânără decât mine. Îți amintești vârsta aia? Când crezi că le știi pe toate.

— Mda.

— Bine! murmură Cat, dar am senzația că, indiferent ce-și amintește ea de când avea treisprezece ani, probabil diferă de amintirile mele.

Când aveam treisprezece ani, mama era încă încurcată cu tipul ăla, Arthur... a durat vreo jumătate de an. Arthur și mai nu știu cum. Nu mi-l amintesc foarte bine. După Keith, toate amintirile mele sunt un pic în ceață... Știu totuși că Arthur avea păr negru lucios și nas mare. Și o voce respingător de pițigăiată. Nu înțelegeam ce văzuse mama la el, până ce mi-am dat seama că Arthur avea întotdeauna bani și droguri. Era traficant. Mama l-a distrus în cele din urmă. L-a făcut să-și bage botul în propriile stocuri. Când a terminat cu el, Arthur era falit.

Pe urmă a plecat.

Mattie avea opt ani atunci și începuse să priceapă că ceva era în neregulă cu mama. Își făcuse prieteni la școală și nu avea cum să nu observe că mamele celorlalți copii nu luau pastile la micul dejun, că nu-și pierdeau abilitatea de a închega o frază, până la prânz, și cunoștința, până seara. Îmi amintesc cum stăteam în fața rulotei cu sora mea și-i recitam propozițiile favorite ale lui May Beth, pentru că May Beth îmi spusese că așa trebuia să mă port cu Mattie, să mă asigur că o iubea pe mama pe care o avea, în loc să-și irosească viața tânjind după o altă mamă, așa ca mine. O iubesc pe May Beth, dar urăsc ce mi-a făcut! S-a purtat mereu ca și cum asta ar fi fost ideea mea.

Mama e bolnavă, Mattie, înțelegi? Nu-i vina ei! Nu poți să condamni pe cineva fiindcă are cancer.

— Am fost o pacoste, prind eu brusc o jumătate dintr-o frază rostită de Cat.

În tot acest timp a vorbit întruna.

— Nu mă gândeam ce voi face la douăzeci de ani, dar credeam că le știu pe toate. Voiam să... (Pauză) Voiam să fiu ca *acum*, voiam să fac tot ce-mi trecea prin cap, fără să dau socoteală nimănui. Să fac autostopul, de pildă, adaugă Cat și râde. Deși în mintea mea lucrurile nu erau așa de urâte.

Nu apuc să o întreb cât de urâte, că mi-o ia înainte:

— Dar tu?

—

Se holbează la mine. M-a blocat. După o clipă de tăcere, îmi simt fața arzând și fac ceea ce nu fac niciodată. Îmi cer scuze.

— S-s-scuze!

— Nicio problemă.

— M-m-mi se întâmplă c-c-când sunt obosită.

Mă scarpin pe frunte, supărată la culme că mi-a scăpat mărturisirea asta.

— Păi, n-n-nu știu. A t-t-trebuit să am g-g-grijă de sora mea. M m-mama nu era t-t-tocmai...

Flutur ușor din mână.

— N-n-nu prea știa s-s-să se poarte ca o m-m-mamă.

— Ah, asta nu e bine. Cum o cheamă?

— M-M-Mattie.

E insuportabil de greu să-i rostesc numele cu voce tare în fața cuiva. Nici măcar lui Javi nu i l-am spus. A trecut multă vreme de când n-am mai lăsat pe cineva să îl audă ieșind din gura mea. La un moment dat, în toate discuțiile cu May Beth, Mattie a devenit *ea*. Pentru că nu puteam...

Nu puteam.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Cat, căci fața mă trădează.

— N-n-nimic.

— Scuze, n-am vrut să...

— Nu-i n-n-nimic! D-d-doar că nu am v-v-văzut-o de ceva vreme.

Expir sacadat. Nu îmi e deloc bine. Mă simt de parcă m-aș fi deșteptat dintr-un vis febril. Mă imaginez pe aleea din fața casei lui Silas. Sângele pe care abia l-am curățat de pe corp. Îmi pare că s-a întâmplat cu ani în urmă, dar când mă uit la ceas, văd că n-au trecut decât câteva ore.

— Cum e?

— Cine?

— Sora ta.

Mă holbez la drumul care se așterne în față și încerc să deslușesc dacă ploaia nu s-a oprit cumva, dar pare că dimpotrivă, s-a întețit. Vizibilitatea, și așa redusă, s-a diminuat și mai mult. Cerul e acum aproape negru. Mă gândesc că n-ar fi rău să trag pe dreapta, și în clipa următoare, Chevroletul patinează.

Pierd controlul asupra mașinii.

Mâinile lui Cat zboară spre portieră în timp ce mașina intră pe contrasens. O aud cum mormăie *rahat* și răsucesc volanul în direcția opusă, adică exact ceea ce nu ar trebui să fac. Înnebunită, încerc să îmi amintesc ce trebuie făcut în astfel de situații. Apăs cu putere pe frână. N-am nimerit soluția bună nici de data asta. Când mașina se oprește din învârtit, ne trezim în mijlocul șoselei și mă simt ca moartă. O mașină se îndreaptă spre noi, claxonând, din direcția opusă și reușește să se strecoare cumva, fără a derapa pe apă. Pe urmă se așterne o tăcere întreruptă doar de gâfâielile noastre de șoc și ușurare că am scăpat ca prin urechile acului.

După o eternitate, Cat zice:

— Poate că ar trebui să ne oprim un pic.

— D-d-da, poate, îi răspund când reușesc să-mi descleștez dinții.

Reușesc să readuc mașina pe partea dreaptă a șoselei.

Găsim un loc de parcare la vreo șaisprezece kilometri și chiar dacă nu știu să manevrez o mașină, atunci când patinează, sunt suficient de deșteaptă să nu o trag pe marginea șoselei cu luminile stinse. Suntem lângă un câmp ce se transformă într-un lac. Cat s-a mai liniștit și încearcă să-mi explice ce trebuie să fac dacă mă mai confrunt cu o astfel de situație, iar chestia asta mă enervează, pentru că știu. Știu că trebuie să iau ușor piciorul de pe frână și să răsucesc mașina în direcția patinării. Doar că nu mi-am amintit pe moment pentru că momentul a fost diferit. Închid ochii ca să nu o mai aud și, într-un final, își dă și ea seama că a exagerat insistând cu explicațiile.

— Scuze, n-am vrut!

Deschid ochii.

— Nu-i n-n-nimic!

Se apleacă și-și lipește nasul de geam.

— Mă întreb când se va opri ploaia.

— N-n-nu știu.

— Poți să-ți iei mâinile de pe volan.

Mă înroșesc și-mi desfac cu greu degetele din strânsoarea letală, apoi le frec ca să le dezmorțesc un pic. Cat se apleacă în față și-și ia rucsacul de pe podea. Scoate dinăuntru câteva lucruri - o hartă înmuiată de ploaie, un sul de saci din plastic și un carnețel umflat de apă - și le așază pe bord. Zice:

— Măcar să profit ca să le usuc.

Arăt spre carnețel.

— C-c-ce-i ăla?

— Jurnalul meu.

Îmi aruncă un zâmbet, apoi ia carnetul, îl deschide și mi-l arată preț de câteva secunde. Nu văd decât cerneală, mare

parte din ea prelingându-se acum. Pe unele pagini sunt lipite bucăți de hârtie, bilete și alte mărunțișuri.

— Îmi notez ce fac. Locuri pe unde am fost, oameni pe care i-am cunoscut. Ce impresie mi-au făcut.

— Ș-ș-și ce vei s-s-scrie despre mine?

— Încă nu m-am decis.

Deschide carnețelul și îl așază pe bord, cu coperta în sus.

— Cred că se poate spune că sunt o fugară. De doi ani.

— Mi-am dat s-s-seama.

— De ce? Cum arată o fugară?

— Ca t-t-tine.

Zâmbește ușor. Se răsucește un pic și se uită iar pe geam, spre câmp. În depărtare se vede un hambar. Pare să se dizolve în ploaie. Clipesc puternic și clatin din cap.

— S-s-sora mea a fugit o d-d-dată de acasă.

— Zău?

— O s-s-singură dată.

Simt furnicături pe ceafă și mă uit peste umăr ca să mă asigur că nu se află nimic și nimeni pe bancheta din spate.

— Era o mică pacoste, nu-i așa?

— Mda.

— Adolescenții ăștia...

— Era o ingrată. F-f-făcea tot f-f-felul de prostii. Nu aveam n-n-niciodată liniște. M-m-mereu î-î-încerca să s-s-scape de mine.

Oboseala e mai rea decât beția. Lucruri pe care nu aveai nicio intenție să le spui îți ies pe gură și nu poți să te mai oprești, iar când îți dai seama că ar fi trebuit să taci, e prea târziu. Ceea ce am făcut pare o trădare. Vreau să iau înapoi fiecare cuvințel, chiar dacă e adevărat, pentru că nu discut cu nimeni despre Mattie în felul ăsta. Chiar dacă asta crezi, *nu* vorbești

așa despre familia ta cu nimeni. *Mi-aș da viața pentru Mattie*, îmi vine să spun, pentru că asta este ceea ce vreau să știe Cat, dacă e să știe ceva despre Mattie. Nu, Mattie nu mă scotea tot timpul din sărite, dar avea treisprezece ani și asta fac copiii de treisprezece ani.

— Poate c-ar trebui să discuți cu ea, să lămuriți lucrurile astea împreună!

— D-d-ar tu, tu n-ai pe n-n-nimeni? o întreb, fiindcă vreau câte o mărturisire din partea ei pentru fiecare mărturisire care mi-a scăpat mie.

— Ce vrei să spui?

— N-n-nu ai p-p-părinți?

— A, ba da!

— Îi p-p-placi?

— Sunt OK.

— Atunci d-d-de ce ai f-f-fugit de acasă?

— Pentru că asta trebuia să fac.

— De ce?

— Findcă tata e un nemernic.

— D-d-dar t-t-tocmai ce mi-ai s-s-spus că sunt OK p-p-părinții tăi.

— Da, așa am zis! confirmă ea și râde. Nu-s obligată să-mi povestesc nimănui viața, dar... pe de altă parte, ce ai putea face cu istorioara asta? Tata e un nemernic corporatist și m-am săturat să fiu sacul lui de box, asta e tot. Lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Mama i-a luat partea. Bla-bla-bla.

— Ce t-t-trist! zic eu, și Cat ridică din umeri. Eu n-n-nu am t-t-tată.

— Nu?

— M-m-mama a avut tot f-f-felul de iubiți de tot rahatul.

— Măcar între ei ai avut momente de respiro.

— N-nu-nu prea, se c-c-culca cu oricine îi ieşea în c-c-cale.

— Tot *respectul* pentru mama lui Sadie. Femeile au şi ele nevoi, chicoteşte Cat. Eu nu! adaugă în timp ce mă studiază. Câţi iubiţi a avut? Care a fost cel mai rău dintre ei?

Ridic din umeri.

— Hai spune-mi!

—

Nu-s obligată să-mi povestesc nimănui viaţa, dar, vorba lui Cat, ce ar putea face ea cu istorioara asta? Ţin o mână pe volan, iar cu cealaltă îmi ridic părul de pe ceafă şi caut cicatricea. Când o găsesc, îi spun lui Cat să se uite. Zic:

— Asta mi-a f-f-făcut cel mai r-r-rău dintre ei.

— Dumnezeule! Te-a ars cu ţigara?

— Mda, c-c-cam aşa ceva.

Întinde mâna şi-şi plimbă degetele peste porţiunea de piele umflată şi zbârcită; le lasă să zăbovească mult timp acolo. Tresar la atingerea uşoară şi caldă. E singura dată când îmi va plăcea să-mi fie atinsă cicatricea.

— Cum s-a întâmplat?

Uită-te la mine când îţi vorbesc!

Nu este o amintire pe care să doresc s-o retrăiesc aici, în maşină.

O alung din minte.

— N-n-nu vreau să v-v-vorbesc despre asta.

— E în regulă, zice Cat.

— C-c-cum e? C-c-cum e să faci ce f-f-faci tu?

Ridică din umeri.

— Când urc într-o maşină, cei mai mulţi bărbaţi nu vor decât să mă reguleze. Iar cele mai multe femei nu vor decât să vorbească. Deşi nu e aşa întotdeauna. Uneori e viceversa.

— Ești o f-f-fată drăguță, zic eu, ca și cum acesta ar fi un motiv.

Simt cum m-am înroșit rău de tot la față și dau înapoi.

— V-v-vreau să zic că oamenilor le e ușor să d-d-discute cu cineva d-d-drăguț. Cel puțin așa c-c-cred.

Se răsucește cu fața spre mine.

— De când ai bâlbâiala?

— D-d-dintotdeauna.

— E o chestie chiar simpatică.

Mă holbez în sus spre plafonul mașinii. Remarca ei e vag insultătoare și, în același timp, ciudat de măgulitoare. Bâlbâiala mea nu e simpatică decât dacă afirm eu asta, iar eu n-o să afirm în veci așa ceva. Pentru că, în fapt, este ceva epuizant. Totuși mă bucur că am meritat efortul lui Cat de a minți. Minciuna ei îmi mai atenuează durerile. Odată, când venise acasă îmbujorată toată, căci făcuse o pasiune pentru Jonah Sweeten, Mattie m-a întrebat cum îți dai seama că îți place cineva și dacă îmi plăcuse și mie vreodată un băiat, iar eu nu am știut ce să-i răspund. Încercasem mereu să nu mă gândesc la asta pentru că era ceva dureros, ceva ce credeam că nu voi avea niciodată, dar când mi s-a întâmplat să-mi placă totuși de un băiat, am suferit de fiecare dată ca un câine. Mi-am dat seama destul de devreme că, în materie de iubire, nu prea contează de *cine* te îndrăgostești.

Pentru că eu una mă îndrăgosteam, chiar și un pic, de oricine era dispus să mă asculte.

Întorc capul spre Cat și ea mă privește lung, iar eu o privesc la fel de lung, până ce nu mai suport și-mi feresc ochii. Deschid radioul. Se cântă aceeași melodie pe care am auzit-o aseară la bar. A fost ieri, deși pare că a trecut o eternitate... Ochii mi se

închid și nu știu cât rămân așa, dar la un moment dat tresar și mă trezesc. Trag aer în piept.

— S-s-scuze! spun rușinată.

— Pari terminată, zice Cat. La propriu și la figurat.

Mă uit în oglindă și văd sub ochi că partea laterală a nasului e mai umflată și mai vânătă decât era. Cearcănele întunecate nu fac decât să sporească dezastrul.

— Doare?

Ridic din umeri, dar da, doare. Doare mai rău decât atunci când m-am urcat în mașină, iar mâine va durea și mai tare, dar lucrul cel mai rău e că sunt frântă de oboseală.

Cat întinde mâna și mă atinge ușor pe obraz, iar eu tresar și mă îndepărtez. Zice: „Scuze, nu știu ce mi-a venit." Iar mie-mi vine să-i răspund *Scuze, nu știu cum să te las să mă mângâi.* De ce nu știu cum să o las? Mă gândesc la Javi, Javi pe bancheta din spate a mașinii, mă gândesc la tot ce nu am făcut acolo cu el, și pentru ce? Poate că nu era o poveste de iubire, însă de ce mi-am refuzat un moment de tandrețe?

De ce?

— E în r-r-regulă, îmi adun eu curajul să rostesc. P-p-poți să... p-p-poți să faci asta, dacă v-v-vrei.

Se întinde și îmi cuprinde cu blândețe fața în mâini. Îmi aruncă un zâmbet trist, care îmi spune că m-am dat și mai mult de gol. Mi-am pus pe tavă sărmana mea inimă. Închid ochii și mă las în voia atingerii calde a palmelor ei pe obrajii mei. Și pe urmă Cat mă sărută. Are buze moi și da, e ceva neașteptat, dar totodată pare perfect în regulă.

— Mersi că m-ai luat cu mașina! zice.

— N-n-nu pentru asta te-am l-l-luat.

— Știu, dar am vrut să-ți mulțumesc.

Îmi aplec capul peste volan și aștept să înceteze ploaia, ochii mi se închid și mă forțez să îi deschid. Sunt terminată. Știu că dacă îi închid la loc, voi pierde totul. Deja senzația plăcută dată de sărutul ei se estompează și realitatea crudă își face iarăși loc. Mă ciupesc de puntea nasului și sâsâi, însă durerea nu mă trezește din amorțire.

— Poți să dormi dacă vrei.

Îmi las mâna să cadă de pe volan.

— N-n-nu vreau, ripostez cu încăpățânare.

— Se pare că nu ai de ales, replică ea. E în regulă, Sadie, poți să dormi!

Dar nu e în regulă.

Mă uit pe geam și-mi amintesc de degetele mamei apăsate pe fruntea mea. *Eu te-am făcut.* Mă întreb dacă a aflat de Mattie.

Dacă știe că nu mai are decât o fiică.

FETELE

S1E4

WEST McCRAY:
Ziua în care Mattie a dispărut a început ca oricare altă zi. May Beth și-o amintește foarte bine; o visează în fiecare noapte.

MAY BETH FOSTER:
În dimineața aceea, Mattie a venit la mine în rulotă. Eu am o regulă: nu e frumos să deranjezi pe cineva înainte de ora nouă. Dacă se trezea mai devreme, lui Mattie cel mai mult îi plăcea să-mi bată la ușă la nouă și un minut, să dea ușa de perete și să strige „Bună dimineața" Practic îmi striga în față, pentru că ușa rulotei dă în bucătărie. *(CHICOTEȘTE)*

Și asta a făcut și în dimineața aia. A deschis ușa larg, eu eram la masă și-mi beam cafeaua, iar ea a *strigat* „Bună dimineața, May Beth" Mi-a venit s-o strâng de gât, dar, fiindcă o iubeam ca pe ochii din cap, i-am zâmbit și am întrebat-o: „Și pe unde ai de gând să umbli haihui astăzi, Mats?", așa cum o întrebam de fiecare dată, iar ea mi-a răspuns „Peste tot", așa cum îmi răspundea de fiecare dată.

l-am spus să se împace cu sora ei și să se ferească de necazuri.

WEST McCRAY:
În săptămâna aceea, Mattie și Sadie se certaseră.

MAY BETH FOSTER:
Din cauza lui Claire, desigur.

Mattie voia să plece în LA, însă știa că n-aveau bani pentru călătorie, așa că ori de câte ori provoca o ceartă pe tema asta, de fapt înțelegea că nu era un plan realizabil, sau cel puțin așa cred. Pe moment renunța la discuții, aștepta și, după un timp, o lua de la capăt cu cearta.

Cumva aflase totuși că Sadie pusese deoparte niște bani, în caz de urgență. Dacă nu aveau să-i folosească, Sadie mi-a spus că îi păstra pentru Mattie, când avea să meargă la colegiu. După ce a aflat de bani, Mattie s-a gândit să urce într-un avion și să plece în LA ca să o caute pe Claire. Evident, Sadie i-a spus că nici nu se punea problema.

În după-amiaza aceea le-am chemat la mine ca să luăm cina împreună și am văzut că nu-și vorbeau. A fost ceva îngrozitor. De obicei, Sadie încerca să aplaneze conflictele, dar nu și atunci. Mai târziu, când am întrebat-o de ce, mi-a răspuns, și n-am să uit toată viața: „Cred că Mattie nu se va mulțumi niciodată doar cu mine"

Mattie nu s-a mulțumit niciodată să aibă o soră și atât.

WEST McCRAY:
În noaptea aceea, Sadie a fost de serviciu la benzinărie.

MARTY McKINNON:
Sadie nu era cea mai sociabilă ființă de pe lume, dar în seara aia mi-a fost clar că era supărată. Abia mai târziu aveam să aflu că se certase cu Mattie.

WEST McCRAY:
Cearta fost relatată poliției din Abernathy chiar de Sadie, dar s-a dovedit a nu fi avut un rol important în anchetarea uciderii lui Mattie. N-a fost decât un alt episod dintr-o tragedie întinsă pe prea mulți ani.

MARTY McKINNON:
A fost o tură lungă, îmi amintesc perfect. Sadie mi-a spus că avea nevoie de bani, așa că am lăsat-o să rămână mai multe ore. Și-a terminat tura destul de târziu și...

MAY BETH FOSTER:
A venit la mine. Nu făcea asta întotdeauna când termina serviciul, numai când era foarte obosită sau poate... când simțea nevoia de afecțiune maternă. Și eu mă bucuram de fiecare dată, pentru că nu îmi oferea prea des prilejul. A adormit pe canapeaua mea și părea așa de liniștită, încât n-am avut inima să o trezesc. Ar fi trebuit s-o trezesc. Mereu mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi trezit-o. Poate că drumul ei s-ar fi încrucișat cu cel al lui Mattie înainte să se urce în camioneta aia... pentru că, indiferent ce se petrecea între ele două, Sadie verifica întotdeauna dacă Mattie avea nevoie de ceva. Îi pregătea întotdeauna mâncarea, care o aștepta pe masă sau în frigider, gata să fie încălzită. Oricât de supărată era pe sora ei, Sadie n-a încetat niciodată să aibă grijă de ea.

În noaptea aceea, eu nu am lăsat-o. N-am vrut să o trezesc. M-am gândit că i-ar face bine lui Mattie să-și dea seama ce înseamnă absența lui Sadie, să înțeleagă cât de multe făcea sora ei pentru ea, cu toate că, după părerea ei, nu era destul. Așa că i-am trimis un mesaj pe telefon lui Mattie ca s-o anunț că Sadie era la mine și că nu avea să ajungă în noaptea aceea acasă.

WEST McCRAY:
Mattie nu a primit mesajul. Își lăsase telefonul în rulotă. Sadie a descoperit asta a doua zi, când i-a trimis mai multe SMS-uri în care o întreba, disperată, unde este. Iată mesajele:

SCUZE, MATTIE, AM ADORMIT.

UNDE EȘTI?

ÎȚI JUR, N-AM VRUT SĂ MĂ PORT URÂT CU TINE!

MĂ SPERII! UNDE EȘTI?

TE ROG, NU-MI FACE ASTA!

MAY BETH FOSTER:
N-o să uit câte zile oi avea. Sadie a venit acasă la mine și mi-a spus că Mattie plecase. I-am zis: „Sunt sigură că umblă pe undeva prin oraș, doar face pe nebuna" Exact așa i-am spus. N-o să mă iert niciodată pentru vorbele astea. Sadie s-a uitat la mine și mi-a răspuns: „De data asta e altceva" Și a avut dreptate.

WEST McCRAY:
Nu e nevoie să vă descriu ce înseamnă pentru May Beth retrăirea acelor momente pentru că auziți și voi câtă

suferință răzbate din vocea ei. Vreau totuși să vă explic că în tot acest timp stă în fața mea cu privirea ațintită în gol și mâinile frământând fața de masă. Nu se ferește să-și arate durerea și e un privilegiu faptul că mi-o împărtășește, însă eforturile ei disperate de a o ține sub control îmi spun că suferința la care sunt martor nu e decât o pojghiță. Sincer să fiu, nu știu cum de mai suportă. Nici ea nu știe.

MAY BETH FOSTER:
Mă omoară puțin câte puțin, în fiecare zi. Și dacă asta simt eu, imaginează-ți prin ce a trecut Sadie! A devenit o umbră a ceea ce fusese. Am pierdut-o și pe ea, puțin câte puțin, în fiecare zi.

WEST McCRAY:
Este de înțeles faptul că May Beth dorește să o protejeze pe Sadie de orice alte suferințe. Este atât de speriată de posibilul efect al informației pe care mi-a ascuns-o până acum, încât mă face să iau avionul înapoi spre Cold Creek cu unicul scop de a o asculta. Nu fiindcă nu ar avea încredere în mine, susține ea, însă îi e mai la îndemână să discutăm față în față.

Când ajung acasă la ea, închid reportofonul și o las să-mi povestească. După cinci zile am o nouă pistă, iar după ce o asigur că ceea ce mi-a spus nu-i va cauza probleme lui Sadie, în caz că o găsim, May Beth e de acord să o înregistrez pentru emisiune.

MAY BETH FOSTER:
Acum toată lumea va înțelege de ce nu am fost mulțumită de prestația poliției din Farfield, pentru că dacă ar fi investigat așa cum trebuie, dacă ar fi făcut tot ce se putea

pentru a descoperi ce se întâmplase cu Sadie, atunci ar fi găsit asta și ar fi urmat pista. Era sub scaunul pasagerului, în mașina ei.

WEST McCRAY:
Este un card de credit. Sadie nu avea carduri de credit pe vremea când locuia în Cold Creek. Și acesta nu îi aparține. Este al unei femei pe nume Cat Mather.

O persoană destul de ușor de găsit.

sadie

Visez corpuri mititele și frânte.

Rănite și întinse pe spate, etichetate și păstrate în spații întunecate. Uimirea din privirile lor face loc durerii și vidului. Uneori se holbează la mine. Alteori, ochii le fug în alte părți. Nu pot să fac nimic. E prea târziu.

Visez chipul lui Mattie.

Mă trezesc brusc din somn și dau cu capul în parbriz. Nasul îmi zvâcnește de durere. Suferința e greu de suportat, totuși nu e mortală.

Nu e mortală, îmi spun.

Pornesc motorul și mă uit la ceasul de pe bord, ca să descopăr că n-am dormit decât o oră. Mă simt mai obosită decât atunci când am cedat somnului, și oasele mă dor așa de tare, încât mi se face dor de patul meu, mi se face dor de ideea de acasă. Deși rulota nu mai era oricum acasă. Nu mai era când am plecat. Acasă nu poate fi atunci când ești singura persoană care locuiește acolo.

Casc. Zgomotul de lucruri care foșnesc și sunt mutate de colo, colo e cel care m-a trezit. E Cat, care scotocește prin mașină, îmi spun, însă în clipa când deschid ochii, o văd cum stă nemișcată lângă mine și se holbează în față, spre șosea. Îi urmăresc privirea. Ploaia s-a oprit. Probabil că de curând. E

mijlocul după-amiezii, iar soarele e sus pe cer și face caldarâmul să sclipească.

Ceva e în neregulă cu Cat. Tot ce lăsase pe bord a dispărut, îndesat înapoi în sacul ei, din câte presupun. Deși o oră nu pare suficient pentru ca lucrurile să se fi uscat.

— C-c-ce s-a întâmplat? o întreb.

— Ce? Nimic. Te așteptam să te trezești.

— Ei b-b-bine, m-am trezit, îi răspund și încerc să îmi dreg glasul. V-v-vrei să plecăm de aici?

— E o idee bună.

Pornesc mașina și Claire stă dreaptă în scaun, lângă mine. Rulăm în tăcere vreo oră. E ceva diferit la ea acum. Nu-mi dau seama ce, nu am făcut decât să dorm în tot acest răstimp. Cobor geamul și trag aer adânc în piept. Aerul pare îngroșat de ceața de după ploaie.

— Hei, hei! mă bate Cat pe brat cu o mână, în timp ce cu cealaltă arată spre stânga.

Este o benzinărie și probabil că ne aflăm într-un loc situat între nicăieri și undeva, căci pare surprinzător de aglomerată. În față are două pompe, iar în spate, probabil cele mai jegoase toalete. Trag mașina în benzinărie. Pe anunțul de lângă pompe stă scris SELF-SERVICE (PLATA NUMAI CASH, PLĂTIȚI ÎNĂUNTRU).

E cea mai bună dintre cele mai rele opțiuni posibile, care implică mai puțină vorbărie decât dacă ar apărea un salariat care să alimenteze mașina și să te întrebe ce dorești. Totuși, nu mă simt în stare. Dacă Mattie ar fi cu mine, aș lăsa-o pe ea să vorbească. Îi plăcea să joace rolul persoanei care mă salvează de Privirea aceea, dacă nu mai rău. Fiindcă pe lume există oameni mai îngrozitori decât *Becki cu i în coadă* – da, exact, Becki, vârful aisbergului – și jur că i-am întâlnit pe toți.

Și apoi, există oameni dispuși să plătească pentru confortul lor prin intermediul altcuiva.

Cat își desface centura de siguranță și-mi îndeasă în mână câteva bancnote mototolite.

— Ar trebui să ajungă, zice ea iute.

Un camion galben oprește în spatele nostru.

— Ăăă... mă duc să-mi dezmorțesc un pic picioarele... la baie.

— OK!

Iese din mașină.

O urmăresc cum dă colțul pe după clădire și rămâne acolo un minut, sau poate mult mai mult, căci următorul lucru care se întâmplă e că un bărbat vârstnic îmi bate în geam și mă face să tresar în așa hal, încât aproape că dau cu capul de plafon. Cobor geamul și mă zgâiesc la el. Are păr argintiu și sprâncene stufoase, iar pielea îi e așa de bronzată și de zbârcită de soare, încât e greu să ghicești de câți ani face umbră pământului. Patruzeci. Șaizeci. N-am idee.

— Vai de mine, n-am vrut să te sperii!

Are o voce un pic bătrânicioasă.

— Știi, asta e o stație cu *self-service* și stai de atâta timp aici, încât m-am gândit că poate nu ai văzut anunțul. În spate s-a format coadă, așa că...

—

Evident, mă blochez. Simt cuvântul în gură, îl simt cum se luptă disperat să se elibereze. Când reușește, în final, iese sub forma unui „S-s-s-scuze".

De parcă aș fi beată.

— Ia ascultă, nu cumva ai băut? mă întreabă bărbatul.

Nu mi-am dat seama niciodată dacă întrebarea referitoare la băut mă plasează cu o treaptă mai sus decât cea cu privire la posibila mea debilitate mintală, însă în ambele cazuri concluzia

ar fi cam aceeași, și anume că, în esență, ceva e în neregulă cu mine, și odată ce ți-ai format o astfel de impresie despre tine însuți, tot ce-ți dorești este s-o iei din loc.

— Pentru că dacă ai băut, știi că nu-ți pot permite să pleci de aici cu mașina.

— N-n-nu mă poți opri! Am un s-s-start bun! îi arunc eu un zâmbet.

Păstrez zâmbetul pe chip, chiar dacă simt fierbințeala cum îmi urcă de pe gât spre urechi și se împrăștie pe obraji, până ce toată fața mi-e roșie ca sfecla. Liniile aspre din jurul ochilor căprui ai omului se îndulcesc. Fie îi pare rău pentru mine, fie îi e rușine. Nu știu care din ele până ce nu deschide gura.

Își drege glasul și-mi face o ofertă de pace:

— Ce-ar fi să-ți fac eu plinul?

— O să p-p-plătesc î...

Renunț și dau din cap înspre clădire.

O să plătesc înăuntru.

Înăuntru, aerul condiționat mușcă și îmi ridică părul de pe brațe și picioare. Trebuie să-mi împrospătez proviziile de hrană și apă, însă a face asta într-o benzinărie, unde orice aliment cât de cât sănătos este prea scump și până și mâncarea proastă costă mai mult decât ar trebui, nu pare o idee bună. Înșfac o sticlă de apă din frigider și un borcan prăfuit cu unt de arahide de pe un raft din spate. Iau o lingură de plastic de pe tejgheaua unde se servește cafeaua. Cântăresc în minte varianta unei cafele de șaptezeci și cinci de cenți făcută la un filtru vechi de metal și decid că e mai bine să-mi cheltuiesc banii pe mâncare. Bun, deci fără cafea, însă propria imagine în suprafața metalică a aparatului este exact așa cum mi-aș dori să mă vadă oamenii: pielea de pe față întinsă imposibil de mult în sus și în jos, ochii moțăind undeva la mijloc, nasul, o crăpătură lungă cu două

mici înțepături pe post de nări, totul încețoșat în chip straniu, ca o acuarelă fără pretenții de artă picurată pe o pânză.

Clopoțelul de deasupra ușii anunță intrarea bărbatului vârstnic, urmat, poate, de Cat, numai că nu-i așa. Merg în spatele lui până la casă cu untul meu de arahide și sticla cu apă, iar astea, combinate cu benzina, îmi ușurează prea mult portofelul, chiar și cu contribuția lui Cat.

Banii se duc foarte repede. Faptul că știi asta nu te ajută atunci când înaintezi în vârstă, însă când afli de mic e mult mai rău. Frumusețea copilăriei nu constă în a înțelege costurile traiului de zi cu zi; mâncarea apare pur și simplu în frigider, ai un acoperiș deasupra capului pentru că toată lumea are, iar electricitatea e probabil un soi de magie descinsă din *Harry Potter* sau cam așa ceva, căci cine ar putea pune un preț pe lumină? Poate că nici nu crezi în magie, doar că n-ai fost niciodată nevoit să-ți bați capul cu chestiile astea. Pentru ca într-o bună zi să descoperi că în tot acest răstimp ai trăit pe muchie de cuțit.

— M-m-mulțumesc! îi spun bărbatului.

Ies din clădire, iar Cat nu se vede nicăieri, însă lumea din mașinile aflate la coadă în spatele meu pare foarte iritată. Intru în mașină, o pornesc și o trag într-un loc de parcare. Abia atunci observ că toate lucrurile lui Cat au dispărut de pe scaunul pasagerului.

— Ce mama naibii! mumur.

Ies iarăși din mașină. Locul pare și mai aglomerat decât cu un minut în urmă și multă lume intră și iese din clădirea benzinăriei.

Duc palmele la gură și strig: „C-C-Cat!"

Câteva capete se întorc spre mine, însă niciunul nu e ea. Dau ocol clădirii și ajung la toalete, unde un anunț informează că trebuie să ceri cheia de la personal înăuntrul benzinăriei,

însă Cat nu a făcut asta. A ieșit din mașină, s-a dus spre dosul clădirii și... a dispărut.

În spatele benzinăriei este o pantă abruptă care coboară spre un câmp cu flori sălbatice multicolore ce se întinde cale de vreo doi kilometri până se intersectează cu autostrada. Nici țipenie de om. Pieptul mi se strânge. Ce s-o fi întâmplat? Oare...

Oare a fost răpită?

Mă uit în spate. Inima îmi bubuie în piept, pielea îmi freamătă. Mi-o imaginez pe Cat, fata pe care nici măcar n-am cunoscut-o bine, stând aici și încercând să deschidă ușa. Vede anunțul. Vede că are nevoie de cheie și vrea să se întoarcă pentru a o cere, numai că în spatele ei e cineva, cineva se strecoară prin spatele ei...

Nu!

Oprește-te!

Îmi amintesc cum am orbecăit prin cele mai izolate, cele mai pustii locuri din Cold Creek, strigând numele lui Mattie cu o dicție perfectă, forțându-mă să fac asta până în momentul când vocea avea să mi se frângă, iar bâlbâiala să reapară, pentru că bâlbâiala însemna că nu sunt singură, însemna că Mattie s-a întors.

A fost singura dată în viață când mi-am dorit să mă bâlbâi.

Am continuat să o strig, să o caut. Nu puteam să renunț să o caut și nici să plâng nu puteam, pentru că n-aș fi riscat în veci să mă vadă Mattie plângând, fiindcă de dragul ei trebuia să fiu puternică.

Îmi amintesc momentul când am renunțat într-un final, când n-am mai avut forța să mă opun realității. În clipa aceea am lăsat lacrimile să-mi curgă pe obraji și imediat după aceea am primit un SMS de la May Beth.

A venit poliția! Hai acasă!

O femeie trece pe lângă mine și mă atinge cu umărul. Tresar.

— Scuză-mă! mormăie ea în barbă timp ce deschide ușa de la baie. În mână ține o cheie.

Unde *mama dracului* e Cat? Fug spre clădirea benzinăriei și împing ușa mai tare decât ar trebui. Clopoțelul o ia razna. Bărbatul vârstnic întoarce capul, alarmat.

— N-n-nu ai văzut o fată? îl întreb. Era cu m-m-mine. Nu o g-g-găsesc.

Bărbatul se încruntă.

— E b-b-blondă, cu p-p-păr cârlionțat...

Pocnește din degete.

— Nu am știut că e cu tine. Am văzut-o. S-a urcat într-un camion galben. Au plecat în timp ce tu erai aici, înăuntru.

Fac un pas în spate.

— OK! M-m-mersi!

— Nicio problemă!

Mă întorc la mașină, iar panica aceea care se instalase în mine pălește și se transformă în jenă și confuzie.

Îmi duc degetele la buze.

Cat m-a părăsit.

Nu-mi pasă.

Doar nu...

Între noi două nu...

Când revin la mașină, îmi dau seama că dezordinea de pe bancheta din spate e diferită de cea de dinainte de a o lua pe Cat...

Mi-a cotrobăit printre lucruri; ce căuta?

Deschid portiera și văd sânge. Bluza mea pătată, pe care o vârâsem sub scaun, zace acum mototolită pe covorașul de pe podea, iar briceagul e așezat alături. Trântesc portiera și mă așez la volan.

Sper ca acela care a luat-o pe Cat cu camionul să nu fie un om mai rău la suflet decât mine.

FETELE

S1E4

WEST McCRAY:
Cat Mather locuiește în Topeka, Kansas.

În urmă cu ceva vreme a fost dată dispărută.

Îi caut numele pe Google și imediat îmi sar în ochi niște postări disperate făcute pe Facebook de mătușa ei pe linie maternă, Sally Quinn, care cerea ajutor ca să o găsească. Apelurile sunt vechi de aproape doi ani. La puțin timp după ce a postat anunțurile, Sally și-a informat prietenii să înceteze căutările; Cat își părăsise familia și nu mai voia să aibă de-a face cu ei. Era o fugară.

În multe privințe, Cat este așa cum mă aștept să fie Sadie. Agitată, melodramatică, nesăbuită. Contul ei de pe Facebook e plin cu poze în care scoate limba și are părul vopsit în nuanțe strălucitoare și îndrăznețe. Purta tricouri cu mesaje care îndeamnă la anarhie. Cel puțin așa arăta atunci. Atunci când își actualiza starea și făcea aluzii deloc subtile la nefericirea ei personală. *Dracu' să-i ia pe ai mei!* zice o postare. *Opriți planeta, vreau să cobor!* este mesajul alteia. Și la puțin timp după aceea a plecat de acasă. Și-a petrecut următorii doi ani mergând din loc în loc, până

cu câteva luni în urmă, când a fost prinsă la volanul unei mașini furate.

Acum locuiește cu mătușa Sally și își așteaptă procesul.

La început refuză să-mi vorbească. Intimitatea este un lucru important pentru ea și nu e încântată de perspectiva de a împărtăși lumii detalii din trecutul său de infractoare. Când îi explic că o caut pe Sadie și că i-am găsit cardul de credit în mașina ei, devine mai cooperantă.

CAT MATHER:
Mda, recunosc, am petrecut ceva timp alături de ea. M-a luat cu mașina când făceam autostopul. M-a cam speriat fata aia.

WEST McCRAY:
Iată cum arată acum Cat Mather: este o femeie albă, de douăzeci și trei de ani, cu figură obișnuită, ștearsă, care aproape că dezminte acțiunile care au vârât-o în încurcătură la un moment dat. Mătușa ei, Sally, mă întâmpină la ușă. Sally este o brunetă de vârstă mijlocie, cu o expresie prietenoasă întipărită pe chip. În drum spre living, unde mă așteaptă nepoata ei, îmi oferă o scurtă introducere în povestea familiei Mather.

SALLY QUINN:
Cat e fiica surorii mele. Ele două s-au înstrăinat de mult timp. Probleme de familie. Groaznic! Cat a dispărut când avea nouăsprezece ani. Am sperat că toate aceste... neplăceri le vor ajuta cumva să se împace, dar nu s-a întâmplat. Poate că pe viitor... Sper din toată inima să se întâmple așa, pentru că tatăl lui Cat...

Cat Mather:
Hei, Sal, mi-ai mai lăsat și mie ceva de povestit?

SALLY QUINN:
(RÂDE) Ea este Cat!

Mult noroc!

WEST McCRAY:
Imediat ce Sally iese din încăpere, Cat se grăbește să pună lucrurile la punct:

CAT MATHER:
Vom discuta numai despre Sadie, nimic altceva, ai înțeles?

WEST McCRAY:
De acord. Când am vorbit la telefon și te-am întrebat dacă ai cunoscut-o pe Sadie, m-a mirat că ai răspuns afirmativ pe loc. Celorlalți oameni cu care a interacționat le-a dat alt nume. Cu tine a fost sinceră. Ți-a spus numele ei real.

CAT MATHER:
Sub ce nume s-a prezentat celorlalți?

WEST McCRAY:
Lera. Cum a ajuns cardul tău de credit în mașina ei?

CAT MATHER:
Îl aveam în geantă. Îl luasem pentru cazuri de urgență, dar preferam să plătesc cu bani gheață. Probabil că mi-a căzut din geantă.

WEST McCRAY:
Sadie nu l-a folosit.

CAT MATHER:
Nici n-ar fi avut cum. Mi-am dat seama repede că l-am pierdut și am sunat ca să-l anulez.

WEST McCRAY:
Povestește-mi cum v-ați cunoscut!

CAT MATHER:
Noi două am plecat din locul ăla, Montgomery, în același timp. Am făcut autostopul și ea m-a luat.

WEST McCRAY:
Știi ce treabă avusese în Montgomery?

CAT MATHER:
Nu!

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Montgomery e un loc demn de a fi prezentat pe o carte poștală.

În fapt, e un oraș, însă așa îi place lui Danny să descrie un anumit tip de loc. Știți voi, genul acela care te face să vrei să fii și tu acolo. Vă amintiți că vă spuneam despre Cold Creek că nu este visul la care aspiră America? Ei bine, Montgomery *este*. E un oraș universitar frumos și pitoresc, cu o economie înfloritoare bazată în principal pe populația studioasă și pe cea bogată născută în perioada boomului economic din anii 1950-1960, dornică să-și petreacă ultimii ani de viață scăldându-se în strălucirea tinereții. Dacă nu ați ajuns acolo, trebuie neapărat s-o faceți. Dacă e prea departe de casa voastră, uitați-vă

la filmele *Love the One You're With, A Fine Autumn Day* și *Our Last Dance*! Au fost turnate aici.

CAT MATHER:
Sadie voia să scape din Montgomery. Mi-am dat seama pentru că și eu voiam. Locurile astea nemaipomenit de frumoase nu par reale. Și acolo se petrec cele mai mari nenorociri. Fii sigur că nu mă înșel! Ai văzut știrile?

WEST McCRAY:
Recent, mult prea liniștitul Montgomery a fost zguduit de un scandal grotesc în care a fost implicat unul dintre stâlpii comunității.

Silas Baker este, sau cel puțin a fost, un om de afaceri cu o bună reputație, care a jucat un rol important în succesul economic al orașului. A investit în afaceri cu marijuana folosită legal în scopuri recreaționale, a făcut o avere cu asta, iar banii i-a reinvestit în oraș. Deține câteva magazine universale; un bar numit Cooper's; o băcănie; acțiuni în mai multe alte afaceri prospere din oraș. Pentru toate aceste realizări, în urmă cu șase ani a fost declarat cetățean de onoare al orașului.

Acum câteva luni a fost arestat pentru abuz sexual asupra copiilor din echipa de baseball pe care o antrena de șapte ani. Copiii au vârste cuprinse între cinci și opt ani.

CAT MATHER:
Cred că lui Sadie i-a fost milă de mine pentru că ploua cu găleata. Nu se vedea mai nimic în față și eram murată până la piele. A încetinit când a trecut de mine și pe urmă a oprit mașina. Era o mașină neagră, cred că un Chevrolet.

WEST McCRAY:
Exact.

CAT MATHER:
Bun, și cum îți spuneam, m-a întrebat dacă sunt vreo psihopată, iar eu am întrebat-o dacă ea era și după ce am lămurit chestia asta, am urcat în mașină. Sadie era bâlbâită. Și cam varză. Nu din cauza bâlbâitului spun asta, nu mă înțelege greșit.

WEST McCRAY:
Dar ce ai vrut să spui?

CAT MATHER:
Arăta de parcă fusese bătută. Avea nasul umflat, ochii învinețiți și bărbia zgâriată. Cred că se întâmplase chiar în ziua aceea, pentru că în timpul cât am stat cu ea lucrurile s-au înrăutățit.

WEST McCRAY:
Ți-a povestit ce se întâmplase?

CAT MATHER:
Căzuse, așa mi-a spus, dar sigur mințea.

WEST McCRAY:
Deci înțeleg că ați vorbit.

CAT MATHER:
Mda. Când urci într-o mașină cu cineva străin, e destul de neplăcut. Cumva trebuie să umpli tăcerea. Mi-a spus că făcea o călătorie cu sora ei mai mică, pe care se ducea să o ia.

WEST McCRAY:
Sora ei, Mattie, care fusese omorâtă cu opt luni înainte.

CAT MATHER:
Dacă aș fi știut, poate că nu m-aș fi urcat cu ea în mașină, fiindcă povestea asta mie îmi sună a paranoia. Nu că aș fi rămas, până la urmă, prea mult cu ea.

WEST McCRAY:
Ce ți-a spus despre Mattie?

CAT MATHER:
Nu mare lucru... că Mattie era sora ei mai mică și că era o pacoste de fată. Cam atât. Mi-am dat seama că nu-i făcea plăcere să discute despre asta. M-am gândit că fuseseră despărțite sau se înstrăinaseră cumva și acum ea încerca să o împace. Dar nici prin cap nu mi-a trecut că Mattie era *moartă*.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Vorbea despre Mattie ca și cum ar fi fost în viață?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Cel puțin așa mi-a spus Cat.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Ești sigur? Așa ți-a povestit fata aia? Că Sadie vorbea despre Mattie ca și cum era în viață? Vorbea serios? Chiar credea asta?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Poate că da, poate că nu. Poate că asta povestea. Oamenii nu prea au obiceiul să dezvăluie adevărul despre viața lor în fața străinilor.

MAY BETH FOSTER (LA TELEFON):
Dar dacă asta crede Sadie cu adevărat?

CAT MATHER:
Mergeam, vremea se înrăutățise și, la un moment dat, mașina s-a învârtit pe loc.

WEST McCRAY:
Cum așa?

CAT MATHER:
Am dat peste o baltă și mașina a ajuns în mijlocul șoselei. Din fericire, n-am pățit nimic, dar vremea nu dădea semne de îmbunătățire, așa că am decis să tragem pe dreapta până se oprea ploaia și... Sadie abia dacă-și mai ținea ochii deschiși. A fost ceva instantaneu aproape. *Pac* și gata, a lovit-o somnul. M-am gândit că poate se drogase.

WEST McCRAY:
OK, deci spui că arăta de parcă fusese bătută, pe urmă a pierdut controlul asupra mașinii și nu-și mai putea ține ochii deschiși; nu te-ai gândit că era rănită? Că suferise poate o comoție?

CAT MATHER:
Nu, nu m-am gândit. M-am gândit că se droga. Și după ce a adormit, am început să mă uit prin mașină ca să mă asigur că... știi ce spun.

WEST McCRAY:
Ce căutai? Droguri?

CAT MATHER:
Da, droguri. Voiam să văd în ce mă băgasem. Nu te uita așa la mine!

WEST McCRAY:
Nu mă uit nicicum!

CAT MATHER:
N-aveam de gând să fur de la ea, ai înțeles? Am mers *mult de tot* cu autostopul. Și când faci autostopul, trebuie să fii pregătit pentru orice. Trebuie, n-ai încotro!

O dată, când am mers cu un tip cu mașina, am avut așa, un soi de presimțire. Când a făcut o pauză și s-a dat jos, i-am scotocit prin mașină și am găsit sub scaunul șoferului o funie și o șurubelniță care arăta de parcă era mânjită cu sânge uscat. Pe bune! Când urc într-o mașină n-am cum să-mi dau seama ce hram poartă șoferul, dar dacă se ivește ocazia să aflu, nu o ratez.

WEST McCRAY:
Și ce ai găsit în mașina lui Sadie?

CAT MATHER:
O bluză îmbibată de sânge, îndesată sub bancheta din spate. Și un briceag pe podea; se rostogolise probabil de sub scaunul șoferului când mașina a derapat.

WEST McCRAY:
Ești sigură că ceea ce ai văzut pe bluză era sânge?

CAT MATHER:
Știu cum arată sângele! Ar fi putut fi al ei, dar la fel de bine al altcuiva. OK, însă cum explici briceagul? În plus, îl ascunsese. Așa că m-am gândit că am dat de belea.

WEST McCRAY:
De ce n-ai întrebat-o, pur și simplu?

CAT MATHER:
Asta chiar că ar fi fost o prostie.

Sadie... cum să-ți spun, părea o fată *de treabă*. Nu avusesem niciun fel de presimțiri cu ea, așa cum se întâmplase cu tipul despre care ți-am zis, dar *bluza* aia... Dacă ai fi văzut-o, ai fi înțeles. Era îmbibată de sânge.

Am rămas în mașină și m-am tot gândit, și m-am frământat cum să fac s-o șterg, până ce Sadie s-a trezit din somn. Dormise o oră. Pe urmă am continuat să mergem până ce am oprit la o benzinărie. Îmi pusesem în cap să ajung într-un oraș, Markette, iar până acolo era drum lung, dar nu puteam..., oricât de *drăguță* părea ea, nu puteam să risc. Așa că am profitat de ocazie și la benzinărie m-am urcat într-un camion. Mi-a părut destul de rău, dar n-am avut încotro.

WEST McCRAY:
Ar fi prea mult să sper că știi încotro se îndrepta Sadie?

CAT MATHER:
De fapt, știu. M-a rugat să-i caut pe telefon instrucțiunile de călătorie și să le notez, așa că n-am uitat.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Sadie își caută tatăl.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
OK.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Doi martori susțin că avea un briceag la ea. Caddie mi-a zis că Sadie l-a amenințat cu el. Iar Cat l-a văzut în mașină.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Mi-ai spus că Sadie era rănită.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Da, se întâmplase în Montgomery, dar nu am aflat împrejurările. De ce a ajuns în locurile astea, căutându-și tatăl, și de ce umbla înarmată? Și cine i-a spart nasul și i-a învinețit ochii? *(PAUZĂ)*

Întâlnirea cu Cat...

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Ce?

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Mi-a fost greu să-i explic lui Danny ce simțisem când am vorbit cu Cat. Nu puteam să-mi scot din minte discuția. Mă gândeam că dacă aș fi căutat-o pe ea, dacă mătușa *ei* mi-ar fi cerut ajutorul ca s-o găsească, povestea s-ar fi încheiat acolo, în living, cu ea stând vizavi de mine pe canapea și refuzând să-mi vorbească. Dar povestea nu se încheiase, căci Cat urca în mașini cu bărbați ciudați și șurubelnițe acoperite de sânge ca să scape de ceea ce o

bântuia acasă. Apoi, Sadie, în mașină, bătută și învinețită. Și dintr-odată, deși cu întârziere, totul mi s-a părut prea real, toate cele prin care trecuseră fetele astea, tot ce se putea întâmpla unor fete date dispărute. Era un gând neplăcut, dar, la momentul acela, nu i l-am putut împărtăși lui Danny. Așa că am schimbat subiectul.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Nu, nimic.

OK, știm că nu a rămas în Montgomery și știm încotro se îndrepta. Unde crezi că ar trebui să merg mai întâi: Montgomery sau Langford? Stai un pic, nu închide, te rog, mă sună altcineva!

Alo?

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
S-a întors Claire!

sadie

Sunt în Langford.

E patru dimineața.

Primul loc pe care-mi cad ochii e o spălătorie și mă gândesc că e un semn. Opresc mașina. Dau să cobor, dar îmi spun că trebuie să fac totuși ceva ca să arăt cât de cât a om. Fața mea a căpătat o paloare bolnăvicioasă, iar când mă uit în oglindă, mă întreb dacă nu ar fi cazul să intru într-o drogherie ca să cumpăr niște pudră cu care să acopăr ce se poate, să nu-i sperii pe oameni. Mattie știa mai multe despre machiaj decât mine. O dată, pe când avea unsprezece ani, am surprins-o în baie: își dăduse cu tuș lichid negru și își făcuse ochii alungiți, ca o pisicuță. I-am zis că nu vreau s-o văd că-și dă cu porcăria aia pe față până la treisprezece ani și nu știu cum de mi-a venit să fac regula asta. Era chiar așa de rău că se machiase? Părea genul de interdicție pe care ar fi impus-o un părinte, așa că asta i-am spus, când, de fapt, aș fi vrut s-o întreb cum făcuse și dacă putea să traseze liniile acelea perfecte și pe pleoapele mele.

Intru în spălătorie. În spatele tejghelei stă o femeie bătrână care pare că încă mai trăiește doar prin puterea voinței. Îi întind o bancnotă și, cu aceeași mână în care ține bongul din care trage cu nesaț, îmi dă restul și detergentul.

Maşinile de spălat sunt vechi. Vâr monedele de 25 de cenţi în fantă şi nu mă mai obosesc să sortez rufele. Mă aşez pe unul dintre scaunele tari din plastic şi ascult cum se învârte tamburul, apoi arunc o privire bătrânei, care nu mă scapă din ochi. Nu o învinuiesc, având în vedere felul în care arăt.

— P-p-puteţi să-mi s-s-spuneţi ce e pe s-s-strada Twining la n-n-numărul 451?

Îşi lasă capul pe umăr, gânditoare, apoi zice:

— Nu cumva acolo e Bluebird?

Habar n-am ce e Bluebird până ce femeia nu scoate telefonul şi-mi face semn să mă apropii ca să-mi arate fotografia neclară a unui motel, iar dedesubt, mai multe recenzii nu foarte măgulitoare.

Paul a fost unul dintre ultimii iubiţi ai mamei.

Era un zdrahon de aproape doi metri înălţime. Cu braţe şi picioare ca nişte cioturi de copaci bătrâni şi mâini prea mari. Prezenţa lui nu mă deranjase, pentru că Paul nu dădea doi bani pe Mattie şi pe mine. Asta era, dacă ocupam aceeaşi rulotă înghesuită n-avea ce să facă. Nu se supăra niciodată dacă se împiedica de noi. Puţine lucruri îl scoteau din ale lui şi tocmai de asta presupun că a rezistat aşa de mult cu mama. Nici nu era foarte vorbăreţ. Nu pentru că nu putea să vorbească, aşa ca mine, ci fiindcă nu voia. Când eram cu el, mă uitam fascinată la indivizii cu care umbla, care purtau conversaţii de unii singuri, fără a aştepta vreun răspuns din partea lui. Din felul în care îl priveau mi-a fost foarte clar ce credeau despre el. Îl *respectau*. Paul m-a învăţat că oamenii tăcuţi emană importanţă şi putere. Evident, era vorba exclusiv despre bărbaţi. Dacă eşti fată nu ai opţiunea asta, doar dacă nu vrei ca lumea să te creadă o căţea.

Mi-ar plăcea să pot rezolva ce am de rezolvat fără a vorbi.

Stau în mașină, în fața motelului Bluebird, aflat la câțiva kilometri distanță de spălătorie. Am lăsat hainele spălate să se usuce pe bancheta din spate. Bat darabana cu degetele pe volan. The Bluebird. Deși prin preajmă nu e nicio pasăre[1]. În schimb, văd un panou: DE ÎNCHIRIAT: 39,99 $ PE NOAPTE, WI-FI NEINCLUS.

Clădirea e șubredă, are nevoie de țigle noi, de un acoperiș nou... de o renovare generală. Am parcat vizavi de biroul de recepție și, din locul unde mă aflu, pot vedea prin geam înăuntru. Un bărbat în vârstă se uită la un televizor montat pe perete. Stă cu spatele la mine. Filmul la care se uită e alb-negru.

Îmi sprijin capul de volan.

Unde ești, Keith?

Ies din mașină cu rucsacul aruncat pe umăr și când mă întorc cu fața spre motel, bărbatul de la biroul de recepție nu se mai uită fascinat la televizor. Între timp, s-a răsucit și privește pe fereastră, urmărindu-mă într-un fel anume, care mă face să mă întreb dacă m-a recunoscut, dacă într-o zi, în urmă cu multe luni, butonând telecomanda, fața mea nu i-a defilat pe ecran la o emisiune de știri și i-a rămas cumva în cap. Și acum, iată-mă!

Traversez parcarea fără grabă. De cum pășesc înăuntru, mă interpelează:

— Mult ți-a mai luat!

De aproape arată mult mai tânăr. Presupun că a albit prematur, dar nu poate avea mai mult de cincizeci de ani. Are pielea cafeniu-deschis și tatuaje peste tot pe brațe, dar și pe picioare. Desenele de pe picioare dispar sub marginile șortului albastru. Vocea îi este de o amabilitate prefăcută.

[1] *Bird*, „pasăre" în lb. engleză; *bluebird*, o specie de sturzi (n. tr.).

— D-d-două nopți, vă r-r-rog!

Cască.

— Sigur!

Îmi mut privirea spre televizorul vechi din spatele capului său. E un aparat cu butoane. Filmul care rulează e cu Bette Davis. Fața ei mică și frumoasă, cu ochi mari și rotunzi, umple ecranul. *Victoria întunericului*[1], așa cred. Mi-a plăcut filmul. Din când în când, Mattie și cu mine ne petreceam weekendul cu May Beth, urmărind filme clasice pe unul dintre cele trei canale pe care le avea televizorul ei. Preferatele mele erau cele cu Bette Davis. Bette Davis *este* actrița mea preferată.

Pe piatra ei de mormânt este înscris epitaful *Nu a ales niciodată calea ușoară*[2].

— Am nevoie de un document de identitate.

Îmi iau ochii de la film și îmi îndrept din nou atenția spre bărbat.

— P-p-poftim?

— Vârsta. Trebuie s-o verific. Nu-ți pot închiria camera dacă ești minoră.

— D-d-dar nu sunt...

— Arată-mi documentul! zâmbește el. Altfel o să stăm aici toată noaptea.

Îl urăsc.

— Așa zice legea! adaugă bărbatul chiar în clipa când televizorul face *poc*.

---

[1] *Dark Victory*, film din 1939 cu Bette Davis, George Brent și Humphrey Bogart. Pentru acest rol, Davis a fost nominalizată pentru a treia oară la Premiile Oscar (n. tr.).

[2] *She did it the hard way.* Epitaful este un citat din cartea biografică *Mother Goddam. The Story of the Career of Bette Davis*, de Whitney Stine, Berkley Publishing Corporation, New York, 1975 (n. tr.).

Ecranul se albește și o furtună de pârâituri răzbate dureros de tare prin difuzoare.

— Of, ra...

Își dă seama înainte de a rosti întreaga înjurătură. Ridică mâna, cu palma deschisă, ca să repare televizorul. Mă holbez la ceafa lui, încercând să ghicesc dacă îl cunoaște pe Keith. Dacă ăsta este un loc unde Keith își zice *Keith*. Poate își zice Darren. Sau poate că e unul dintre locurile unde se simte în siguranță și-și folosește numele real, Jack.

— Îl ș-ș-știți pe Darren M-M-Marshall?

Se întoarce cu fața spre mine, surprins.

— Da.

Uneori se întâmplă să am noroc.

— C-ce t-t-are!

Fac o pauză.

— E un p-p-prieten de familie. Mi-a spus să-l c-c-caut dacă trec p-p-pe aici.

— Hm, ca să vezi... Da, Darren mi-e prieten bun. Cât ai zis că vrei să rămâi? mă întreabă. Două nopți? *Single* sau dublă?

— *Single*.

— Îți dau o reducere de cinci la sută, doar ești prietenă cu Darren.

— E p-p-e aici? Nu l-am v-v-văzut de ceva v-v-vreme.

— Nu, nu acum. Deși o să apară el cât de curând. Știi cum e! adaugă, numai că eu nu știu.

Cască din nou, mă pune să semnez în registru – *Lera Holden* –, îmi ia banii și îmi întinde un card de acces.

— Camera doisprezece, zice. Penultima pe hol.

— M-m-mersi!

— Știi ceva, pe vremea bunicii, măicuțele credeau că te pot scăpa de asta.

Râde. E vorba de bâlbâitul meu. Mă holbez la el până ce se înroșește și caută ceva de zis, ca să întoarcă foaia. Numai că nu găsește nimic.

Așa că se mulțumește cu un „Noapte bună".

E genul de motel care te face să-ți retrăiești secretele. Costul ședерii se rezumă la cât de mult te suporți. Plus aproape optzeci de dolari. Intru în cameră, trag perdelele, încui ușa și îmi reazem capul de ea, pentru că cei patru pereți care mă înconjoară îmi eliberează tensiunea din mușchii obosiți și suferinzi. Mă las în voia durerii. Dar numai pentru o secundă.

După care mă răsucesc și privesc noul decor.

În cameră plutește un miros de chimicale care nu îl acoperă pe cel de aer închis. Un tapet într-o nuanță mohorâtă de bej cu motiv floral repetitiv încearcă fără succes să înveselească atmosfera. Patul este acoperit cu o cuvertură de un verde mort. Pe biroul din lemn cu marginile vizibil ciobite a fost așezat un aparat TV vechi, tot cu butoane. O măsuță roșie și scaune din plastic completează mobilierul. Covorul roșu-rubiniu, pufos pe alocuri, tocit în altele, este împestrițat cu fire de un violet electric. Îmi scot pantofii sport și mă încolăcesc pe suprafața lui grăunțoasă. De acolo, de jos, se văd plăcile de faianță acvamarin pal din baie și o parte din duș.

În continuare niciun sturz.

Dar mi-ar prinde bine un duș.

Iau un schimb de haine curate cu mine în camera de baie mică, unde mă dezbrac și dau drumul la robinet. Apa nu este la fel de caldă pe cât mi-aș dori. Tremur, dar mă simt mult mai curată. Sau, în fine, cât de curată pot fi într-un loc ca ăsta. În plăcile de faianță a pătruns mucegaiul și pe marginea căzii e o pată. Mă frec cu săpunelul oferit de motel pe tot corpul și pe păr. Îmi vine să plâng, atât de bine îmi e. Nu perfect, dar

e bine. Când termin, trag pe mine un tricou și mă postez în fața oglinzii. Mă aplec peste chiuvetă și-mi apăs degetele peste părțile moi ale feței. Sâsâi la vederea propriei imagini, a ochiului învinețit și a nasului umflat.

Sting lumina din baie și mă îndrept împleticit spre pat. Mă strecor sub pături. Cuvertura e grea, iar cearșaful de sub ea mă zgârie. Ochii mi se închid și în jur e un vid în voia căruia mă las, în fine.

Totuși, o parte din mine refuză să adoarmă.

Nu știu cât timp zac așa, între somn și trezie, dar, la un moment dat, aud o ușă deschizându-se. Presimțirea pericolului se insinuează încet în mine, și chiar și atunci când o simt din plin, nu reușesc să ies la suprafață. Și pe urmă, sunetul slab al unui târșâit de picioare în cameră. Salteaua care se afundă ușor în clipa când el se așază.

Îmi atinge glezna cu mâna.

— Sadie, Sadie, fetiță dragă... am venit să văd dacă ți-ai spus rugăciunile.

Vocea e blândă și alinătoare, nici șoaptă, nici cântec de leagăn. Mă forțez să-mi țin ochii închiși și respir regulat.

— Oh, văd că ai adormit! Nu-i nimic! oftează el greu, mă duc să văd dacă Mattie și le-a spus.

Deschid ochii.

FETELE

EPISODUL 5

CRAINICUL:
Emisiunea *Fetele* vă este oferită de Macmillan Publishers.

WEST McCRAY:
Ajung la Cold Creek pe întuneric, la primele ore ale dimineții. Nu mă aștept să o întâlnesc pe Claire până la o oră mai convenabilă – la urma urmei, nu e politicos să faci vizite înainte de 9 a.m. –, însă May Beth mă sună imediat ce-mi las bagajele din mână și-mi spune, redau întocmai, Vino încoace! Acum" Când ajung în fața rulotei, le aud cum se ceartă înăuntru.

(VOCI FEMININE ÎNĂBUȘITE)

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Aproape că nu-mi vine să cred că Claire s-a întors. Vreau să discut cu ea, să aflu ce are de spus. N-am auzit decât o versiune a poveștii, și aceea nu mi-a fost relatată de cel mai mare fan al ei. Dar Claire...

(SUNET DE UȘĂ CARE SE DESCHIDE, APOI SE TRÂNTEȘTE LA LOC)

MAY BETH FOSTER:
Nu vrea să discute cu tine și nu s-a schimbat deloc.

WEST McCRAY:
Ce vrei să spui?

MAY BETH FOSTER:
Că a rămas la fel de egoistă.

WEST McCRAY:
Vreau neapărat să vorbesc cu ea, May Beth! Asta ar putea fi șansa noastră de a afla câte ceva despre Darren.

MAY BETH FOSTER:
O las să fumeze și mă întorc la ea.

WEST McCRAY (DIN STUDIO):
May Beth îmi povestește că se pregătea de culcare când s-a uitat pe geam și a văzut lumină în camera lui Mattie. Primul ei gând a fost *Sadie*. Dar nu era ea, ci Claire, încolăcită pe patul lui Mattie. Spărsese lacătul ca să intre. Când May Beth se întoarce în rulotă pentru o a doua încercare, dinăuntru nu răzbat decât voci care se ridică din când în când. Este o noapte răcoroasă. Deasupra parcului de rulote Sparkling River Estates, stelele sunt spectaculoase. În New York nu prea am ocazia să le văd și mă întreb dacă locuitorii din Cold Creek sunt așa de obișnuiți cu priveliștea, încât nu le mai bagă în seamă. Trec aproape două ore până ce Claire iese, în cele din urmă, afară.

CLAIRE SOUTHERN:
Deci tu ești reporterul despre care mi-a spus May Beth.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Claire Southern nu arată așa cum mă așteptam.

În primul rând, nu mai consumă droguri și nu mai bea, și ăsta este unul dintre primele lucruri pe care se grăbește să mi le împărtășească. La prima vedere, pare că spune adevărul. E altfel decât în pozele pe care le-am văzut. S-a îngrășat, și nu puțin. Are tenul de un roz sănătos și ochii vioi. Părul lucios și lung îi atârnă pe umeri. Fumează țigară de la țigară; e singurul viciu la care nu a renunțat. Refuză să intre înapoi în rulota lui May Beth ca să stăm de vorbă. Vrea să rămână în picioare acolo, în întuneric, să-mi cântărească întrebările și, dacă am noroc, să-mi răspundă. May Beth se foiește pe lângă plasa ușii, trăgând cu urechea, intrând și ieșind din raza noastră vizuală, probabil fără să-și dea seama.

CLAIRE SOUTHERN:
Singurul motiv pentru care am acceptat să discut cu tine e acela că May Beth nu vrea asta. Și dacă singura persoană cu care ai discutat despre mine e ea, ei bine, pot să-mi imaginez cu ce minciuni ți-a împuiat capul.

WEST McCRAY:
May Beth mi-a spus că înainte de a pleca de aici te drogai.

CLAIRE SOUTHERN:
Când am auzit că Mattie... când am auzit că Mattie a murit în octombrie trecut, am încercat să mă sinucid. Cu o supradoză. Tot ce-mi doream era să fiu cu fetița mea. Însă nu am murit. Și m-am gândit că e un semn. Un prieten m-a ajutat să găsesc un centru de dezintoxicare. Am făcut un tratament împotriva alcoolismului. Nu era cel mai bun centru din lume, dar a avut efect. Până acum, cel puțin.

WEST McCRAY:
May Beth mi-a spus că te-a găsit în camera lui Mattie.

CLAIRE SOUTHERN:
Am dreptul să intru acolo.

WEST McCRAY:
Cum ai aflat de moartea lui Mattie?

CLAIRE SOUTHERN:
Am auzit la ştiri. Un... un prieten mi-a spus să deschid televizorul.

WEST McCRAY:
Ştiai că Sadie e dată dispărută?

CLAIRE SOUTHERN:
Nu am aflat decât aseară.

WEST McCRAY:
Claire, de ce te-ai întors, din moment ce ştiai că Mattie e moartă şi că Sadie a rămas singură?

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Claire mă ia prin surprindere. Izbucneşte în plâns şi pare că se agaţă de fiecare strop de putere ca să rămână în picioare. Dă impresia că ar vrea să o rupă la fugă. Dar n-o face. Îi ia însă mult timp până să-şi revină suficient cât să poată vorbi.

CLAIRE SOUTHERN:
De ce crezi că m-am lăsat de droguri şi de băutură? Ai spus-o singur: Mattie era moartă. Ştiam că Sadie a rămas singură. Am vrut să fiu cu ea.

WEST McCRAY:
Îți iubești fiica?

CLAIRE SOUTHERN:
(PAUZĂ) Sadie merită să afle răspunsul mai mult decât tine, iar tu n-ai dreptul să mă întrebi așa ceva.

WEST McCRAY:
Mașina ei...

CLAIRE SOUTHERN:
Și-a cumpărat mașină?

WEST McCRAY:
Da, chiar înainte de a pleca din Cold Creek. Adică în iunie. O lună mai târziu, mașina a fost găsită abandonată în Farfield, cu toate obiectele ei personale înăuntru. Sadie însă nu a fost de găsit.

Numele Farfield îți zice ceva?

CLAIRE SOUTHERN:
Nu.

WEST McCRAY:
Încercăm să aflăm ce semnificație are locul ăsta. May Beth m-a contactat și m-a rugat să o ajut. Încerc să o găsesc pe fiica ta.

CLAIRE SOUTHERN:
De ce?

WEST McCRAY:
De ce ce?

CLAIRE SOUTHERN:
De ce o cauți?

(ZGOMOT DE UȘĂ CARE SE DESCHIDE)

MAY BETH FOSTER:
Pentru numele lui Dumnezeu, Claire!

CLAIRE SOUTHERN:
Știam eu că n-o să reziști să nu-ți bagi coada! *(CĂTRE WEST)* Vreau să zic, de ce tocmai *tu* o cauți?

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Nu apuc să-i răspund, căci May Beth se postează în fața lui Claire. În mână ține cartea poștală trimisă de Claire din LA. O flutură în aer.

MAY BETH FOSTER:
De ce ai trimis asta dacă nu aveai de gând să te întorci? Spune-mi de ce?

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Claire ia cartea poștală din mâna lui May Beth și mijește ochii la ea în întuneric. După un lung moment, fața ei pare să se descompună. Izbucnește din nou în lacrimi.

MAY BETH FOSTER:
Ai idee cum s-a simțit Mattie după plecarea ta? A plâns după tine...

CLAIRE SOUTHERN:
Nu, nu, nu, tu ai avut tot timpul din lume să mă vorbești de rău, iar cartea asta poștală e a mea...

MAY BETH FOSTER:
A *plâns* după tine. A plâns zi și noapte. Refuza să mănânce și nu putea să doarmă, avea coșmaruri... și când a primit vederea, a fost ca și cum totul s-a luminat în jur. Avea un motiv pentru care să trăiască. Dar voia să fie *cu tine*. Zice lumea că s-a urcat într-o camionetă cu un ucigaș pentru că voia să ajungă la tine.

CLAIRE SOUTHERN *(CĂTRE WEST):*
Spune-i să intre înapoi în rulotă. Acum!

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Îmi ia mult ca s-o conving pe May Beth să se întoarcă în rulotă. Claire e agitată și refuză să mai discute până ce nu fumează două țigări, cu lacrimile șiroindu-i în tăcere pe obraji.

CLAIRE SOUTHERN:
Știi de ce oamenilor nu le place să-și amintească de mine?

Eram un copil. Eram un copil când m-am vârât în porcăria asta. Un *copil* care lua droguri. Eram un copil și când am avut-o pe Sadie. Și pe urmă mama... mama a murit. Tot copil eram și atunci. Am rămas orfană. Nu încerc să-mi găsesc scuze, dar nu pricep de ce Sadie a fost prea tânără pentru toate mizeriile prin care a trecut din cauza mea, în timp ce eu... eu am fost cumva suficient de mare pentru a rezista la aceleași porcării. Imediat după ce s-a născut, May Beth mi-a smuls-o pe Sadie din brațe și a întors-o împotriva mea. Mi-a frânt *inima*. Și am lăsat să se întâmple asta pentru că nu eram decât un copil cu mintea dusă și nu știam ce să fac. Mama murise. Nu aveam pe nimeni. Sadie mă ura și n-am putut să fac altceva decât s-o las să

mă urască. Și pe urmă în viața mea a apărut Mattie, Mattie care mă iubea.

WEST McCRAY:
Claire, ai cunoscut cumva un bărbat pe nume Darren M...

CLAIRE SOUTHERN:
Ce?

WEST McCRAY:
Am refăcut o bună parte din drumul urmat de Sadie de la Cold Creek la Farfield, nu în întregime, dar aproape tot, și se pare că îl căuta pe un bărbat despre care pretindea că este tatăl ei. Când întreba de el, spunea că îl cheamă Darren. Persoana există, însă nu am reușit să dau de ea.

CLAIRE SOUTHERN:
Și atunci la ce bun atâta efort de căutare?

WEST McCRAY:
Dacă nu Darren, atunci cine e tatăl lui Sadie?

CLAIRE SOUTHERN:
Nu știu.

(PAUZĂ)

Cred că mi-a ajuns pentru noaptea asta.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Claire se scuză și se refugiază în dormitorul de oaspeți al lui May Beth. Pentru moment nu voi mai obține alte informații de la ea. După câteva clipe, May Beth mi se

alătură afară. A plâns și încearcă din răsputeri să mascheze asta.

WEST McCRAY:
Ce s-a întâmplat cu Sadie după dispariția lui Mattie?

MAY BETH FOSTER:
Ce? Ce putea să se întâmple? A înnebunit de îngrijorare.

WEST McCRAY:
Nu, vreau să zic ce s-a întâmplat după. După ce cadavrul lui Mattie a fost găsit.

MAY BETH FOSTER:
N-a vrut să intre înapoi la ea în rulotă până ce nu afla ce se petrecuse. Și jumătate din timpul cât a stat la mine, a pierdut vremea pe afară, chiar pe locul unde stai tu acum, și cred... cred că nu a închis un ochi. Era plecată în căutarea lui Mattie când poliția a venit aici ca să ne spună ce descoperise și nici nu pot... nu pot să descriu cum s-a dus ea spre ei. Erau doi agenți, care o așteptau. Și când i-au spus... of, scuză-mă...

WEST McCRAY:
Nu-i nimic!

MAY BETH FOSTER:
Sadie s-a prăbușit. Știu, sună melodramatic, dar nu a fost deloc așa. Nu a plâns, nu a țipat, a fost ca și cum corpul ei n-a mai putut să îi susțină greutatea. A fost ca și când aș fi privit cum cineva e tras sub apă și luat de curenți. Și pe urmă s-a dus la ea acasă și n-a mai ieșit de acolo și eu m-am purtat ca o lașă. Am lăsat-o singură acolo zile în șir pentru că nu voiam să o văd. Nu știam dacă o să rezist.

Când, în sfârșit, mi-am făcut curaj și m-am dus la ea, am găsit-o întinsă pe canapea și i-am dat să mănânce, am spălat-o pe față, am pieptănat-o și am dus-o la culcare. Și când s-a trezit, era acolo... și nu era. Ceva se rupsese în ea. N-am putut să ajung acolo, la sufletul ei. De atunci n-am mai putut niciodată.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Ați simțit cu toții suferința care răzbate din glasul lui May Beth. Imaginați-vă acum această durere povestită universului, milioanelor de stele tăcute de pe cer.

MAY BETH FOSTER:
O urăsc pe Claire! Știu că nu e creștinește, dar o urăsc!

WEST McCRAY:
O să te rog totuși să o ții prin preajmă. Va trebui să mai discut cu ea atunci când va fi de acord s-o facă. Și sună-mă dacă mai apare ceva. Ce zici, poți să faci asta pentru mine?

MAY BETH FOSTER:
Cred că da, dar Dumnezeu să ne aibă pe amândoi în paza Sa!

Unde vrei să te duci de aici?

WEST McCRAY:
Într-un oraș pe nume Langford.

MAY BETH FOSTER:
Și ce speri să găsești acolo?

sadie

Lumina slabă se strecoară prin obloane. Treptat, camera prinde contur.

Trezitul pe bancheta din spate a mașinii zi după zi creează un sentiment ciudat de singurătate. Măcar acum știu ce am de făcut după ce mă trezesc. Să urc la volan. Să pornesc mașina și să conduc. Să-l găsesc pe Keith. Dar perna moale de sub cap, salteaua de sub mine, cu arcuri ieșite, confortabilă totuși, greutatea liniștitoare a cuverturii cu care m-am învelit, toate astea îmi amintesc de acasă și de lucrurile pe care nu le mai fac și nu le voi mai face niciodată. Să intru în vârfurile picioarelor în dormitorul lui Mattie și s-o trezesc din somn, scuturând-o ușor. Să smulg păturile de pe ea cu mult mai puțină blândețe după zece minute, dacă între timp n-a reușit să-și miște fundul din pat. Întotdeauna se așeza la masă când ouăle jumări se răciseră și se transformaseră în cauciuc și de fiecare dată făcea scandal pe tema asta, până ce, după o vreme, am realizat că era o ciudățică și așa îi plăceau ei ouăle...

Diminețile acele mi-au aparținut.

Și el mi le-a luat.

Nasul îmi zvâcnește rău și trebuie să fac ceva. Mă forțez să ies de sub pătură, îmi trag pe mine o pereche de blugi și abia

atunci observ că deșteptătorul de pe noptieră arată ora cinci după-amiaza. Isuse!

Mă strecor afară din cameră în picioarele goale. Pe jos e rece, iar degetele îmi amorțesc, așa cum aș vrea să se întâmple și cu fața mea. Parcarea nu mai e la fel de goală ca azi-noapte. În afara mașinii mele mai e o alta, parcată în capătul îndepărtat, puțin mai strălucitoare și mai nouă decât a mea. Trec pe lângă o femeie de serviciu, care iese dintr-una din camerele goale. Este înaltă, ăsta e primul lucru pe care îl remarc la ea. Înaltă și solidă, cu păr ondulat de culoarea nisipului. Se holbează la mine în timp ce trec pe lângă ea și-și încrețește fruntea într-un gest ce aduce a îngrijorare. Îmi pot imagina cum arăt, așa că-mi feresc fața și mă simt puțin vinovată. Îmi vine să mă răsucesc spre ea și să îi spun *Sunt bine.*

Sunt bine.

Iau o găleată cu gheață de la automat și mă întorc în cameră. Înfășor bucățile de gheață într-un prosop mic și-l țin apăsat pe față până ce nu mai simt nimic. Gheața se topește, iar apa rece se scurge printre spațiile mici dintre degete. Camera arată și mai urât în lumina incoloră a după-amiezii târzii. Arunc prosopul înmuiat în duș, îmi schimb bluza, mă încalț și deschid obloanele, apoi încerc să repar ce se mai poate. Nasului nu am ce să-i fac, presupun că are nevoie de timp ca să se dezumfle. În schimb, îmi perii părul, care e mai moale și s-a încrețit de la spălat, și-mi trec degetele prin el. Îmi place senzația și vreau să mă bucur de ea cât mai pot. Îmi strâng părul la spate într-o coadă de cal. Îndes toate lucrurile în rucsac și îl arunc pe umăr. Mai am de stat o noapte aici, dar, după cele întâmplate în Montgomery, mă gândesc că e mai bine să fiu pregătită s-o șterg.

Intru în biroul de recepție, iar bărbatul cu care am vorbit azi-noapte nu e acolo și atunci îmi dau seama că nu-i știu numele. L-a înlocuit un băiat. Pare să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani. Are genul acela de față de bebeluș, prea tânără pentru a fi atașată de restul corpului, care e musculos și slab. Are gropițe în obraji. Păr castaniu cârlionțat și pielea ușor bronzată, ca și cum și-a petrecut deja în aer liber o bună parte din vara care abia a început. Poartă o uniformă fără niciun sturz pe ea, la fel ca restul motelului, și învârte între degete un portchei, sau încearcă să-l învârtă. Portcheiul îi scapă din mână și aterizează pe jos cu un *poc*. Băiatul se apleacă să îl ridice, iar când se îndreaptă de șale, e roșu la față ca sfecla. Prinde portcheiul înapoi de cureaua de la pantaloni. Ochii i se plimbă pe fața mea distrusă și coboară către pieptul meu. Nu port sutien. Mă holbez la el și văd cum curiozitatea leneșă de la început se transformă în altceva. Într-un final își amintește să mă întrebe dacă mă poate ajuta cu ceva. Are o voce scrâșnită, care mă lasă fără suflu. Îmi dreg glasul și înaintez, apoi mă aplec peste birou. Pe ecusonul prins în piept citesc că-l cheamă ELLIS. Televizorul e la locul lui, în spatele său, însă în clipa asta se difuzează știrile.

— D-D-Darren e pe aici?

Clipește la auzul bâlbâitului meu, dar își revine repede... în capul lui. Pentru că nu-ți poți reveni cu adevărat după ce ai făcut pe cineva să se simtă prost. Nu poți decât să speri că persoana pe care ai făcut-o să se simtă prost e capabilă de o doză de bunăvoință pe care, cel mai probabil, nu o meriți.

Mă forțez să-i arunc un zâmbet pe care nu-l merită.

— Ce? Darren s-a întors? Nu l-am văzut și Joe nu mi-a spus nimic...

Se uită peste umărul meu, de parcă s-ar aștepta să-l vadă acolo pe Keith.

— De obicei Darren ne anunță când vine în oraș.

— M-m-mie mi-a spus că v-v-vine pe aici uneori.

— Cum l-ai cunoscut?

— E un v-v-vechi prieten de f-f-familie.

Fac o pauză.

— V-v-vrei să zici că nu s-s-stă aici tot t-t-timpul?

— Are o cameră permanentă la noi în motel. Darren și Joe sunt prieteni de ani de zile. Darren își ține toate lucrurile în camera numărul zece, pe care nu o închiriem altora.

— P-p-pare o afacere p-p-proastă pentru Joe.

— Nuuu, Darren e un tip de treabă. I-a salvat viața lui Joe, zice băiatul mândru, ca și cum ar avea și el un merit în treaba asta. Totuși, nu cred că e în oraș acum. Doar dacă știi tu altceva.

— La n-n-naiba!

— Cât timp mai stai aici?

— Încă o n-n-noapte.

— Darren poate să apară oricând, dar dacă vrei să-i lași un bilet, o să i-l dăm când vine.

Îmi mestec buza ceva timp.

— N-n-nu ai putea să mă l-l-lași la el în cameră? V-v-vreau să-i fac o... s-s-surpriză.

— Poți să lași surpriza aici, la birou, și i-o dăm noi.

Rahat!

— D-d-dar nu știi pe unde e? Dacă e p-p-pe undeva pe aproape, aș p-p-putea să mă duc acolo cu m-m-mașina ca să-i dau p-p-personal cadoul.

Ellis se holbează la mine.

— Cum ziceai că te cheamă?

— Ăăă...

Pufnesc, tresar de durere și-mi duc o mână la nas.

— Au!

— Te superi dacă te întreb ce-ai pățit?

— Am avut un accident de m-m-mașină.

— Cred că doare.

— D-d-da.

Îi studiez catarama de la curea, de care e prins portcheiul. Aș da oricât să-i pot smulge cheile, să fac măcar partea asta din planul meu să fie mai ușoară.

— Mai ai nevoie de ceva? mă întreabă Ellis.

Ridic ochii spre el.

— C-c-ce fel de m-m-motel e ăsta?

— Păi, zice el timid, scărpinându-se pe cap. Dacă am impresia că cineva are nevoie de ajutor, îl întreb, asta-i tot.

Îmi displace felul în care mă fac să mă simt explicațiile lui. Niciodată nu am știut să răspund cum se cuvine amabilității sau respectului, asta dacă e să nu pun la socoteală tentația de a smulge pielea de pe mine. Îmi dreg glasul și revin la subiectul care mă interesează:

— C-c-cât de bine îl c-c-cunoști pe Darren?

— Slujba asta am căpătat-o mulțumită lui, răspunde Ellis. Ne-am cunoscut online cu ceva vreme în urmă. Treceam printr-o pasă proastă și el m-a ajutat: l-a convins pe Joe să mă angajeze. Joe m-a lăsat să dorm aici până ce am strâns suficienți bani ca să-mi închiriez un apartament. E un tip grozav!

Fac un pas în spate. Mă întreb dacă Keith m-a împins pe marginea unei prăpăstii, așa cum a făcut Silas Baker. *Ne-am cunoscut online.* Ce mama naibii înseamnă asta? Căci dacă înseamnă...

Dacă înseamnă ce cred eu, oare voi ezita din nou?

— Online?

— Da.

— C-c-cum așa?

— Avem o pasiune comună.

— Și c-c-care e aia?

Se încruntă.

— Tot nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Ai d-d-dreptate, nu ți-am s-s-spus.

Televizorul face din nou *poc* și ecranul se albește. Profit de momentul când Ellis se întoarce cu spatele la mine și ies. Vârfurile degetelor mă furnică și încerc să-mi înăbuș panica. De cum ies din biroul de recepție, merg de-a lungul șirului de camere până ce ajung la cea cu numărul zece. Încerc ușa. Nu se deschide. Mă împotrivesc din toate puterile impulsului de a lovi cu piciorul în ea. Îmi plimb degetele prin păr. Nu știu de ce totul trebuie să fie atât de greu, ca și cum n-aș fi trecut și așa prin multe. Ar trebui să fie ușor. Întotdeauna ar trebui să fie ușor. Fără porcării de genul case superbe care ascund lucruri urâte și bolnave, nenorociri pe care nu mi le pot scoate din cap. Fiecare kilometru pe care l-am pus între Montgomery și mine a însemnat o persoană pe care nu am salvat-o și o soră moartă. Mattie e moartă. Nu știu de ce mama dracului asta nu e *de ajuns*.

Dau un pumn în ușă, după care mă grăbesc să mă îndepărtez. Trec pe lângă propria cameră și continui să merg până ce ajung în capătul clădirii. Trebuie să existe o cale de a intra în camera lui Keith. Mă uit spre autostradă, către casele răsfirate, unele mai apropiate decât celelalte. Langford e un oraș mic, dar are ceva care îmi amintește de Cold Creek. Un fuior de fum se înalță spre cer, cineva a făcut un foc la butoi în curtea din spatele casei. Am impresia că zăresc niște siluete așezate pe jos în

jurul său, oameni care ascultă muzică country, iar râsetele lor plutesc prin aer.

Ocolesc clădirea și ajung în partea din spate a motelului. Este alcătuită dintr-un șir lung de ferestre și îți dai seama cu exactitate unde se termină proprietatea, căci fâșia îngustă de iarbă tunsă se transformă brusc într-o întindere în care bălăriile ajung până la talie.

Mă apropii în vârful picioarelor de prima fereastră. Toate ferestrele sunt doar cu puțin mai late și mai înalte decât mine. Mă prind de pervazul fărâmițat din lemn și mă trag în sus, iar așchiile care îmi pătrund în mână mă fac să cad la loc. *La naiba!* După ce scot așchiile din palmă, mă salt din nou până ce cuprind din ochi încăperea, care este, așa cum m-am așteptat... o baie.

Aș putea să mă strecor înăuntru. Spațiul e îngust, dar aș putea. Împing geamul și simt cum cedează un pic. Dar nu destul cât să se spargă. Sar înapoi și încep să număr ferestrele până ce trec de camera mea și ajung la cea a lui Keith. Poate că aici mă așteaptă, în fine, ceva ușor de făcut.

A sparge un geam pare o chestie ușoară.

Caut pe jos un obiect greu cu care să-l sparg. Asta îmi ia ceva timp. Sunt nevoită să-mi croiesc drum prin iarba înaltă până ce găsesc o piatră suficient de mare. De cum îi simt greutatea brută în palmă, prin fața ochilor îmi trec imagini cu casa, cu Montgomery, cu cutiuța lui Silas Baker...

Nu știu dacă voi putea trece din nou prin asta.

Afară a început să se întunece. Mă întorc la fereastra camerei lui Keith și mă salt pe pervaz. Trebuie să rezolv problema și trebuie să o fac iute. N-am idee dacă Ellis mă poate auzi din biroul de recepție, însă cu cât pătrund mai puțin zgomotos în

încăpere, cu atât mai bine. Îmi duc brațul în spate ca să-mi iau elan și lovesc cu forță în geam.

Prin geam.

Rahat, rahat, rahat...

Sar înapoi pe pământ. Brațul meu arată ca după o tentativă de sinucidere, roșu, roșu, roșu și zdrelit până la os. Durerea e *insuportabilă*. Sunt așa de proastă, așa de *proastă*...

Rahat...

Îmi înăbuș un hohot de plâns și-mi ascult zvâcniturile din cap, căci atunci când îți rupi brațul din umăr doare *ca dracu'*. Totuși asta e cea mai mică dintre problemele mele, în caz că Ellis a auzit zgomotul. Aștept. Nu se întâmplă nimic. Cred că sunt în siguranță. Nu-mi dau seama ce sunet a scos geamul spart, dacă a făcut zgomot. Tot ce știu e că mi-am dus mâna la spate și imediat am văzut-o plină de sânge.

— OK! șoptesc. OK, OK, OK...

Ce crud e faptul că singura persoană în fața căreia îmi pot controla bâlbâitul este cea care, auzindu-mi vocea, o va găsi cel mai puțin liniștitoare.

Trebuie... trebuie neapărat să intru în camera lui Keith.

Îndepărtez cioburile de la geam folosindu-mă de piatră, arunc înăuntru rucsacul și după aceea mă ocup de sarcina chinuitoare de a mă strecura în încăpere, încercând să nu urlu de durere. Caut să nu iau în seamă sângele care se lipește de *mine* peste tot.

Ajung în duș. Baia e întunecoasă și se simte miros de prosoape mucegăite. Ies din cadă și mijesc ochii în lumina difuză, iar când zăresc o grămăjoară de prosoape în chiuvetă, înșfac unul și-l înfășor în jurul brațului. Stomacul meu se revoltă: Keith a atins prosopul ăsta. Traversez pe tăcute încăperea și

deschid ușa de la baie, fără să iau în seamă zvâcnetul furios din braț și felul în care prosopul se înroșește treptat.

Camera lui Keith arată ca a mea. Același tapet anost pe pereți. Aceeași masă și aceleași scaune. Are în schimb frigider, dar bănuiesc că a fost adus de el. Este un spațiu... în care se locuiește. Patul e nefăcut, cu păturile împinse într-o parte în urmă cu multe dimineți. Haine zac azvârlite peste tot, aruncate pe spătarele scaunelor sau pe podea, lângă pat, atârnate de oglinda de deasupra biroului. Nu știu de unde să încep. Mă apuc să scotocesc cu o singură mână, deschid și închid sertare pline de haine, îmi vâr mâna rănită în buzunarele pantalonilor aruncați, în căutarea a ceva, orice, care să-mi spună unde ar putea fi el acum.

Hai odată, nenorocitule!

Verific frigiderul și-mi vine să vărs atunci când mirosul fetid de hrană stricată îmi asaltează nările, apoi trag păturile de pe pat și le arunc grămadă pe podea și desfac fețele de pernă. Mișcările astea îmi iau prea mult timp pentru că nu pot să mă folosesc decât de un braț. Întorc tot locul cu fundul în sus și termin fără suflare și fără să mă aleg cu nimic. O cutie de chibrituri de pe noptieră îmi atrage atenția. Logo-ul de pe ea. *Cooper's.*

Râd.

Pe urmă mă așez pe pat și mă stăpânesc cu greu să nu țip.

Ajunge!

Ajunge, Sadie!

Mă ridic. Răstorn masa și scaunele, încerc fără succes să mut șifonierul lipit de perete. Mă vâr sub pat și tușesc din cauza prafului, dar nu găsesc nimic. Mă salt până ajung cu ochii la nivelul marginii saltelei. Marginea saltelei. O ridic și un sunet de triumf îmi scapă printre buze când dau cu ochii de micul

plic vârât chiar în mijlocul ramei patului. Întind mâna stângă, în timp ce prosopul atârnă moale de mâna cealaltă, rănită, din care sângele se scurge, nu am niciun dubiu, pe covor. Iau plicul. Salteaua cade înapoi cu zgomot. Mă așez pe covor și mă holbez la ea, cu brațul drept strâns la piept. Plicul atârnă la fel de ușor precum cutiuța lui Silas și o senzație urâtă de déjà-vu mă cuprinde. Închid ochii, las degetele să-mi pulseze lipite de el și pipăi folia cu bule dinăuntru.

Fă-mă puternică, mă rog nimănui.

Te rog, fă-mă puternică pentru asta!

Deschid plicul.

Inima îmi bubuie atât de tare în piept, încât mă tem că mă voi dezintegra înainte să aflu ce e înăuntru. Închid ochii, mă forțez să inspir adânc și când îi deschid, mă trezesc holbându-mă la niște acte de identitate și fâșii zimțate de material. Nicio fotografie. Nicio fotografie, slavă Domnului! Frunzăresc documentele și gâtul mi se strânge la vederea primei... dovezi palpabile cu Keith de când am început căutarea, o dovadă mai presus de orice îndoială că individul intră și iese sub diverse nume din viețile unor oameni.

Sunt permise de conducere. Arată bine, sunt falsuri excelente. Poza lui apare pe fiecare din ele și sângele îmi fierbe în vene și-mi vine să înghit cioburile din baie doar ca să nu-l mai văd. S-a schimbat, vremea a trecut peste el și arată cumva mai mic și diferit de monstrul care era atunci când locuia cu noi, în copilăria mea. Ridurile din jurul ochilor sunt mai pronunțate, pielea pală este întinsă peste craniu. Aproape toate actele au fost tăiate cu un *X* deasupra, sunt locuri și nume de persoane pe care le-a folosit și la care nu se mai poate întoarce. E cunoscut sub multe nume diferite. *Greg, Connor, Adam... Toby, Don... Keith.* Iau permisul în mână cu degete tremurânde.

Acesta e bărbatul pe care l-am cunoscut eu.

X-ul îi traversează ochii și îi ascunde cea mai mare parte a feței, dar mi-l pot imagina pe Keith chiar și așa. Îl văd stând așezat vizavi de mine la masa unde luam micul dejun. Îl văd pe canapea, cu privirile fixate la televizor înainte de a se întoarce spre mine. Afară, cuibărit în șezlong atunci când noi două ne întorceam de la școală, ceea ce era mai bine decât în zilele când Mattie se simțea rău și el venea să mă ia cu mașina numai pe mine și trăgea pe dreapta chiar înainte de a ajunge la parcul de rulote... Așez permisul cu fața în jos pe covorul grăunțos și îmi îndrept atenția spre fâșiile de material răspândite pe podea. Iau una în mână. E o bucată de pânză roz, moale la atingere și zimțată pe margini ca un... Pe spate este o etichetă și când o pipăi, degetul mare îmi freamătă și îmi dau seama cu exactitate ce este obiectul. O parte dintr-un guler. Îl întorc pe dos. Și văd un nume scris cu marker negru subțire.

Casey.

Icnesc la vederea următoarei bucăți de material.

Un imprimeu floral delicat. Muguri de trandafir roz.

Întorc materialul pe dos.

Anna.

Următorul e bleu pal.

Joelle.

Apoi o stofă ecosez.

Jessica.

Și în final un material moale de culoarea piersicii.

Sadie.

Las eticheta să-mi cadă din mână și cotrobăi prin rucsac până ce găsesc ceea ce caut. Fotografia. Fotografia cu el, cu Mattie, cu mama și cu mine, și iat-o, e aici! Bluza de pe mine!

Bluza de pe mine!

Mă ridic încet în picioare fără să-mi iau ochii de la feţişoara mea, până ce nu mai suport să o văd şi las poza să-mi scape din mână. Îngenunchez şi încerc să strâng etichetele, permisele de conducere, pentru că nu pot să le las pe fetele acelea aici, singure, iar permisele sunt un fel de listă a locurilor pe unde a trecut el şi unde aş putea să merg şi eu. Aş putea să mă duc pe rând la fiecare dintre aceste locuri şi să întreb de el, să întreb unde s-a dus el de acolo şi... o uşă se deschide în spatele meu şi se trânteşte înapoi, izbindu-se de perete. *Rahat!*

Mă răsucesc pe călcâie şi aproape că mă aştept să dau, în fine, ochii cu *el*, cu Keith, dar nu e el.

E Ellis!

Stă în prag, cu falca atârnându-i a mirare.

Nu apucă decât să mormăie un „Ce" înainte să-l împing de peretele de lângă uşă şi să mă lipesc de el ca să îl ţintuiesc acolo. Îmi ţin braţul rănit strâns peste pieptul lui, prosopul a alunecat pe jos, între noi. Reflexele lui Ellis nu funcţionează, luat total prin surprindere, şi profit de lipsa lui de reacţie pentru a scoate briceagul şi a-l apăsa de gâtul lui. Zgomotul făcut de răsuflările noastre umple camera. Apăs şi mai tare briceagul, până aproape că nu mai ştiu de mine. E ameţitoare senzaţia de putere pe care poţi să o ai asupra unui om atunci când ştii că dacă îţi oferă un pretext... Dacă îmi oferă un pretext...

— Eşti c-c-ca el? îl întreb.

Ellis asudă şi tremură în acelaşi timp. La fel şi eu. Strâng şi mai tare briceagul în mână şi mă împing în Ellis cu şoldurile. Scânceşte.

— *Eşti c-c-ca el?*

— *Ce?* Cine? Ce vrei să spui?

— K-K-K... Nu, nu Keith. Ca D-D-Darren.

— Eu...

— Îți p-p-place să regulezi f-f-fetițe?

— *Ce?* Nu! Nu...

Dă să clatine din cap, însă briceagul meu îl împiedică. Înghite greu, iar mărul lui Adam i se mișcă spasmodic.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Unde l-ai c-c-cunoscut online? Pe un chat d-d-despre regulat c-c-copii?

Mă împing din nou în el, iar Ellis geme și scoate niște sunete aproape neinteligibile din cauza fricii.

— S-s-spune-mi *unde*?

— La... trage adânc aer în piept. La *Counterwatch*. E un joc... un joc online! Eram în aceeași echipă. Nu...

Ochii îi fug înnebuniți de colo, colo și chiar și în dezordinea totală care domnește în încăpere și cu cuțitul la gât, tot se opresc pe permisele de conducere și grămăjoara de etichete de pe podea.

— Nu știu despre ce vorbești.

Îmi simt corpul cum tremură, mâna îmi tremură lipită de gâtul lui și mă întreb dacă este posibil să-l ucid așa, accidental. Mă deranjează felul în care a rostit *Nu știu despre ce vorbești*, pentru că sunt în stare să miros o minciună de la o poștă, iar Ellis...

Ellis nu minte.

— Ești rănită, zice el acum, iar eu clatin din cap, pentru că nu vreau să facă ceea ce face, să-mi vorbească de parcă aș fi o sălbatică, o persoană ce nu poate fi calmată de blândețea unei voci.

— N-n-nu.

— Vrei să mă omori?

Strâng din buze și simt cum lacrimile mi se adună în ochi.

Sunt un om periculos, îmi vine să-i spun. *Am un cuțit...*

Brusc îmi dau seama cât de dusă cu capul sunt.

Răsuflarea îmi stă în gât.

— Nu cred că vrei să mă omori, zice el.

— N-n-nu, îl implor eu cu gândul la ceea ce va face atunci când îmi voi lua mâna de pe el.

O să sune la poliție, sigur va suna la poliție, și se va alege praful de tot ce am făcut până acum. N-n-nu...

— Uite ce-i, spune Ellis. Lasă... lasă briceagul jos! Ești rănită. Hai să ne ocupăm de asta, OK? Să vedem mai întâi ce ai la braț... și pe urmă să-mi povestești despre Darren! De acord?

— N-**n**-nu!

Împing încă puțin cuțitul, ca pe o promisiune făcută mie însămi. *Aș putea să o fac, dacă aș fi nevoită. Aș putea. Și aș face-o.*

— Ești p-p-prieten cu el. O să s-s-suni la poliție. N-n-nu te las! Eu, eu t-t-trebuie să fiu cea c-c-care...

— Lasă-mă să te ajut! zice și pare gata să izbucnească în plâns. Te rog!

FETELE

S1E5

WEST McCRAY:
Langford e un loc nici cal, nici măgar. Dacă îl traversezi cu mașina, nici nu prea îți vine să-l cataloghezi drept oraș. Este format dintr-un mănunchi de case și câteva magazine împrăștiate ici, colo, fără vreo noimă. Adresa pe care mi-a dat-o Cat Mather, cea spre care se îndrepta Sadie, se dovedește a fi un motel pe nume Bluebird. Cea mai diplomată descriere pe care aș putea să i-o fac ar fi aceea de *rustic*, dar adevărul e că stă să se prăbușească. Partea laterală arată jalnic, acoperișul are nevoie disperată de reparații, dacă nu de o înlocuire totală, iar pe alocuri remarc ferestre crăpate sau sparte. Decorul nu sugerează nimic legat de păsări, așa cum promite numele, iar peste șaizeci de zile Joe Perkins, proprietarul, va înmâna cheile motelului lui Marcus Danforth, care va începe demolarea. Joe își va lua astfel adio de la locul care i-a fost casă timp de mai bine de cincizeci de ani. Cred că am avut noroc să-l mai găsesc încă aici.

JOE PERKINS:
Înainte să îl preiau eu, se numea Perkinses' Inn. A aparținut părinților mei și înaintea lor, bunicilor, iar înaintea bunicilor, străbunicilor mei. Este o foarte veche moștenire de

familie, dar, la un moment dat, n-am mai putut ține pasul. Și am început să nu mă mai ocup așa cum ar fi trebuit. Poate că nici n-a fost ce mi-am dorit, dacă vrei să știi adevărul. Mi-a fost oferit pur și simplu pe tavă pe când nu eram decât un copil.

WEST McCRAY:
Și nu apucaseși să-ți dai seama ce vrei să faci în viață?

JOE PERKINS:
Exact așa a fost, omule! Nu am avut când să mă gândesc serios. Nu vreau să par nerecunoscător... Știu că am avut noroc că n-a trebuit să-mi caut de lucru. Doar că imediat după ce am terminat liceul, m-am pomenit cu motelul ăsta pe cap și, din păcate, părinții, Dumnezeu să-i odihnească, nu m-au întrebat dacă vreau să mă implic sau nu. Nu m-a deranjat, dar nu asta m-am gândit că voi face toată viața.

WEST McCRAY:
Joe Perkins are cincizeci și cinci de ani. Are o claie de păr alb, pielea zbârcită de soare și tatuaje care îi acoperă brațele și picioarele. Fiecare din ele are o semnificație anume, îmi spune el, dar care anume rămâne un secret între el și cerneală.

JOE PERKINS:
O să-ți explic totuși ce-i cu ăsta...

WEST McCRAY:
Îmi arată un mic sturz pe bicepsul stâng.

JOE PERKINS:
E primul tatuaj pe care mi l-am făcut și de la el vine numele motelului. Toată lumea mă întreabă: „Unde-i pasărea?" Iar eu răspund: „Uite, aici!" *(RÂDE)*

WEST McCRAY:
Când îi spun că vreau să discutăm despre o fată care a stat probabil la motelul lui în urmă cu cinci luni, mă asigură că se va strădui să-și amintească, deși oamenii care poposesc aici îi apar ca într-o succesiune de mișcări încețoșate. Nimeni nu rămâne la motel suficient de mult timp pentru a-și putea face o impresie. Totuși, când îi arăt o poză cu Sadie, își amintește imediat de ea.

JOE PERKINS:
Da, a fost aici. Vorbea bâlbâit. Și îl căuta pe un amic al meu. Din cauza asta îmi amintesc de ea.

WEST McCRAY:
Pe amic îl cheamă Darren?

JOE PERKINS:
Da, Darren. Fata a întrebat dacă Darren e aici, dar la momentul ăla el era plecat. Nu știu ce treabă avea cu el. Nu-mi amintesc să-mi fi spus. Dar n-am vorbit cu ea decât când s-a cazat. Cred că a stat o singură noapte... deși parcă plătise pentru două? Nu mai știu. Nu păstrez chitanțele.

WEST McCRAY:
Povestește-mi despre Darren!

JOE PERKINS:
Darren mi-a salvat viața.

WEST McCRAY:
Serios?

JOE PERKINS:
Da. Mergeam cu mașina pe autostradă, eram singur, veneam încoace. Și m-a lovit un tip beat. Mașina s-a rostogolit de câteva ori și s-a oprit într-un șanț. Bețivul n-a oprit. N-am aflat niciodată cine a fost, dar sper ca ticălosul să putrezească în iad. Darren mergea și el cu mașina, era chiar în spatele meu, și a văzut toată scena. A tras pe dreapta... Eu îmi pierdusem cunoștința și mă rănisem la coapsă. La spital mi-au spus mai târziu că Darren mi-a oprit sângerarea înainte să sosească ambulanța. Și de atunci ne-am împrietenit. I-am spus că ori de câte ori are nevoie să doarmă aici, îi păstrez o cameră.

WEST McCRAY:
Unde e Darren acum?

JOE PERKINS:
Nu știu. Dar mi-a acceptat oferta. Numărul zece. Asta e camera lui. E rezervată, n-o dau spre închiriere. Putea să vină și să plece oricând voia, asta a fost înțelegerea, și așa a făcut. Rareori a stat la noi mai mult de câteva săptămâni la rând.

WEST McCRAY:
Foarte generos din partea ta.

JOE PERKINS:
Știi ce, viața mea valorează mai mult decât o cameră. Darren pleca o vreme, dar se întorcea mereu. Era un tip grozav, nu mi-a făcut niciodată probleme. Genul ăla foarte

de treabă, știi? Niciodată nu a lipsit așa de mult timp ca acum... Am tot încercat să dau de el, ca să-i spun că am vândut motelul și nu-l mai pot găzdui.

WEST McCRAY:
Ai numărul lui de telefon?

JOE PERKINS:
Da, și ți-l pot da, numai că a fost deconectat.

WEST McCRAY:
Are dreptate Joe.

Sun și verific.

JOE PERKINS:
Sincer să fiu, am o presimțire. Și după ce m-ai sunat, m-am îngrijorat și mai tare. O fată îl caută și Darren e de negăsit. Tu o cauți pe fată și ea e de negăsit. *(PAUZĂ)* De fapt, cine e fata?

WEST McCRAY:
Pretinde că e fiica lui.

JOE PERKINS:
(RÂDE) Îl știu de atâta timp. Nu mi-a spus niciodată că ar avea o fiică.

WEST McCRAY:
Așa susține ea.

JOE PERKINS:
Nu știu ce să zic... *(RÂDE)* Dacă ar fi avut o fiică, ar fi stat cu ea. Darren nu-i genul care să-și părăsească familia. Mi-a salvat *mie* viața.

Isuse, cu cât îmi spui mai multe, cu atât mă tem mai tare pentru el!

WEST McCRAY:
Poți să-mi arăți camera lui Darren?

JOE PERKINS:
Nu știu, omule! Ar trebui să-i strâng lucrurile... și am tot amânat. Nu vreau să intru acolo până ce nu știu sigur că nu am încotro. Tot ce mi-a cerut el a fost ca nimeni să nu intre în camera lui atunci când e plecat și i-am respectat dorința, dar... chiar ești convins că a dat de necaz?

WEST McCRAY:
Nu sunt. Tot ce știu e că eu o caut pe Sadie, care îl caută pe el, și așa cum ai zis și tu, niciunul din ei nu e de găsit.

JOE PERKINS:
Și crezi că o să afli mai multe dacă îi vezi camera?

WEST McCRAY:
Până n-o văd, n-am cum să știu.

JOE PERKINS:
(OFTEAZĂ)

sadie

— Ar trebui să mergi la spital... Cred că ai nevoie de câteva copci.

Suntem în biroul principal al motelului, unde nu putem fi zăriți pe fereastră, și stau cu brațul întins pe o masă, peste un prosop murdar. Brațul sângerează încă sub lumina fluorescentă de deasupra capului și nu pot să mă uit mult timp la el fără să mi se facă rău. În camera lui Keith nu mi se păruse că arăta așa de rău. Aici însă, da. Ellis a așezat o trusă veche de prim-ajutor între noi. Își ridică ochii spre mine, în așteptarea unei confirmări, gen *hai la spital, sigur că da.*

— N-n-nu!

Nu aș putea să-l ucid.

Și asta-mi face silă, pentru că Ellis e singurul obstacol care mai stă acum între mine și Keith. Am riscat totul și cu ce m-am ales? Cu amabilitatea asta a lui, sau ce-o fi ea, și mă îngrijorează faptul că poate sunt prea neputincioasă, prea varză pentru a face lucrurile așa cum trebuie. De fapt, știu că sunt așa. Numai că, de data asta, am crezut că mă voi descurca. Închid o clipă ochii.

Lângă noi e un telefon. Ellis nu s-a apropiat de el.

În fața mea stau adunate într-o grămăjoară permisele de conducere și etichetele.

— Nici nu mi-am închipuit că vrei, zice el.

A plâns când am îndepărtat cuțitul de la gâtul lui. Ăsta e gândul liniștitor de care mă agăț acum, că am părut în stare să o fac. În clipa când mi-am coborât mâna, Ellis a avut impresia că a obținut ceva. Am demonstrat că pot fi periculoasă. Pentru că aveam un briceag.

Când am intrat aici, Ellis a căutat sub birou și a scos o sticlă de whisky Jim Beam. A tras o dușcă, fără a-mi oferi și mie. Îmi vine să-l întreb cu ce se alege el din toată tărășenia asta. Ce o să-mi ceară să fac ca să mă lase să termin ce am început.

— O să se v-v-vindece bine!

— Ba o să se vindece urât!

Desface o sticlă de alcool izopropilic și mă avertizează „O să te doară", după care o răstoarnă peste brațul meu într-un gest care aduce a mică răzbunare. Timp de o microsecundă, nu simt nimic, apoi toată pielea îmi ia foc, eu iau în întregime foc. Strâng din buze și scot un țipăt. Văd puncte negre în fața ochilor și am senzația că îl aud pe Ellis cum rostește *ia-o ușor, ia-o ușor,* pe urmă icnesc fără să-mi dau seama că nici nu mai respiram. Arsura se domolește treptat, dar nu atât, cât să nu o mai simt.

— Ești bine? mă întreabă.

Nu așteaptă să-i răspund. Scotocește prin trusă, în căutarea a ceva, dar fără a ști ce anume caută, sau cel puțin așa am impresia. În cele din urmă se decide asupra unor benzi adezive pe care le aplică unde consideră el că trebuie, după ce îmi strânge pielea cât poate de tare.

Pe urmă scoate o fașă.

— Ridică brațul! îmi spune.

Ridic brațul și el îl înfășoară o dată, de două ori, de trei ori. O face cu doar un pic mai multă grijă decât a procedat cu dezinfectarea. Și cu asta, gata! Bandajul stă strâns pe braț.

Ne uităm unul la altul.

— Nu mai... lasă Ellis fraza suspendată în aer. Nu mai știu ce altceva să fac.

— Mi-ai p-p-promis că mă ajuți.

— Asta am și făcut. Tu m-ai amenințat cu cuțitul și eu...

— M-m-mi-ai zis că e p-p-prietenul tău.

— Eu...

Se oprește; habar nu are cum să continue. Își apasă mâna pe frunte.

— Ascultă, singurul motiv pentru care nu am sunat la poliție este că...

Altă pauză.

— Pentru că îți închipui că Darren face rău... copiilor mici. Și crezi că eu aș avea ceva de-a face cu asta.

— Nu îmi închipui, ș-ș-știu, îl corectez eu. Mi-ai s-s-spus că ești p-p-prieten cu el, că v-ați c-c-cunoscut online! Ce altceva aș fi p-p-putut să cred?!

— Era o tâmpenie de *joc* MMO! Nu avea nimic... nimic din...

Ellis flutură din mână.

— Nu avea nimic de-a face cu ce mi-ai spus tu. Tipul pe care l-am cunoscut eu era cu totul altfel. Ce naiba, e omul care m-a ajutat să obțin slujba asta. Nu... nu știu dacă-ți dai seama că pari nebună de legat. Intri în camera lui și răscolești totul! Nu am sunat la poliție după ce te-ai mai calmat pentru că... pentru că m-am gândit că e prea de tot... În fine, nu știu ce să zic...

Se scarpină în cap, întinde mâna și-și trece degetele peste permisele de conducere.

— Poza e a lui totuși, deși nu așa îl cheamă...

Caut și găsesc permisul cu numele KEITH și îl împing spre Ellis.

— Sub n-n-numele ăsta l-am c-c-cunoscut eu.

Arată spre etichete.

— Și alea... alea ce sunt?

— T-t-trofee. F-f-fetele cărora le-a făcut r-r-rău.

Ellis păleşte. Mâinile îi fug spre etichete și se opresc chiar înainte de a zgâria cu degetele acele bucăți mânjite de material, acele fete dispărute. Îi urmăresc gura care se mișcă, buzele care se curbează articulând tăcut fiecare nume. Când ajunge la al meu, îmi întorc fața.

— Cum de ai aflat?

—

Închid ochii câteva clipe și-mi încleștez mâinile.

— P-p-pentru că i-a f-f-făcut rău s-s-surorii mele.

— Atunci n-ar trebui să te duci la poliție?

— O s-s-să mă duc, după ce o să v-v-vorbesc cu el.

— Nu! zice el ferm. Trebuie să te duci imediat la poliție ca să le spui ce știi și să îi lași pe ei să...

— *N-n-nu!*

Tăcere. Ellis înșfacă sticla de Jim Beam, se ridică în picioare și trage o duşcă. Se duce la fereastră, se uită spre parcare și râde.

— Darren, Keith, indiferent cum mama dracului îl cheamă, mi-a făcut rost de slujba asta. M-a ajutat când am avut nevoie. I-a salvat *viața* lui Joe. Întotdeauna s-a purtat frumos cu mine. Nu pot... nu pot să cred ce-mi spui.

— Atunci s-s-spune-mi că m-m-mint.

Nu zice nimic.

— Ș-ș-știi unde e?

Se încordează și îmi e de ajuns, cunosc răspunsul.

Sunt. Așa. De. Aproape.

Mă ridic încet, cu grijă. Îmi urmărește mișcările atent.

— Ellis, nu te c-c-cunosc și-mi p-p-pare rău pentru ce s-a întâmplat acolo... în c-c-cameră, dar t-t-trebuie să-mi s-s-spui unde e.

— De ce? Ca să-i distrugi viața?

— S-s-sau ca să-l t-t-trimit pe nenorocitul ăsta b-b-bolnav acolo unde îi e l-l-locul.

— OK, dar dacă mă minți...

— C-c-ce te costă? Doar nu p-p-pariezi pe viața unei f-f-fete! N-n-nu riști n-n-nimic.

Aș vrea să duc argumentele până la capăt. Aș vrea să-i deschid inima. Iau etichetele pe rând în mână.

— Uite aici! C-C-Casey... Anna... J-J-Joelle... Jessica... S-S-Sadie.

— Atunci sună la *poliție*!

— T-t-trebuie să mă l-l-lămuresc, t-t-trebuie să văd cu ochii mei. *Trebuie!*

— Dar...

— T-t-te rog!

Simt cum mă cuprinde o durere sfâșietoare; nici măcar în momente ca ăsta nu sunt capabilă să rostesc cuvântul perfect, ca să îl pot convinge. Nu pot descrie cât de rău e să nu fii în stare să comunici așa cum vrei atunci când ai nevoie. Ochii îmi ard, lacrimi îmi curg pe obraji și nici nu vreau să mă gândesc cât de jalnic arăt. Fata cu fața crăpată și brațul rupt, implorând să-i fie acordată șansa de a salva alte fete. De ce trebuie să implor pentru așa ceva?

— D-d-dacă ai şti ce i-a f-f-făcut ticălosul surorii mele, nu mi-ai f-f-face asta! L-l-lasă-mă să p-p-plec! S-s-spune-mi unde e! P-p-prefă-te că nu m-ai v-v-văzut în viaţa ta!

Umerii îi cad şi expiră încet. Îşi mijeşte ochii, apoi îi închide şi-şi strânge puntea nasului între degete. După o clipă îmi dau seama că şi el plânge.

Îmi ţin respiraţia.

Îl privesc cum îmbătrâneşte sub ochii mei.

FETELE

S1E5

JOE PERKINS:
Isuse Hristoase!

WEST McCRAY:
Uau!

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Camera lui Darren Marshall arată de parcă... ar fi explodat, alt termen mai potrivit nu găsesc. Aerul e sufocant, închis, semn că Darren n-a mai trecut pe aici de mult timp. Dar când a fost ultima oară, se pare că a răscolit totul. Haine zac împrăștiate pe pat, pe podea, peste tot. De pe pat au fost smulse cearșafurile, iar mobila a fost răsturnată și mutată de lângă pereți. Sertarele au fost lăsate deschise, cu excepția celor de la frigider. Joe se îndreaptă mai întâi spre el. Îl deschide și duhoarea de mâncare stricată umple încăperea.

JOE PERKINS:
Ce mama dracului!

(ZGOMOT DE UȘĂ TRÂNTITĂ)

WEST McCRAY:
Ce s-a întâmplat aici, Joe?

JOE PERKINS:
Parcă e scena unei crime... Isuse... *(ZGOMOT DE UȘĂ DESCHISĂ ȘI CIOBURI ZDROBITE SUB PICIOARE)* Dumnezeule, să nu intri aici! Geamul din baie a fost spart.

WEST McCRAY:
Și până acum n-ai observat?

JOE PERKINS:
N-ai văzut cum arată motelul? Cum naiba să fi observat încă un geam spart? Isuse!

WEST McCRAY:
Deci nu așa își lăsa Darren camera de obicei atunci când pleca?

JOE PERKINS:
Sper că nu... dar n-am cum să știu. Nu voia să i se facă curat în cameră, iar eu am fost convins că se ocupa singur și adevărul e că nu mi-a dat motive să mă îndoiesc. Dar aici... e ceva în neregulă. Pare să fi fost o luptă... ăla de acolo nu-i cumva sânge?

WEST McCRAY:
Pe podea sunt într-adevăr câteva pete suspecte, însă e greu de spus de unde provin. Mă mișc cu atenție prin cameră și fac poze cu telefonul. Primul lucru care îmi atrage atenția este cutia de chibrituri. Stă frumos așezată pe noptieră. O iau în mână fiindcă mi se pare un obiect familiar, cu toate că pe moment nu-mi dau seama de ce. Pe

partea din față e imprimată o siglă: *Cooper's*. Nu apuc să mă gândesc prea mult la ea, că descopăr altceva: o fotografie pe podea, pe jumătate ascunsă sub pat.

Recunosc locul unde a fost făcută. Și pe cei din poză. Sunt patru persoane, iar prima pe care o recunosc e Claire. E mai tânără și arată mai bolnavă decât acum. Stă în picioare lângă un bărbat care ține lipit de el un copil mic. Mattie. În partea dreaptă a pozei, la marginea scenei, e Sadie.

Are în jur de unsprezece ani.

WEST McCRAY *(CĂTRE JOE):*
Uită-te aici, Joe! Ăsta nu e Darren?

JOE PERKINS:
Ce-i?... Dumnezeule. El e! Și aia...

Aia nu e cumva fata pe care o cauți?

WEST McCRAY:
Ba da.

JOE PERKINS:
Ce naiba se întâmplă aici?

WEST McCRAY:
Scuză-mă o clipă, Joe... Mă întorc imediat.

WEST McCRAY:
Ies din încăpere și îi trimit poza pe telefon lui May Beth, însoțită de un text. Mă sună înapoi imediat.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Doamne, Dumnezeule, asta e poza! Unde ai găsit-o?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Ce?

MAY BETH FOSTER (LA TELEFON):
E poza care lipsea din albumul meu. Nu mai ții minte? Când ți-am arătat albumul, am dat peste o pagină goală. Lipsea o poză. *Asta* e poza. Fetele, mama lor și...

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Și Darren.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Poftim?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Bărbatul e Darren.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Nu, e Keith.

sadie

Când aveam șapte ani, Mattie mi-a șoptit numele. Avea un an.

A fost primul cuvânt pe care l-a rostit.

Când Mattie avea șapte zile, iar eu, șase ani, am stat aplecată peste leagănul ei, am ascultat-o cum respira și am urmărit cum i se ridica și cobora pieptul mic. Mi-am apăsat mâna de el și mi-am simțit corpul prin pieptul ei. Mattie respira, trăia.

La fel și eu.

Am lăsat Langford la kilometri în spate, iar în față zăresc un loc pe nume Farfield. *Keith e acolo*, mi-a spus Ellis. *De acolo am primit vești de la el ultima oară.* Nu știu dacă a sunat la poliție după ce am plecat sau l-a avertizat pe Keith, dar cert e că am pierdut avantajul pe care îl aveam. L-am pierdut când am uitat poza în camera lui Keith. Stomacul mi se întoarce pe dos, trag mașina pe dreapta, cobor, mă așez în genunchi pe jos și vărs în praf.

Mă salt împleticit în picioare și mă șterg la gură cu mâneca bluzei. Scotocesc în rucsac, găsesc permisele de conducere și etichetele și stau acolo, cu ele risipite pe jos pe marginea drumului. Mi se pare o prostie să le amestec. Separ fețele de nume.

Nu vreau să le iau cu mine.

Atârnă prea greu.

Când aveam unsprezece ani, iar Mattie, cinci, nu am dormit timp de un an. Keith și cu mama se întorceau târziu de la

bar – el treaz, ea praştie –, şi nici unul dintre ei, dar în special mama, nu încerca să păstreze liniştea. O auzeam cum îşi târşâia picioarele spre dormitor, auzeam zăngănit de farfurii când Keith făcea curat în bucătărie, iar când zgomotele încetau, ştiam ce avea să urmeze şi ştiam ce avea să se întâmple dacă refuzam. Dacă nu eram eu, Keith se ducea la Mattie, asta dacă nu apăream ca să-i spun *S-s-stai... aşteaptă!*

Aşteaptă...

Până într-o noapte, când n-am mai putut.

În noaptea aceea luasem briceagul, îl ascunsesem sub pernă şi îmi ţineam degetele încleştate în jurul lui, şi în loc să fac ceea ce ar fi trebuit să fac, l-am trimis la ea. În dimineaţa următoare Keith a plecat, iar pe faţa mea se citea probabil ruşinea, căci Mattie şi-a dat seama cumva că o parte din mine o lăsase pe ea de izbelişte şi că nu putusem să o protejez.

M-am agăţat şi mai tare de ea.

Mattie respira, trăia.

La fel şi eu.

Când Mattie avea zece ani, iar eu, şaisprezece, mama ne-a părăsit şi a luat cu ea inima lui Mattie. Mattie rămânea trează în fiecare noapte şi plângea, şi spune-mi, Mattie, a fost aşa de rău, doar noi două?

Şi pe urmă cartea poştală...

Mattie a revenit la viaţă, inima îi bătea iar în piept, respira, trăia...

La fel şi eu.

Când aveam nouăsprezece ani şi Mattie, treisprezece, Keith s-a întors.

Ghici pe cine am văzut, m-a anunţat ea pe un ton furios, fiindcă era mereu furioasă pe mine că nu mă dădeam peste cap să o caut pe mama şi nu vedea că tot ce făceam, făceam pentru

ea. I-am zis de mama. Și mi-a promis că mă duce în LA ca s-o găsesc. Și atunci am întrebat-o cine-și închipuie ea că a crescut-o, fiindcă se părea că nu eu.

Când Mattie avea treisprezece ani, iar eu, nouăsprezece, ea s-a strecurat afară în toiul nopții spre camioneta parcată sub felinarul dintr-un colț de stradă din Cold Creek și a urcat în ea pe locul pasagerului. Nu știu ce s-a întâmplat după aceea. Poate că, atunci când livada de meri s-a ivit la orizont, marcând spațiul crescând care ne separa, Mattie a simțit în cele din urmă distanța și s-a răzgândit. Poate Keith nu a lăsat-o să se răzgândească, a târât-o afară din camionetă până între copaci, chiar dacă ea dădea din picioare și țipa, și a posedat-o, pe când Mattie respira și trăia, până ce nu a mai respirat.

Și nici eu.

Voi omorî un om!

Voi omorî un om, îmi repet șoptit iar și iar, cu fața spre pământ.

Voi omorî un om, voi omorî un om, voi omorî un om!

Trebuie-s-o fac.

Îl voi omorî pe bărbatul care mi-a omorât sora.

Nu plec de pe marginea șoselei până ce nu mă autoconving.

Mă așez pe jos și simt pietrișul cum îmi intră în blugi. Bate vântul și aerul îmi dă părul de pe față. Ascult cum mișcă lumea în jur; în copacii de pe marginea șoselei, frunzele își murmură cântecul blând în noapte. Mă uit în sus la cer, la stele. Mici miracole.

Atunci când te uiți la stele, te uiți în trecut. Am citit asta undeva. Nu-mi amintesc unde și nu știu prea multe despre astfel de lucruri, dar e ciudat să te gândești că stelele de pe cer vin dintr-un timp atât de îndepărtat de Mattie și de mine, atât de îndepărtat de Mattie moartă.

Și de ceea ce voi face eu...

FETELE

EPISODUL 6

(TEMA MUZICALĂ „FETELE")

CRAINICUL:
Emisiunea *Fetele* vă este oferită de Macmillan Publishers.

WEST McCRAY:
Keith este Darren. Îi trimit poza pe telefon lui Ruby și ea îmi spune că asta e fotografia pe care Sadie i-a arătat-o atunci când a intrat la Ray's Diner ca să întrebe de un bărbat despre care pretindea că era tatăl ei.

RUBY LOCKWOOD *(LA TELEFON):*
Da. Asta e poza pe care mi-a arătat-o.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Și totuși nu ai avut încredere în ea.

RUBY LOCKWOOD *(LA TELEFON):*
Am greșit?

WEST McCRAY *(LA TELEFON CU MAY BETH):*
Chiar este imposibil ca tatăl lui Sadie să fie Keith?

MAY BETH FOSTER *(LA TELFON):*
O s-o întreb pe Claire când o s-o văd, dar mă îndoiesc.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Spune-mi ce ai aflat!

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Sadie căuta un bărbat pe care îl cunoscuse în copilărie, fusese iubitul mamei ei. L-a cunoscut sub numele de Keith, dar toți cei cu care am discutat mi-au vorbit despre Darren. De aceea nu am făcut până acum legătura. Sadie le spunea oamenilor că era tatăl ei, însă pare foarte puțin probabil.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
OK, atunci cine e bărbatul?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Deocamdată nu am găsit nimic. Mi-am pus echipa să cerceteze ambele nume. Totuși ceva am aflat: în Langford, la motelul ăla, Bluebird, camera lui Keith a fost răscolită... stai așa, îți trimit acum pozele...

(SUNETE DE TASTATURĂ, CLICURI DE MOUSE)

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
(FLUIERĂ) Uau!

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Mda. În cameră am găsit poza pe care Sadie o căra după ea. O luase din albumul foto al lui May Beth. Așa că presupun că Sadie a trecut prin cameră la un moment dat. Nu știu dacă a găsit camera răvășită, dacă cineva a răscolit acolo după plecarea ei ori s-a întâmplat cât timp a fost ea acolo. Keith nu era la motel în ziua când Sadie s-a

cazat, așa mi-a spus Joe, așa încât cred că ei doi nu s-au întâlnit.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Sadie a intrat prin efracție în camera lui Keith.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Da, așa cred și eu, dar... stai o clipă...

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Ce-i?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Am uitat: am fost distras de poză. În camera lui Keith am găsit și o cutie de chibrituri de la Cooper's. Un bar de lângă Montgomery.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Montgomery... orașul prin care a trecut Sadie în drum spre Langford.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
(PAUZĂ) Așteaptă!

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Ce-i?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Proprietarul barului e Silas Baker.

WEST McCRAY:
Silas Baker e bărbatul acuzat de abuz sexual asupra copiilor din echipa de baseball pe care o antrena. La început

pare o simplă coincidență, însă când sap mai adânc dau peste o știre cu comentariile făcute de familie la cererea insistentă a presei. Și aflu că Marlee Singer este sora mai mică a lui Silas.

Marlee refuză să-mi răspundă la mesaje.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
La naiba, ar fi trebuit să merg mai întâi în Montgomery!

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Du-te acum!

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Nu știu... am o presimțire, Danny, și nu e de bine!

DANNY GILCHRIST (LA TELEFON):
Urmează-ți instinctele!

WEST McCRAY:
Abuzurile sexuale comise de Silas Baker au fost descoperite atunci când un localnic, Javi Cruz, un băiat în vârstă de optsprezece ani, a sunat la 911 pentru a anunța că într-o casă abandonată aflată la douăzeci și patru de kilometri de oraș se află un cadavru. Când polițiștii din Montgomery au ajuns acolo, nu au găsit niciun cadavru. Au găsit în schimb o colecție de poze pornografice cu minori. Unul dintre agenți a recunoscut copiii din poze și după aceea s-a dezlănțuit iadul.

Mă întorc în Montgomery pentru a discuta cu Javi. E un tip interesant. Are un metru nouăzeci, e slab și are pielea cafeniu-deschis. S-a născut în Montgomery și aici a trăit

toată viața. E în ultimul an de liceu și se pregătește să plece la colegiu. Ăsta ar fi trebuit să fie pentru el anul distracției la maximum, numai că lucrurile au luat o turnură urâtă, cel puțin din punct de vedere social, din cauza rolului pe care l-a jucat în arestarea lui Silas Baker. Întâmplător, Javi era prieten la caramă cu gemenii adolescenți ai lui Silas Baker, Noah și Kendall, iar, în copilărie, a făcut parte din echipa de baseball antrenată de Silas. Îmi spune că n-a fost abuzat niciodată.

JAVI CRUZ:
Toată lumea mă urăște acum.

WEST McCRAY:
Cred că ți-e greu.

JAVI CRUZ:
Mă rog, nu *toată* lumea. Și oricum, nu mi-e așa de greu, comparativ cu ce au pățit copiii ăia. Dar am pierdut o groază de prieteni. Multă lume i-a rămas loială lui Silas Baker. Ai văzut comentariile de pe bloguri și de la postările de pe site-urile de știri?

WEST McCRAY:
Părerile sunt împărțite, ca să zic așa.

JAVI CRUZ:
Orașul nu va mai fi niciodată la fel.

WEST McCRAY:
Și spui că n-ai știut nimic despre Silas? Nu a avut un comportament deplasat sau agresiv față de tine pe vremea când...

JAVI CRUZ:
Nu! Dumnezeule, *nu*! Nu făceam decât... să jucăm baseball. N-am știut că tipul e sărit de pe fix. Nu am aflat de casa aia părăsită până ce... ți-am spus, am aflat de la fată.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Sadie.

Javi a cunoscut-o pe Sadie în timpul scurtei ei șederi în Montgomery.

JAVI CRUZ:
Mi-a spus că o cheamă Lera.

WEST McCRAY:
Povestește-mi cum v-ați cunoscut!

JAVI CRUZ:
Eram în bar la Cooper's cu Noah, Kendall și încă cineva, o prietenă care nu dorește ca numele să-i fie făcut public, dar cu care am rămas în relații bune, așa că, dacă ești de acord, ar vrea să rămână anonimă.

WEST McCRAY:
Sigur.

JAVI CRUZ:
Beam toți patru. Nu am avut niciodată probleme la Cooper's, eram serviți chiar dacă eram minori pentru că domnul Baker e proprietarul barului. Știu că nu e legal, dar să nu-mi spui că tu n-ai băut niciodată înainte de a deveni major. Așa pierdeam noi vremea în vacanța de vară. Era o noapte ca oricare alta, asta până ce... a apărut ea.

A fost ca și cum... Nu știu, o să crezi că bat câmpii...

WEST McCRAY:
Spune-mi totuși!

JAVI CRUZ:
Mi-e greu să-ți explic. Orchestra luase o pauză și puseseră muzică înregistrată și Lera, adică *Sadie*, a început să danseze... Drept în mijlocul barului, singură... Mi s-a părut că este nemaipomenit de frumoasă. Voiam s-o cunosc. Ți s-a întâmplat vreodată să întâlnești o persoană și să nu-ți dorești decât să fii în preajma ei? Să gravitezi pe... orbita ei?

WEST McCRAY:
Da, și m-am căsătorit cu ea.

JAVI CRUZ:
Exact. Asta voiam să spun. Să nu crezi totuși... să nu crezi că era cine știe ce dansatoare. *(RÂDE)* Dar nu-i păsa ce impresie făcea și tocmai de asta mi s-a părut așa de frumoasă. Eu nu sunt...

Noah zice... *zicea* că sunt genul care se mulțumește să stea pe banca de rezerve.

WEST McCRAY:
Cum adică?

JAVI CRUZ:
Asta e... *era* gluma preferată în cercul nostru de prieteni. Noah voia să spună că... eu urmăresc acțiunea, dar nu mă bag. Totuși, în seara aia, m-am ridicat și am invitat-o la dans.

Și am dansat cu ea.

WEST McCRAY:
Și ce s-a întâmplat?

JAVI CRUZ:
După ce am dansat, am condus-o în separeul nostru.

Prietena despre care ți-am spus, cea care dorește să-și păstreze anonimatul, a crezut că Sadie făcea parte dintr-o familie care tocmai se mutase la noi în oraș, iar Sadie nu a contrazis-o. Ea și cu Kendall însă... în fine.

Kendall nu a plăcut-o.

WEST McCRAY:
De ce?

JAVI CRUZ:
Glumești? Să fii fata nebună care dansează singură, fata la care se uită toată lumea? Ăsta era apanajul lui Kendall! În plus, Kendall credea că Sadie e nebună pentru că o urmărise pe Instagram. Ca și cum venise la Cooper's pentru că știa că avea s-o găsească acolo pe ea.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Pe măsură ce ancheta înaintează, am tot mai multe motive să pun la îndoială insistența cu care Marlee Singer a negat că o cunoscuse pe Sadie. Cred că Sadie a vorbit cu Marlee și că Marlee îl cunoscuse pe Keith. Sadie îl căutase în Montgomery pe fratele ei, Silas Baker, și familia acestuia. Așa că se înțelege de la sine că Silas îl cunoaște și el pe Keith.

JAVI CRUZ:
Sadie ne-a spus că se mutase cu familia în Montgomery pentru că sora ei murise.

WEST McCRAY:
V-a oferit mai multe detalii?

JAVI CRUZ:
Nu, dar mi-am dat seama că suferea mult. N-am fost surprins când mi-ai spus că povestea cu sora moartă e adevărată. Așa... I-am dat numărul meu de telefon și mi-a promis că o să mă sune în dimineața următoare ca să mergem împreună acasă la Noah și Kendall. Și m-a sunat ca să ne întâlnim acolo.

WEST McCRAY:
„Acolo" înseamnă Lili's Café. Este o cafenea micuță, cu atmosferă plăcută și prietenoasă, pe o străduță laterală, la intersecția cu strada principală din Montgomery. Javi îmi spune că dimineața e aglomerație mare și oamenii stau la coadă pentru faimoasele infuzii de cafea rece și gogoși cu glazură de zahăr. La ora asta însă localul e aproape pustiu.

JAVI CRUZ:
I-am făcut cinste cu micul dejun, am mâncat și mi-am dat seama imediat că ceva era în neregulă cu ea. Nu știu cum să-ți explic, era foarte tăcută și părea... bolnavă. Am întrebat-o ce se întâmplase, dar n-a vrut să-mi spună.

În schimb mi-a arătat.

WEST McCRAY:
Sadie l-a dus pe Javi la casa aflată la douăzeci și patru de kilometri de Montgomery și i-a arătat fotografiile. Javi se cutremură când îmi povestește scena.

JAVI CRUZ:
Îmi amintesc că am ieșit de acolo urlând. Îi cunoșteam pe... copiii ăia. Și pozele... Dumnezeule, le visez și acum și-mi vine să-mi smulg creierul din cap ca să le uit..., dar nu pot.

Îmi pare rău... Scuze...

WEST McCRAY:
E în regulă! Nu te grăbi, avem tot timpul din lume!

JAVI CRUZ:
(EXPIRĂ) Am întrebat-o cum de aflase. Am întrebat-o cum de aflase de poze și mi-a spus că stătuse în mașina parcată în fața casei lui Silas toată noaptea și că foarte devreme în zori îl văzuse plecând și i se păruse ciudat, așa că îl urmărise până acolo, la casa aia abandonată... Și că se ascunsese până după ce plecase Silas și abia pe urmă intrase în casă, căutase și găsise fotografiile. N-am idee dacă m-a mințit sau nu, dar Sadie mi-a cerut să sun la poliție...

Aș vrea să cred că am făcut ce trebuie, dar nu știu...

WEST McCRAY:
Javi a fost mult prea copleșit și tulburat ca să înțeleagă întreaga semnificație a celor întâmplate. Sadie i-a cerut să acționeze imediat.

WEST McCRAY *(CĂTRE JAVI):*
Sadie ți-a spus să suni la poliție?

JAVI CRUZ:
Da. Mi-a zis că nu poate să sune ea, că îi e frică.

WEST McCRAY:
Dar nu ți s-a părut ciudat că a stat toată noaptea în mașină în fața casei lui Silas Baker? Nu i-ai cerut explicații? Fiindcă pare că Sadie a avut o presimțire că ceva avea să se întâmple în noaptea aia.

JAVI CRUZ:
După ce am văzut pozele, nu m-am mai putut gândi decât la ele. Pozele alea m-au dat peste cap, fac și acum terapie. Și din cauza asta nu am sunat imediat la poliție... Kendall și Noah erau prietenii mei cei mai buni, iar pe domnul Baker... pe domnul Baker îl cunoșteam de când eram și eu copil. Și refuzam să cred, mi s-a părut că n-avea niciun sens. Ne-am întors în oraș, iar pe drum ea m-a tot pisat să sun la poliție, pentru că dacă nu...

WEST McCRAY:
Dacă nu, ce?

JAVI CRUZ:
Nu știu. Când am ajuns în oraș, am oprit la Rose Mart, un magazin mic de pe șosea care are un telefon cu fise...

Sadie mi-a spus că dacă nu vreau să procedez ca la carte, să sun la poliție și să raportez că am găsit un cadavru, pe urmă să închid fără să mă identific și să las poliția să-și facă treaba.

WEST McCRAY:
Ai refuzat inițial.

JAVI CRUZ:
Eram praf. Și scos din minți de frică.

WEST McCRAY:
Și ce a făcut Sadie când i-ai spus asta?

JAVI CRUZ:
M-a lăsat acolo, la Rose Mart, și a plecat.

WEST McCRAY:
Totuși, după aceea ai sunat la poliție.

DISPECER 911 ***(LA TELEFON):***
911. Ce urgență aveți?

JAVI CRUZ ***(LA TELEFON):***
Ăăă... vreau să raportez că am găsit un cadavru.

WEST McCRAY:
Javi a făcut cum i-a spus Sadie: a dat lămuriri cu privire la locul unde se află casa abandonată și a închis telefonul fără a se identifica.

După ce fotografiile pornografice au fost găsite, poliția din Montgomery a studiat filmările făcute de camerele de supraveghere din zonă și l-a identificat pe misteriosul apelant. Am văzut și eu înregistrările. Sadie nu apare în ele, e doar Javi, care își face curaj ca să sune. Înregistrarea a fost făcută după plecarea ei. Javi stă în fața telefonului, se plimbă încolo și încoace timp de zece minute,

apoi duce în fine receptorul la ureche. Efectuează apelul, după care pleacă spre casă, unde se încuie în dormitorul lui și nu vorbește cu nimeni până ce-i bate poliția la ușă.

Între timp, Sadie ajunge acasă la Silas Baker.

JAVI CRUZ:
Kendall și Noah m-au făcut albie de porci. Nu le-am răspuns niciodată la mesajele trimise pe telefon, dar...

WEST McCRAY:
Familia Baker refuză orice contact cu presa.

JAVI CRUZ:
Au mințit că Sadie a venit la ei pentru că i-am dat eu întâlnire acolo. Noah a încercat să ia legătura cu mine, dar nu i-am răspuns la mesaje.

Mi-a scris că acasă la ei totul a fost OK până la un moment dat, când s-a întors domnul Baker. Că Sadie nu e cine pretinde și că am fost un prost că m-am îndrăgostit de ea și m-am lăsat dus de nas. Că i-a furat telefonul domnului Baker și că l-a atacat...

WEST McCRAY:
Sadie l-a atacat pe Silas?

JAVI CRUZ:
Da, cu briceagul. Pe aleea din fața casei.

Și că Sadie a urcat pe urmă în mașină și a dispărut înainte să apuce ei să facă ceva și că domnul Baker n-a vrut să

depună plângere pentru că fata era în mod evident „dusă cu capul"

Și în timpul ăsta poliția a apărut la ușa lor.

WEST McCRAY:
Bun, deci Kendall și Noah susțin că între domnul Baker și Sadie a avut loc o confruntare fizică violentă. Ți-au scris cumva și că Sadie a fost rănită?

JAVI CRUZ:
Nu, despre asta nu au suflat o vorbă. Nu înseamnă că nu s-a întâmplat, doar că au avut ei grijă să nu lase mărturii scrise, SMS-uri.

WEST McCRAY:
Și spui că Sadie nu era rănită când v-ați întâlnit seara la Cooper's sau în dimineața următoare la Lili's?

JAVI CRUZ:
Rănită? Cum adică?

WEST McCRAY:
O tânără care a întâlnit-o pe Sadie după ce aceasta a plecat din Montgomery susține că Sadie era rănită. Avea fața plină de vânătăi, nasul spart și bărbia zgâriată.

Dacă nu s-a ales cu rănile acasă la familia Baker înseamnă că violențele s-au petrecut la puțin timp după aceea.

JAVI CRUZ:
Isuse!

WEST McCRAY:
Sadie a menționat cumva în discuțiile cu tine numele Darren sau Keith?

JAVI CRUZ:
Nu... sau cel puțin nu-mi amintesc eu.

Crezi că Sadie e OK?

WEST McCRAY:
Asta încerc să aflu.

JAVI CRUZ:
Dar crezi că e bine?

ROBOT TELEFONIC, VOCE FEMININĂ:
Ați apelat căsuța vocală a abonatului....

MARLEE SINGER *(LA TELEFON):*
Marlee Singer.

ROBOT TELEFONIC, VOCE FEMININĂ:
Lăsați un mesaj după semnalul sonor.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Marlee, aici e West McCray.

Știu că nu-ți convine că te tot sun, dar uite care-i treaba: am dovezi că te-ai întâlnit cu Sadie și că ai îndrumat-o spre fratele tău, Silas. Și că l-ai cunoscut pe Darren. Cred că și Silas îl știe. Ți-aș fi recunoscător dacă ai accepta să discutăm pe tema asta. Nu fac decât să încerc să aduc o fată dată dispărută înapoi acasă, la familia care îi duce dorul.

Te rog sună-mă!

WEST McCRAY ***(LA TELEFON):***
Bună, May Beth! Claire e pe acolo?

MAY BETH FOSTER ***(LA TELEFON):***
Nu. Nu-i aici... nu s-a întors încă.

WEST McCRAY ***(LA TELEFON):***
Claire nu s-a întors de când am vorbit ultima oară cu tine? Glumești, nu-i așa?

MAY BETH FOSTER ***(LA TELEFON):***
Nu, nu-mi arde de glumă! Nu știu dacă... Are totuși aici câteva lucruri pe care bănuiesc că nu le-ar fi lăsat dacă voia să plece, dar...

WEST McCRAY ***(LA TELEFON):***
Vin la Cold Creek. Sună-mă dacă se întoarce între timp!

MAY BETH FOSTER ***(LA TELEFON):***
De ce, ce ai descoperit?

WEST McCRAY ***(LA TELEFON):***
Nu știu.

sadie

Farfield, Colorado.

Simt fiecare kilometru parcurs ca pe o tăietură în piele. Porțiunea asta de drum a fost cea mai dificilă. Cea mai dureroasă și mai urâtă. Durerea de a sta în aceeași poziție ore în șir, felul în care încheieturile degetelor amorțesc fiindcă am ținut atât de strâns volanul, încât știu că le voi simți la fel de amorțite mult timp după ce voi opri.

Când luminile orașului se ivesc, în fine, la orizont, nu simt nicio ușurare.

Farfield este un fel de medie a locurilor pe unde am trecut până acum; nu e de o sărăcie lucie, încât să-ți facă greață să te uiți la el, dar nici de o strălucire înșelătoare, așa ca Montgomery. Aici, unele zone sunt în ruină, altele par să-și fi pierdut un pic norocul, după care gradientul economic urcă treptat: drăguț, mai drăguț, cel mai drăguț. Zona unde locuiește Keith face parte din categoria celor care și-au pierdut norocul, ca un sărut adresat unor locuri mai drăguțe, numai că îndreptat în direcția greșită. E o clădire simplă, cu etaj, zugrăvită în alb și cu tencuiala scorojită.

Parchez vizavi.

Inima îmi bubuie în piept, sângele îmi curge fierbinte prin vene, totul pare să meargă așa cum mi-am propus. Rămân în

mașină multă vreme, cu ochii pe clădire, așa cum am făcut și cu casa lui Silas, și încerc să mă îmbărbătez pentru clipa când o să îl văd în carne și oase.

Tot ce trebuie să fac este să depășesc acel moment pentru a trece mai departe.

Mi-e cald, transpir. Îmi sprijin capul de speteaza scaunului și închid ochii pentru puțin timp, sau poate că mai mult, pentru că atunci când îi deschid, o fetiță stă pe veranda din fața clădirii. E înconjurată de hârtii pe care mâzgălește, dar, la un moment dat, abandonează desenele pentru o carte cu paginile tocite pe care o ține în poală. Pare desprinsă dintr-o pictură de Norman Rockwell[1] și aproape că am senzația că nu-i reală. E micuță. Zece ani, poate. Poartă un șort din denim roz și o bluză în dungi și are părul castaniu strâns în codițe inegale, încât nu pot decât să presupun că și le-a făcut singură. Cartea pe care o citește e cartonată și o ține atât de strâns în mână, de parcă ar fi un colac de salvare. Se apropie de final cu lectura. Pe fiecare genunchi are câte un leucoplast.

Apariția ei neașteptată e de nesuportat. Nu știu de ce, dar așa simt.

Îmi trag în jos mânecile hanoracului. E prea cald pentru un hanorac, dar nu am alte haine cu care să-mi acopăr bandajele. De la Langford brațul m-a durut încontinuu și mici picături de roșu au străpuns fașele, dar refuz să mă gândesc la asta. Mă uit în oglindă. Fața mea a căpătat niște nuanțe ca de fructe zdrobite. Movuri, maroniuri și tente de galben. Urăsc să mă privesc în oglindă pentru că fața mea îmi amintește de

[1] Norman Rockwell (1894–1978), pictor, desenator și ilustrator recunoscut în special pentru lucrările care redau viața de zi cu zi din America acelor vremuri (n. tr.).

Silas Baker, așa cum l-am lăsat acolo, nemișcat, pe aleea din fața casei.

Dar poate că după ce rezolv cu Keith, o să mă întorc la el.

Ca să termin ce am început.

Cobor din mașină și corpul îmi protestează violent la fiecare mișcare.

Fetița își ridică ochii spre mine când mă apropii. Cu fiecare pas pe care îl fac, văd cât de fragilă e, de o slăbiciune aproape macabră. Pielea albă ca laptele e împestrițată cu pistrui. Are fața ascuțită, nas lung și ochi căprui mici. Mă holbez la ea, iar ea îmi întoarce privirea. Închide cartea; e un exemplar din seria *The Baby-Sitters Club*[1]. Îi zâmbesc și îmi răspunde, studiindu-mă circumspectă. N-o învinovățesc. Știu că arăt oribil, înspăimântător.

— B-b-bună!

— Vorbești caraghios! remarcă ea imediat cu un glas care îmi spune că e mai mică decât bănuisem.

Are vocea subțire, mai subțire chiar decât o avea Mattie.

— S-s-sunt bâlbâită.

— Ce ai pățit la față?

— M-am împiedicat, sunt f-f-foarte n-n-neîndemânatică.

Mă aplec până ce ajung aproape la nivelul ochilor ei și arăt spre cartea *BSC* pe care o ține în mână. Pe coperta cu marginile îndoite, Stacey e înfățișată alergând cu brațele întinse spre celelalte membre ale clubului. Îmi amintesc cartea și e ciudat că mi-o amintesc. Uneori uit că am fost și eu copil și că m-am

[1] Serie de peste 130 de romane foarte populare printre adolescente, cunoscută și sub forma prescurtată de BSC, publicate în perioada 1986–2000 și având în centru un grup de fete de 11–13 ani din orașul ficțional Stoneybrook, Connecticut, care lucrează după școală ca bone pentru copiii din familiile din vecini (n. tr.).

îndeletnicit cu lucruri copilărești. Că am citit despre fete pe care le invidiam și visam să fiu ca ele. Că m-am jucat în praf și am făcut cozonaci din nisip. Că desenam. Sau că vara alergam după licurici.

— S-S-Stacey a fost p-p-preferata mea, dar de îmbrăcat, v-v-voiam să mă îmbrac ca prietena ei, C-C-Claudia.

— O urăsc pe Stacey.

Dură tipa!

— D-d-dar care este p-p-preferata ta?

— Mallory, răspunde ea după o pauză lungă. Și Jessi. Sunt aproape la fel de mare ca ele. Îmi place să citesc despre fete... de vârsta mea.

Își coboară ochii și îmi dau seama ce vârstă consideră ea că are pentru că așa mă simțeam și eu. Purtam povara unor ani pe care numai eu îi vedeam și tânjeam ca adulții să mă trateze ca pe un copil, așa cum eram. Mă întreb dacă Keith i-a făcut și ei o etichetă și s-a pregătit să ia cu sine acea parte din ea atunci când va pleca. Îmi doresc cu disperare să fi ajuns la timp, însă dacă el e deja aici înseamnă că e prea târziu.

Fata se luminează brusc la față și zice:

— Cineva și-a vândut toată colecția BSC librăriei din centru. Încerc să cumpăr toate cărțile din serie, dar încă nu am strâns suficienți bani.

Iau în mână unul dintre desenele ei. Am impresia că fata desenează mai bine decât ar fi normal la vârsta ei. Peisaje melancolice și fetițe triste care seamănă toate un pic prea mult cu ea. Durerea evidentă este așa de dureroasă! Pun pariu că mama ei lipește cu mândrie desenele pe frigider și le privește fără să le vadă. Toate desenele poartă semnătura NELL.

Eu te văd, Nell!

— N-N-Nell. Tu ești aia!

— N-am voie să vorbesc cu străinii! zice era.

— D-d-dar eu nu sunt o s-s-străină pentru tine. Îl c-c-cunosc pe iubitul m-m-mamei tale.

— Îl știi pe Christopher?

Îmi vine să dau foc lumii când o aud rostind întrebarea. Lumina bruscă, plină de teamă, ce se aprinde în ochii ei îmi spune tot ce trebuie să știu. Îi văd mâinile care tremură, o văd cum strânge și mai tare cartea în mâini ca să ascundă mișcările spasmodice.

Nu are decât zece ani și deja se luptă să-și înăbușe strigătele după ajutor.

Aș vrea s-o liniștesc, să-i spun că în curând nu va mai trebui să se teamă. Că știu ce se întâmplă, totul va fi bine, îți promit. Nu a auzit niciodată vorbele astea, sunt sigură, așa cum nici eu nu le-am auzit, și știu că tânjește după ele, așa cum am tânjit și eu.

— C-C-Christopher e înăuntru?

Dau să înaintez spre casă și ea zice:

— Nu!

Mă răsucesc cu fața spre ea.

— Doarme. Trebuie să păstrez liniștea. Să nu-l trezesc, indiferent ce se întâmplă, altfel se supără rău pe mine.

— D-d-de asta ai ieșit afară?

— Până să se scoale el, am timp să citesc aproape o carte întreagă.

Declară asta cu mare mândrie.

— G-g-grozav! o laud eu.

Nell radiază.

— M-m-mama ta unde e?

— La muncă. Lucrează la Falcon's.

— C-c-ce-i ăla?

— Un bar.

Desigur. Mă îndrept de spate. Genunchii îmi trosnesc.

— C-c-când se întoarce?

— După ce mă culc eu.

Este aproape prea perfect. Aș putea să pătrund în casă și să-l găsesc întins pe pat sau pe canapea, adormit. Și atunci m-aș apropia, cu briceagul în mână, suspendat în aer deasupra inimii lui care bate, după care l-aș împlânta în el și l-aș termina. Îmi imaginez cum ar deschide ochii, iar eu aș fi ultimul lucru pe care l-ar vedea înainte de a muri. Îmi imaginez cum aș vopsi întreaga cameră în roșu și pe urmă aș pleca. Iar când Nell va fi întrebată dacă a văzut ceva, ar spune *Nu, am fost afară, n-am voie să stau în casă când Christopher se odihnește...*

Gândul în sine, fiorul amețitor care mă cuprinde, e de ajuns să mă împingă spre ușă și să pun mâna pe mâner pentru a-l răsuci, însă în clipa următoare Nell intră în panică. Aleargă spre mine și mă prinde cu mânuțele de talie. Are mâinile mici, la fel de mici pe cât le avea Mattie la vârsta ei. *Nu este Mattie*, îmi spun, dar inima vrea să mă ducă spre locul unde ar putea să fie ea. *Nu este Mattie, nu este Mattie, nu este Mattie...* și totuși mâinile ei sunt atât de mici... atât de calde...

— N-ai voie înăuntru! zice Nell pe un ton imperativ.

Și viu.

— V-v-vino cu mine! o îndemn.

Se holbează uluită la mine. Dacă m-ar asculta? Dacă aș lua-o de aici, dacă aș putea să o îndepărtez de ceea ce se află dincolo de ușă?

— V-v-vino cu mine, N-N-Nell!

Îmi dă drumul la mână și se îndepărtează. Întind brațul după ea și face un pas în spate, și întind iar brațul după ea, pentru că nu mă pot împiedica să o fac, pentru că știm amândouă

ce se află înăuntrul casei. Disperarea crește în mine și mă bâlbâi mai tare decât de obicei.

— C-c-cred că ar t-t-trebui să v-v-vii cu mine, Nell! N-n-nu ești...

În siguranță.

Așa că vino cu mine.

Te rog.

— Mama trebuie să se întoarcă, zice ea, uitând că tocmai mi-a spus că mama ei este la lucru și că se întoarce acasă târziu. Mama...

Fac o mișcare care o sperie probabil, căci deschide gura larg și strigă „Mama!"

Țipătul mă trezește din fantezia în care m-am cufundat, mă forțează să revin în propriul corp. Corpul meu rănit, învinețit, obosit. Inima mea obosită. Fac un pas împleticit în spate și Nell e speriată de moarte.

— Îmi p-p-pare r-r-rău!

Vâr mâna în buzunar și scotocesc după portofel. Scot o bancnotă de douăzeci de dolari. Așteaptă.

— Uite, ia b-b-banii ăștia!

Închide gura și mă privește suspicioasă, în timp ce eu mă uit în susul și în josul străzii. Nu știu dacă i-a auzit careva țipetele, dar de venit, nu vine nimeni. Înghit nodul din gât și flutur bancnota prin fața fetei. *Ia banii, Nell!* Nu se poate să nu înțeleagă deja valoarea banilor. La vârsta ei, eu o înțelegeam.

— Uite, cu b-b-banii ăștia p-p-poți să-ți c-c-cumperi o m-m-mulțime de *BSC*-uri.

Face câțiva pași în față și ezită, nu vrea să se apropie prea mult de fata monstruoasă cu fața lovită. Smulge bancnota din mâna mea și pe urmă o ia la fugă în josul străzii. Nu se uită înapoi. Clipesc ca să îndepărtez lacrimile care amenință

să-mi țâșnească din ochi și fac o promisiune siluetei ce se îndepărtează.

O să termin ce am început.

Mă răsucesc cu fața către casă.

Intru.

În jur domnește o liniște desăvârșită, cu excepția zumzetului electricității și a ticăitului unui ceas. Rămân în holul mic ce dă spre o ușă, în spatele clădirii. În stânga, o bucătărie, iar în dreapta, o scară care urcă la etaj. Închid ușa în urma mea și mă reazem de ea, forțându-mă să respir adânc și regulat. Pe masa din bucătărie zăresc un pahar cu lapte și un sandvici pe jumătate mâncat. Farfuriile au fost așezate la uscat într-un scurgător. Dincolo de bucătărie e o încăpere și către ea mă îndrept apoi, uimită de mutenia cu care corpul meu se deplasează, de parcă ar fi fost făcut pentru un asemenea moment. Încăperea se dovedește a fi livingul, și acolo se află ceasul, televizorul și canapeaua pe care mi-am imaginat că stă întins Keith, cu un picior atârnând în afară și gura larg deschisă în timp ce doarme.

Numai că Keith nu e aici.

Va trebui să urc la etaj.

Totul decurge lin, până ce piciorul meu drept atinge prima treaptă. Scările sunt vechi, și mi-o spun chiar ele, mârâind zgomotos sub greutatea corpului meu. La fiecare scârțâit, mă simt ca și cum aș lua o curbă cu mașina pe un deal, simt acea senzație ciudată de neliniște care se ridică și coboară în fundul stomacului.

Ajung pe palier și las aerul să iasă din plămâni. Nu îmi dau seama ce tare tremur decât în clipa când mă prind de balustradă și îmi zăresc degetele tremurânde. Împing prima ușă care îmi iese în cale și mă trezesc în camera lui Nell.

Așa cum mă așteptasem.

Și cum sperasem să nu se întâmple.

Camera e ordonată, așa cum o țineam și eu pe a mea, și arată de parcă fiecare lucru ar fi fost pus la locul său de mâini mici, nesigure. Pe pereți e un tapet roz decolorat, cu îmbinări îngălbenite de vreme, despre care bănuiesc că e aici de dinainte de a se naște Nell. Un pat mic cu o pilotă verde în nuanța mentei și nu foarte pufoasă, probabil cumpărată de la second-hand. Trec pragul și mă apropii de micul birou amplasat vizavi de pat. Aici și-a creat Nell capodoperele. Un bloc de desen și creioane colorate cu abțibilduri de la magazinele de mărunțișuri. Mă îndrept spre șifonier, așezat lângă pat, și deschid ușa. Mă întâmpină mirosul de detergent cu balsam pentru copii și hainele ei imposibil de micuțe.

Și eu am fost cândva micuță.

Cândva în urmă cu o viață.

Răscolesc prin dulap aproape fără să-mi dau seama. Nu mi-am propus să fac asta, dar dacă m-am pornit, nu mă mai pot opri. Pentru că știu. Știu că voi da exact peste ceea ce nu vreau, și iat-o, acolo, în fundul șifonierului! O bluză cu eticheta tăiată. O iau de pe umeraș, mi-o lipesc de față și un val nestăpânit, aproape insuportabil de ușurare mă cuprinde. *O să te salvez, Nell! O să te salvez*, numai că restul nu poate fi salvat, sau așa cred. Îl pot opri pe Keith, dar n-am cum să repar ceea ce a făcut el deja. Cum îi poți ierta pe cei care ar fi trebuit să te protejeze? Uneori nu știu ce îmi lipsește mai mult: tot ce am pierdut sau tot ce n-am avut niciodată.

— Mereu m-am întrebat asta: dacă n-o să apari cândva la ușa mea.

Fac un pas împleticit în față, apoi mă îndrept de spate. Vocea lui calmă, fără inflexiuni, mă micșorează, mă face să fiu

o fetiță groaznic de speriată că a făcut o greșeală. Și chiar am făcut o greșeală, căci în momentul când mă întorc, Keith stă drept în fața mea.

Aș vrea ca întunecimea din el să trăiască undeva în afara lui, pentru că trebuie să știi de ea ca să o poți vedea. La fel ca toți monștrii adevărați, Keith se ascunde la vedere. E înalt, așa a fost dintotdeauna. E îmbrăcat în blugi jegoși și ponosiți, cu fire care ies din tiv și îi atârnă peste picioarele goale. Are brațele încordate și mai musculoase decât îmi amintesc. Fața, în schimb, este la fel de ascuțită și umbrită de barba cu peri scurți. Ridurile din jurul ochilor s-au adâncit mult față de cum erau când aveam eu unsprezece ani, și erau destul de pronunțate și atunci. Opt ani. Opt ani au trecut de când l-am văzut ultima oară în carne și oase, dar simt că diferența de vârstă dintre noi a dispărut. *Nu mai sunt mică, nu mai sunt mică, nu mai sunt mică...* Podeaua scârțâie sub greutatea lui. Se postează în prag, rezemat de tocul ușii, și îmi blochează calea de ieșire. Țin în continuare bluza lui Nell lipită de față. Pielea de pe mâini s-a întins peste încheieturile degetelor din cauza forței cu care o strâng. Închid ochii. Îi ascult răsuflarea, îmi amintesc sunetul pe care îl scotea respirația lui târziu în noapte, îmi amintesc... *Nu mai sunt mică...*

Podeaua scârțâie și se mișcă sub greutatea lui...

Deschid ochii și ridic capul.

Keith a dispărut.

Aș putea crede că n-a fost aici niciodată, dacă nu l-aș auzi cum străbate în grabă casa, cum fuge de mine, iar slăbiciunea mă cuprinde în timp ce încerc să înțeleg ce s-a întâmplat, ce am lăsat să se întâmple. Las bluza lui Nell să-mi cadă din mână și ies din camera ei, cobor în goană scările fără să mă mai feresc să fac zgomot, căci dacă Keith este aici și știe că și eu sunt

aici, nu mai are niciun rost să mă mișc pe tăcute. Ajung la baza scărilor. Ușa din spatele casei e deschisă; dă într-o curte și dincolo de ea se întinde pădurea.

O iau într-acolo. Pășesc afară, fac un prim pas și lumea explodează într-un cer nocturn întunecat, împestrițat de mai multe stele decât am văzut vreodată. Scânteiază și sclipesc în fața ochilor mei, strălucitoare, albe și apoi roșii, după care încep să se stingă treptat, până ce lasă în urmă numai întuneric. Craniul meu pare să se dezintegreze și zvâcnește de la impactul cu o forță necunoscută. *M-a lovit*, îmi dau seama...

Și pe urmă: o înțepătură de lumină, o singură stea reapare la orizont pentru a ține ritmul cu pulsul slab, dar încă viu al inimii mele. Aș vrea să o ating, dar nu-mi pot mișca brațele. În schimb mă las să cad prin ea, îmi simt corpul cum lovește pământul. Sunt căzută la pământ și prin minte îmi trece un vârtej de gânduri, niciunul dus până la capăt, dar care încep toate cu același cuvânt. *Mattie*...

Și par să nu se sfârșească niciodată.

FETELE

S1E6

WEST McCRAY:
Ajung, în fine, la Cold Creek și Claire încă nu s-a întors.

Au trecut câteva zile.

MAY BETH FOSTER:
Am sunat la toate barurile pe o rază de patruzeci de kilometri. Nimeni nu a văzut-o, deși nu știu cât de corectă este informația asta. Banii i-au rămas aici... dar poate că e la vreo petrecere în cine știe ce speluncă de care nu am auzit și a găsit pe altcineva care să plătească.

WEST McCRAY:
Poate că, venind în Cold Creek, Claire și-a pus în pericol abstinența, dar nu trebuie scăpat din vedere faptul că revenirea ei a fost motivată de durere, nu de dorința de autodistrugere. Durerea aceasta ar trebui să ne spună că Claire este mai mult decât suma defectelor ei. Nu e un om perfect, dar *este* un om. O mamă.

O găsesc în livada de meri unde a fost descoperit cadavrul lui Mattie.

(ZGOMOT DE PAȘI ȘI DE MAȘINI ÎN DEPĂRTARE)

WEST McCRAY:
Claire?

(PAUZĂ LUNGĂ)

CLAIRE SOUHERN:
Înregistrezi?

WEST McCRAY:
Dacă nu ai nimic împotrivă.

CLAIRE SOUTHERN:
Am mers cu mașina... am condus pe aceleași drumuri de nu știu câte ori. Nu știu de ce. Am ajuns aici acum câteva ore și nu mai pot să plec.

Pur și simplu nu mai pot.

WEST McCRAY:
Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

CLAIRE SOUTHERN:
E pentru prima oară când aud așa ceva.

WEST McCRAY:
Îmi pare rău și pentru asta.

CLAIRE SOUTHERN:
Când crezi că cineva e acolo e altceva. Crezi că ai tot timpul din lume ca să îndrepți lucrurile.

WEST McCRAY:
Ai crezut că poți îndrepta lucrurile cu Sadie?

CLAIRE SOUTHERN:
Mă îndoiesc că aș fi putut. Dar ideea că aveam opțiunea asta m-a consolat.

Ai copii?

WEST McCRAY:
Da.

CLAIRE SOUTHERN:
Câți?

WEST McCRAY:
Unul.

O fiică.

CLAIRE SOUTHERN:
Câți ani are?

WEST McCRAY:
Cinci.

CLAIRE SOUTHERN:
O vârstă bună.

WEST McCRAY:
Serios?

CLAIRE SOUTHERN:
Da. La vârsta asta încep să devină oameni, dar încă se mai agață de tine ca niște bebeluși. Sadie... Sadie a trecut prin așa ceva.

WEST McCRAY:
Da?

CLAIRE SOUTHERN:
Ea nu-și mai amintește. E de mirare că *eu* îmi amintesc. A trecut prin faza asta când voia să o învelesc seara înainte de culcare, mă implora, așa că mergeam la ea în cameră și îmi plimbam mâna prin părul ei până ce adormea și o dată... o dată s-a uitat la mine și a zis *Tu m-ai făcut*. Iar eu... eu am răspuns *Da, scumpo, eu te-am făcut*.

WEST McCRAY:
Îți iubești fiica.

CLAIRE SOUTHERN:
Fiica mea mă urăște.

Și să-ți mai spun ceva despre Sadie. Era deșteaptă. La șapte ani își scria singură scutirile de la școală, iar când a crescut le semna și pe cele pentru Mattie. May Beth cumpăra cadourile de Crăciun și de zilele de naștere și Sadie mă semna pe mine pe felicitări, iar Mattie nu a știut niciodată.

Și încă ceva. După ce am plecat... m-am stabilit la Harding's Grove. Acolo am stat în ultimii trei ani. Harding's Grove e cam la trei ore de mers cu mașina de Cold Creek.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Dintre toate lucrurile pe care le-am aflat de când am început să descâlcesc ițele poveștii lui Sadie, acesta mi s-a părut cel mai sigur: Claire plecând pe furiș în toiul nopții spre Orașul Îngerilor, abandonându-le pe Mattie și pe Sadie și trimițând o carte poștală cu palmieri și cu rugămintea *Să fii fată cuminte* mâzgălită pe spate pentru Mattie, dar, ca de obicei, fără niciun mesaj adresat fiicei mai mari.

Și Mattie, agățându-se cu disperare de acele vorbe, care au împins-o în cele din urmă pe scaunul pasagerului într-o camionetă condusă de cel care avea să o ucidă.

Sincer să fiu, încă nu reușesc să procesez pe deplin implicațiile enorme ale dezvăluirilor făcute de Claire în livada de meri.

Claire nu a fost niciodată în LA.

Sadie este cea care a trimis cartea poștală.

WEST McCRAY:
Dumnezeule!

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Împrejurările au silit-o de multe ori pe sărmana Sadie să compenseze. După plecarea lui Claire, a văzut cum Mattie se cufunda într-o depresie adâncă, de neatins, și i-a aruncat un colac de salvare - o carte poștală scrisă de mama lor -, și a funcționat. Ilustrata aceea a devenit însă și prăpastia dintre ele două, iar relația lor nu avea să se refacă niciodată. Din cauza acelei cărți poștale - cu toate că vina

nu a fost, de niciun fel, a lui Sadie –, Mattie a fugit de acasă și a sfârșit ucisă... iar de atunci Sadie a trăit conștientă în fiecare moment de acest lucru.

Oare mai crede și acum că este responsabilă pentru moartea surorii ei?

Povara acelei vini.

Nici nu îmi pot imagina.

CLAIRE SOUTHERN:
Mi-am iubit mama. Mama nu m-a părăsit niciodată. M-a iubit, oricât de rău am dat-o în bară. Poate că asta n-a fost bine pentru mine, dar Dumnezeule, când mă gândesc la ea, îmi amintesc cât de mult m-a iubit! Și când a murit, a luat dragostea cu ea. May Beth... nu mi-a dăruit nimic. Așa că m-am gândit... m-am gândit că Sadie avea să-mi dăruiască dragostea ei. Dar știm amândoi ce s-a întâmplat.

Am suferit pentru că m-a urât. Nu puteam suporta. A trebuit s-o resping, ca să nu știe câtă nevoie aveam de ea. M-am împăcat cu asta. Dar Mattie, cu Mattie mi-a fost mult mai ușor. Niciuna din ele nu a meritat însă... Nu a meritat să i se întâmple așa ceva.

WEST McCRAY:
Poate că totuși o să o găsim pe Sadie.

CLAIRE SOUTHERN:
S-ar putea ca atunci să fiu foarte departe.

WEST McCRAY:
Claire...

CLAIRE SOUTHERN:
Ceea ce i s-a întâmplat lui Mattie mă ucide și mai mult de atât nu pot suporta.

WEST McCRAY:
Nu așa funcționează lucrurile.

CLAIRE SOUTHERN:
Uite, așa funcționez eu. *(PAUZĂ)* Ar trebui să fii acasă, cu fiica ta. Ce naibii faci aici, de ce o cauți pe fiica altuia?

WEST McCRAY:
Pentru că nimeni altcineva n-a căutat-o.

CLAIRE SOUTHERN:
Nu ăsta e motivul.

WEST McCRAY:
Păi... am și eu o fiică și...

CLAIRE SOUTHERN:
Să nu te prind că termini propoziția!

WEST McCRAY:
Claire...

CLAIRE SOUTHERN:
Faci asta fiindcă fiica ta ți-a deschis ochii, nu-i așa? Când ai o fiică, ce faci, îşi dai seama că lumea e rea și urâtă? Și încerci să o salvezi pe fiica mea și te bați singur pe spate, în ideea că astfel faci lumea mai bună?

WEST McCRAY:
Nu!

(PAUZĂ)

CLAIRE SOUTHERN:
Nu sunt proastă, să știi. Văd cum te uiți uneori la May Beth când ea vorbește, de parcă noi, ceilalți, n-am fi decât niște bieți tâmpiți. Îți închipui că poți să iei durerea noastră și să o transformi în ceva în beneficiul tău. Într-un spectacol. Un spectacol...

Toată viața mea am fost folosită de bărbați, iar dacă vrei să-ți spun adevărul, nu cred că ești prea diferit de ei.

WEST McCRAY:
Claire, dacă vrei să-ți spun adevărul, la început nici nu am vrut să mă ocup de povestea asta. Și cu cât sap mai adânc, cu atât regret că m-am vârât în ea până la gât, pentru că nu cred că se îndreaptă spre un final fericit. Dar din moment ce am început o treabă, trebuie să o duc până la capăt.

CLAIRE SOUTHERN:
Ei bine, asta mă face să mă simt cu mult mai bine.

WEST McCRAY:
Nu am nici cea mai mică idee dacă m-am apropiat sau nu de Sadie, dar câteva lucruri tot am aflat. Și acum am nevoie să-mi povestești despre Keith.

CLAIRE SOUTHERN:
Keith?

WEST McCRAY:
Bărbatul pe care îl caută Sadie. Ea îi spune Darren. Am descoperit că Darren și Keith sunt una și aceeași persoană. Ce poți să-mi spui despre Keith?

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Claire îmi cere permisiunea să se întoarcă în rulotă, unde așteaptă May Beth. May Beth nu e încântată să o vadă, dar după ce îi aruncă o privire, pune ceainicul pe foc.

CLAIRE SOUTHERN:
Aș bea ceva.

MAY BETH FOSTER:
Dacă ai de gând să faci așa ceva, o să ajungi direct în iad!

CLAIRE SOUTHERN:
Isuse, May Beth, chiar dacă aș avea poftă de o băutură, asta nu înseamnă că o să și beau!

WEST McCRAY:
Poți să începi când ești gata!

MAY BETH FOSTER:
Gata pentru ce?

WEST McCRAY:
Gata să vorbească despre Keith.

CLAIRE SOUTHERN:
Keith a fost o greșeală.

MAY BETH FOSTER:
A încercat să te ajute, iar tu l-ai gonit, așa cum ai făcut și cu ceilalți.

CLAIRE SOUTHERN:
Vreau să plece!

WEST McCRAY:
May Beth, dacă nu poți s-o lași pe Claire să-mi povestească versiunea ei, voi fi nevoit să te rog să ne lași singuri.

MAY BETH FOSTER:
Glumești? Asta e casa *mea*.

WEST McCRAY:
Aici nu-i vorba de tine. Și nici de Claire. Ci de Sadie.

MAY BETH FOSTER:
Bine. N-aveți decât să stați aici. Nu-mi pasă!

(ZGOMOT DE UȘĂ DESCHISĂ ȘI ÎNCHISĂ)

CLAIRE SOUTHERN:
Hai să terminăm odată cu povestea asta!

WEST McCRAY:
Vreau să-mi povestești în amănunt cum a ajuns Keith în viața ta!

CLAIRE SOUTHERN:
L-am cunoscut într-un bar. La Joel's. Nu-mi amintesc foarte bine detaliile, dar știu că s-a luat după mine până aici ca

un... ca un cățeluș treaz. Keith nu bea. Nu l-am văzut niciodată bând.

WEST McCRAY:
Și atunci ce a căutat aici?

CLAIRE SOUTHERN:
Asta m-am întrebat și eu. Căuta pe cineva ca mine.

WEST McCRAY:
Explică-mi!

CLAIRE SOUTHERN:
O femeie pierdută, bolnavă... Iar eu eram bolnavă din cauza dependenței. Pe care el m-a ajutat să o mențin. Îmi dădea mereu bani și avea grijă să mă fac praf...

Nu mi-a cerut niciodată nimic. Se mulțumea să dea, iar eu primeam bucuroasă tot ce îmi oferea. Încerca să mă țină departe pentru că...

WEST McCRAY:
Pentru că...

CLAIRE SOUTHERN:
Sadie îl ura.

WEST McCRAY:
Da, asta mi-a spus și May Beth. Mi-a spus că Sadie se simțea amenințată de Keith.

CLAIRE SOUTHERN:
Lui Sadie nu i-a plăcut niciun bărbat pe care l-am adus acasă. Trebuie să înțelegi asta. Nu i-a plăcut niciunul, chiar dacă era un om bun. Nu toți erau oameni răi.

WEST McCRAY:
Keith era rău?

CLAIRE SOUTHERN:
Până la urmă l-am dat afară.

WEST McCRAY:
De ce?

CLAIRE SOUTHERN:
Din cauza felului cum se comporta cu fetele. Era prea... interesat, dacă înțelegi ce vreau să zic. Cei mai mulți bărbați, dacă le spui că ai copii, nu vor să aibă nimic de-a face cu tine, așa că trebuie să le *promiți* că, pentru tine, ei vor fi mereu pe primul loc. Keith nu mi-a cerut niciodată așa ceva.

Nu mi-a plăcut felul în care se uita la Mattie.

WEST McCRAY:
Ce vrea să însemne asta?

CLAIRE SOUTHERN:
Exact ce am spus.

WEST McCRAY:
Claire?

CLAIRE SOUTHERN:
Într-o noapte l-am găsit la ea în cameră... A fost ultima lui noapte aici.

WEST McCRAY:
Ce făcea?

CLAIRE SOUTHERN:
Nimic, nu... Nu știu...

Ceva era în neregulă. Am știut asta de cum l-am văzut. Nu avea niciun motiv pentru care să intre în camera aia. Niciunul. Și uneori, când mă gândesc la asta, parcă îmi amintesc că era cu pantalonii în vine, dar eram... eram drogată și nu știu precis. În noaptea aia l-am dat afară și a doua zi dimineața, când s-a sculat, Mattie a întrebat unde e Keith... și pe urmă, de fiecare dată când venea vorba de el, Mattie se purta normal, așa că mi-am zis... m-am gândit că am ajuns la timp.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Claire e o femeie greu de descifrat dacă e să judeci numai după voce. Îmi relatează toate acestea pe un ton plat și distant, ca și cum ar vrea să nu se implice. Ca să înțelegi prin ce trece trebuie să vezi cum se face tot mai mică pe măsură ce vorbele îi ies din gură. Să vezi cum răsucește țigara între degete fără să o aprindă. Este profund mâhnită.

WEST McCRAY:
Claire, trebuie să te mai întreb ceva.

CLAIRE SOUTHERN:
Nu vreau să aud nimic.

WEST McCRAY:
Ți-a spus vreodată Sadie că...

CLAIRE SOUTHERN:
Taci!

WEST McCRAY:
A fost abuzată de Keith?

CLAIRE SOUTHERN:
(PLÂNGE) Nu știu.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Îmi este din ce în ce mai clar că Sadie avea probleme nerezolvate cu Keith. Asta să fi fost? Sau Keith o molestase totuși pe Mattie? Chiar dacă Claire își salvase fiica în noaptea aceea, Keith locuise cu ele un an.

MAY BETH FOSTER:
Nu-mi vine să cred... Nu pot să cred!

CLAIRE SOUTHERN:
Și totuși e adevărat.

MAY BETH FOSTER:
Sadie îmi spunea de fiecare dată când mă vedea că îl ura. Dar eu n-am ascultat-o. Mi-am spus că nu era decât un *copil*, deși... Sadie nu a fost niciodată copil.

CLAIRE SOUTHERN:
Nu te lua de mine, May Beth!

MAY BETH FOSTER:
Nu mă iau, Claire! Slavă Domnului... Slavă Domnului că l-ai oprit pe nemernic!

WEST McCRAY:
Se pare că Sadie l-a căutat pe Keith pentru că voia să pună lucrurile la punct.

MAY BETH FOSTER:
Dar nu înțeleg de ce s-a dus să-l caute acum, după atâta timp...

WEST McCRAY:
Mai e ceva ce ar trebui să știți. Keith a avut o relație cu o femeie al cărei frate a fost arestat de curând pentru abuz sexual asupra minorilor. A fost arestat mulțumită lui Sadie. O să vă povestesc în amănunt mai încolo, dar foarte probabil dacă nu ar fi fost Sadie, bărbatul ăsta ar mai pândi și acum copii. Nu știu exact ce legătură avea el cu Keith, însă din cele ce mi-ai povestit tu, Claire, deduc că ei doi aveau în comun o anumită predilecție.

CLAIRE SOUTHERN:
Ce ți-a spus sora bărbatului?

WEST McCRAY:
Nimic. Refuză să-mi vorbească.

CLAIRE SOUTHERN:
Păi asta spune totul, nu-i așa? *(PAUZĂ)* Și zici că tipul a fost arestat datorită lui Sadie?

(SUNET DE TELEFON)

WEST McCRAY:
Scuze, trebuie să răspund! Alo, *aici West McCray*!

JOE PERKINS *(LA TELEFON):*
Bună, sunt Joe Perkins de la Bluebird! Scuze că te deranjez așa de târziu, dar mi-ai spus să te sun dacă apare ceva...

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Nicio problemă, Joe. Ce s-a întâmplat?

JOE PERKINS *(LA TELEFON):*
Am stat de vorbă cu unul dintre băieții care au lucrat la mine la motel... După ce am vândut motelul, am fost nevoit să-l concediez. Se numește Ellis Jacobs. Și, la un moment dat, i-am povestit de tine, cum ai apărut aici și ai pus întrebări, iar el mi-a zis să vii neapărat încoace cât de repede poți ca să vorbești cu el. E vorba despre fata *aceea*.

FETELE

EPISODUL 7

(TEMA MUZICALĂ „FETELE")

CRAINICUL:
Emisiunea *Fetele* vă este oferită de Macmillan Publishers.

WEST McCRAY:
Ellis Jacobs este un bărbat alb în vârstă de douăzeci și cinci de ani, deși trăsăturile băiețești îl fac să pară mai tânăr decât este. A avut o viață grea și-i place să povestească despre ea. A fost alungat de acasă la șaptesprezece ani. Insistă că nu pentru că ar fi fost un copil rău, însă iubitul mamei lui nu îl plăcea.

ELLIS JACOBS:
Poate că s-au căsătorit între timp, habar n-am. Tipul era un nenorocit și mă bătea măr ori de câte ori putea. Presupun că așa se întâmplă în multe case.

WEST McCRAY:
Ellis n-a avut acoperiș deasupra capului până aproape de douăzeci și patru de ani.

ELLIS JACOBS:
N-a fost așa de rău. Dormeam pe unde apucam. Aveam mulți prieteni buni. Totuși, nu mă puteam împăca defel cu situația.

WEST McCRAY:
Și după aceea Ellis l-a cunoscut pe Keith.

Deși el îl știa drept Darren.

ELLIS JACOBS:
S-a întâmplat așa: o dată, când stăteam acasă la un amic, am intrat pe computer pe un joc online. Un MMO. Massive Multiplayer Online. În timp ce joci, poți vorbi cu ceilalți jucători, și așa l-am cunoscut pe Darren. N-a fost nimic sinistru, pur și simplu ne-am împrietenit și el mi-a spus că știe cum e să umbli dintr-un loc într-altul. Și voia să mă ajute.

WEST McCRAY:
Chiar așa? Abia te cunoscuse și s-a oferit să te ajute?

ELLIS JACOBS:
Îți spun povestea pe scurt. Foarte pe scurt. Jocul a durat mai bine de o mie de ore. Suficient timp ca să cunoști pe cineva sau măcar să ai impresia că l-ai cunoscut.

WEST McCRAY:
Ce ți-a povestit despre el?

ELLIS JACOBS:
Păi, cum ți-am zis... că umblase de colo, colo, că se înstrăinase de mic de familie. Că și tatăl lui obișnuia să-l bată...

Acum mă întreb dacă măcar o parte din ce mi-a povestit era adevărat. Nu știu. Mi-a făcut rost de slujba aia la Bluebird atunci când aveam mai mare nevoie. Nu mi-a dat niciodată motiv să-l bănuiesc că era un.... om rău. Cu mine s-a purtat foarte frumos.

Și, pentru numele lui Dumnezeu, i-a salvat viața lui Joe!

Joe vorbea despre Darren ca și cum era fratele lui, genul ăla de om care ar face orice pentru tine dacă îl rogi, dar e incapabil să-și pună ordine în propria viață. Înțelegi ce vreau să-ți spun?

WEST McCRAY:
Povestește-mi cum ai cunoscut-o pe Sadie!

ELLIS JACOBS:
În ziua aia eram în tura de noapte. Și când am făcut schimbul cu Joe, nu mi-a suflat o vorbă despre ea. Fata se cazase târziu, cu o seară înainte, era rănită la față. Primul lucru pe care l-a făcut când a intrat în motel a fost să întrebe de Darren.

WEST McCRAY:
Numai că Darren nu era acolo în weekendul acela.

ELLIS JACOBS:
Nu, dar nu mai trecuse pe la noi de mult timp. Cea mai lungă perioadă de absență a lui. Și nici după întâmplarea cu fata nu l-am mai văzut la față.

WEST McCRAY:
Darren ținea secret față de voi locurile pe unde umbla?

ELLIS JACOBS:
Nu față de Joe și nici față de mine. Dar noi înțelegeam... În fine, se subînțelegea că nu trebuia să-l pisăm la cap cu chestia asta și nici să discutăm cu alții despre Darren. Cel puțin așa mi-a zis Joe să procedez.

WEST McCRAY:
Și cum s-au întâmplat lucrurile cu Sadie?

ELLIS JACOBS:
A zis că e o prietenă de familie a lui Darren. A pus multe întrebări despre el. M-a frapat cât de insistentă era. M-am oferit să-i transmit un mesaj lui Darren din partea ei, dar a refuzat. M-a rugat să-i permit să-i lase ceva în cameră și i-am răspuns că nu. M-a întrebat dacă știam unde era Darren în acel moment și nici la asta n-am vrut să-i răspund. Apoi am crezut că a renunțat. Dar m-am înșelat.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Fereastra spartă din baie?

Sadie a fost vinovata.

WEST McCRAY *(CĂTRE ELLIS):*
N-ai auzit când a spart fereastra din baie?

ELLIS JACOBS:
Nu, stăteam închis în camera aia, televizorul mergea... N-am auzit.

WEST McCRAY:
Ce te-a făcut totuși să te duci ca să verifici camera lui Darren?

ELLIS JACOBS:
Ea m-a făcut. Se purtase așa de ciudat, că n-am putut să-mi scot chestia asta din cap. Așa că, după o oră sau două, m-am dus acolo ca să arunc o privire. Am acționat din instinct. Din fața hotelului părea că totul era în regulă, dar m-am dus până în dreptul ferestrei de la camera lui Darren și m-am uitat înăuntru. Fereastra era acoperită de draperii, dar am sesizat... mișcare în cameră.

Am deschis ușa și am găsit-o pe fată înăuntru.

WEST McCRAY:
Povestește-mi tot ce îți amintești!

ELLIS JACOBS:
Păi... cum să zic, chiar am avut ce vedea. Camera era răscolită. Ea o întorsese cu fundul în sus. Sângera tare la brat...

WEST McCRAY:
Sângera?

ELLIS JACOBS:
Da, de când spărsese geamul. Se tăiase rău la brat.

WEST McCRAY:
Nu i-ai spus lui Joe despre fereastra spartă. Nu i-ai povestit nimic până ce nu ți-a zis el să vorbești cu mine.

ELLIS JACOBS:
Mda, ai dreptate...

Vezi tu, camera lui Darren era un spațiu în care n-aveam voie să intru și m-am gândit că Joe o să mă dea afară dacă prindea de veste. În locul ăla de muncă nu exista nicio regulă în afară de interdicția asta, care era ușor de respectat, așa că... mi-am ținut gura. Nu știam cât avea să mai dureze până ce Joe finaliza vânzarea și aveam nevoie de bani. Imediat după ce Bluebird a fost cumpărat, am fost nevoit să plec de acolo... și acum am înțeles că vor să demoleze clădirea. Așa că mi s-a părut că n-avea niciun rost să mai aduc în discuție subiectul.

WEST McCRAY:
OK, hai să revenim la momentul în care Sadie a spart geamul, s-a tăiat la braț și tu ai surprins-o în camera lui Darren!

ELLIS JACOBS:
Se tăiase așa de tare la braț, încât avea nevoie de copci. Rana era adâncă, dar ei părea să nu-i pese și atunci mi-am dat seama că ținuse cu tot dinadinsul să intre în cameră. Bun, intru, o văd, mă vede și ea pe mine, scoate un briceag, mi-l lipește de gât și mă întreabă... mă întreabă...

Isuse, mi-e greu să reproduc vorbele ei!

WEST McCRAY:
Ce te-a întrebat, Ellis?

ELLIS JACOBS:
M-a întrebat dacă sunt ca el.

WEST McCRAY:
Ca Darren?

ELLIS JACOBS:
Mda.

WEST McCRAY:
Ce a vrut să spună?

ELLIS JACOBS:
Voia să știe dacă și eu... dacă și eu... Dumnezeule, ce urât a sunat cum m-a întrebat!

A vrut să știe dacă și eu regulam fetițe.

WEST McCRAY:
Astea au fost cuvintele ei?

ELLIS JACOBS:
Da, întocmai. Stătea cu briceagul lipit de gâtul meu și mă întreba dacă sunt... ca Darren, și asta voia să spună. Și din tot ce ar fi putut să spună... la asta mă așteptam cel mai puțin.

WEST McCRAY:
Și ce ai făcut?

ELLIS JACOBS:
I-am spus că... i-am spus că nu știam despre Darren. I-am spus că l-am cunoscut la un joc online. Și ea... Uite ce-i, când părinții m-au dat afară din casă, am fost nevoit să mă bazez pe alții, să contez pe faptul că vor vedea prin mine. Înțelegi ce-ți spun?

WEST McCRAY:
Explică-mi!

ELLIS JACOBS:
De pildă, atunci când eram prea mândru sau prea supărat, făceam pe grozavul ca să-i împiedic pe oameni să-mi dea ceea ce aveam nevoie. Îi răneam. Nu... nu fizic, doar că îmi transferam supărarea asupra lor pentru că nu știam cum să le cer ajutorul. Pe urmă însă, am învățat să mă gândesc altfel la oameni. Să încerc să văd prin ei și să-i ajut, dacă pot.

WEST McCRAY:
Deci înțeleg că ai hotărât să o ajuți pe Sadie?

ELLIS JACOBS:
Mda, un pic. Adevărul e că... făceam pe mine de frică, tipa mă amenința cu briceagul și chiar am crezut că o să mă omoare, omule! Parcă îi luase Dumnezeu mințile! Avea... o privire sălbatică... și ăsta a fost singurul lucru de care mă puteam agăța, așa că m-am agățat de el.

WEST McCRAY:
Ai calmat-o.

ELLIS JACOBS:
Cam așa ceva.

WEST McCRAY:
Și cum ai făcut asta, mai exact?

ELLIS JACOBS:
I-am spus că era rănită și că voiam să o ajut, iar ea putea să-mi povestească despre Darren, pentru că eu n-aveam habar. Și în timp ce-i vorbeam mi-am dat seama că era... era *obosită* rău, omule! Părea terminată! Ăsta era un avantaj pentru mine. Și cred că și din pricina asta a coborât briceagul în cele din urmă... deși... deși în clipa aia jur că credeam că s-a terminat cu mine. Chiar am crezut că o să mă omoare. Dar după ce a plecat... m-am mai gândit... și nu știu. Când pericolul a trecut, vezi lucrurile într-o altă perspectivă. Deci judecând *după*, cred că nu m-ar fi omorât totuși. Cu toate că atunci când mi-a dat drumul, am plâns ca un copil.

WEST McCRAY:
După asta ce s-a întâmplat?

ELLIS JACOBS:
Am mers în biroul principal și i-am pansat brațul, iar ea mi-a povestit despre... mi-a povestit despre Darren.

WEST McCRAY:
Din câte se pare, Darren ți-a fost un bun prieten. Înțeleg că te-ai oferit să o ajuți din spirit de conservare, dar a mai fost și altceva la mijloc? Ai crezut ce ți-a povestit?

ELLIS JACOBS:
Când cineva te amenință cu o armă și nu vrea să te jefuiască de bani sau așa ceva, iar primele cuvinte pe care le auzi din gura persoanei sunt dacă îți place să regulezi fetițe, atunci te gândești că poate e ceva adevăr în ceea ce-ți spune, nu-i așa? În plus, cu toate că... jur că Darren pe care l-am cunoscut eu nu semăna deloc cu cel despre

care îmi povestea ea..., a fost și chestia pe care tipa a găsit-o la el în cameră.

WEST McCRAY:
Ce chestie?

ELLIS JACOBS:
Câteva acte de identitate false... Toate cu fotografia lui Darren, însă cu nume diferite, niciunul cu numele Darren.

WEST McCRAY:
Îți amintești vreun nume?

ELLIS JACOBS:
Numai unul, Keith, cel despre care știi și tu. Fata mi-a spus că l-a cunoscut pe Darren când își spunea Keith. Și pe urmă a mai fost ceva... A mai găsit ceva la el în cameră. Ăăă... niște etichete.

WEST McCRAY:
Etichete?

ELLIS JACOBS:
Da, etichete. Păreau să fi fost tăiate de pe haine... și aveau scrise pe ele nume... nume de fete. Când am întrebat-o care era treaba cu etichetele, mi-a spus că erau trofeele lui Darren... trofeele luate de la fetițe.

Unul dintre nume era Sadie.

WEST McCRAY:
OK.

ELLIS JACOBS:
Ea nu mi-a spus că o cheamă Sadie, iar numele mi-a ieșit din minte, dar când mi-ai povestit tu, mi s-a aprins un beculeț.

WEST McCRAY:
OK, și după asta ce s-a întâmplat?

ELLIS JACOBS:
Te simți bine?

WEST McCRAY:
Mda, n-am nimic... Doar că...

Și după asta ce s-a întâmplat?

ELLIS JACOBS:
Mi-a spus că Darren i-a „făcut ceva" surorii ei mai mici și că molesta copiii și că de asta îl căuta.

WEST McCRAY:
Ce voia să spună?

ELLIS JACOBS:
Nu știu, nu mi-a explicat. I-am spus că ar trebui să sune la poliție și să-i lase să-și facă treaba, dacă lucrurile stăteau așa de rău precum susținea ea... Ne-am certat pe tema asta.

WEST McCRAY:
N-a vrut să te asculte?

ELLIS JACOBS:
Nu. Mi-a spus că mai întâi voia să se asigure că Darren era cel care locuise acolo, la motel, și abia după aceea avea să sune la poliție, dar că, după câte o făcuse el să îndure, trebuia neapărat să îl confrunte.

WEST McCRAY:
Și tu ce-ai făcut?

ELLIS JACOBS:
I-am bandajat brațul... Mă rog, l-am bandajat cât de bine m-am priceput, adică nu foarte bine, și pe urmă am trimis-o de acolo.

WEST McCRAY:
Ai trimis-o la el.

Știai unde se afla Darren.

ELLIS JACOBS:
Da.

WEST McCRAY:
Spune-mi, te rog, că ai sunat la poliție imediat după plecarea ei.

ELLIS JACOBS:
Nu, n-am sunat.

WEST McCRAY:
De ce, de ce nu ai sunat? De ce ai acceptat să vorbești cu mine, dar nu ai vrut să suni la poliție?

ELLIS JACOBS:
Pentru că... pentru că eram... Nu știu! Pentru că dacă îi trimiteam la Darren și ea se înșelase, asta însemna că trădam un tip care fusese bun cu mine! Îmi pare rău, n-am cum să dau timpul înapoi. Și oricum, ea plecase spre el și urma să sune la poliție și, dacă Darren era realmente vinovat, totul s-ar fi rezolvat. N-am crezut... nu știu, omule ce a fost în capul meu! Toată povestea părea o făcătură, înțelegi ce-ți spun? Nu voiam decât să dau totul uitării. Dar după aia, când Joe mi-a spus că tu căutai o fată dată dispărută pe nume Sadie, mi-am amintit de numele de pe etichetă și...

Și... nu știu.

WEST McCRAY:
Dumnezeule, Ellis!

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Farfield, Colorado, se află la o zi de mers cu mașina de Langford. După ce termin discuția cu Ellis, dau să mă pregătesc să plec la drum, dar ceva mă oprește, mă oprește gândul la Sadie, la felul cum se mișcase ea dintr-un loc într-altul îndurerată, împovărată de vină, epuizată și rănită. Mi-e greu să mă gândesc la cineva atât de vulnerabil și de singur.

Mi-e greu să mă gândesc la Sadie, atât de vulnerabilă și de singură.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Nu cred că mai pot să continui.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Ba da, poți!

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Când Keith a locuit cu ele, Mattie avea aproximativ aceeași vârstă cu... fiica mea. Iar Sadie nu avea decât unsprezece ani. Keith le-a molestat, și ele... ele nu erau decât niște copile. Înțelegi?

Cine face așa ceva unui copil?

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Ai apucat să dormi?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Mda.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Minți!

WEST McCRAY:
Ajung în Farfield la ora șapte dimineața. Ellis mi-a spus ultima adresă unde știa că locuise Keith, adresă pe care i-o dăduse și lui Sadie, și când ajung în fața casei, nu mai aștept să se facă ora nouă și bat imediat la ușă.

(ZGOMOT DE PAȘI ȘI DE BĂTĂI ÎN UȘĂ)

(SUNET DE UȘĂ DESCHIZÂNDU-SE)

VOCE FEMININĂ:
Cu ce vă pot ajuta?

WEST McCRAY:
Bună ziua! Numele meu este West McCray. Sunt jurnalist la WNRK și caut o fată dată dispărută. Am motive să cred că fata a fost în zonă, de fapt chiar la dumneavoastră acasă, și v-aș fi recunoscător dacă mi-ați acorda puțin timp și mi-ați permite să vă adresez câteva întrebări.

VOCE FEMININĂ:
Nu știu nimic despre nicio fată dispărută.

WEST McCRAY:
S-a întâmplat în urmă cu câteva luni...

VOCE FEMININĂ:
Ăăă... știți ceva, tocmai am venit de la muncă și sunt foarte obosită. E și foarte devreme... dar dacă ați vrea să...

WEST McCRAY:
Stați, vă rog, așteptați un pic... Puteți să-mi spuneți dacă îl cunoașteți pe acest bărbat?

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Îi arăt fotografia lui Keith. Darren.

VOCE FEMININĂ:
O, Doamne!

WEST McCRAY:
Deci înțeleg că îl cunoașteți? Este aici acum? Sau a fost?

VOCE FEMININĂ:
Nu. Adică, da... a fost. Dar...

WEST McCRAY:
Unde e acum?

VOCE FEMININĂ:
Ăăă... El...

E mort.

VOCE DE FETIȚĂ:
Mama?

FETELE

EPISODUL 8

(TEMA MUZICALĂ „FETELE")

CRAINICUL:
Emisiunea *Fetele* vă este oferită de Macmillan Publishers.

WEST McCRAY:
A trecut un an de când am fost acasă la Amanda şi am aflat de la ea de moartea lui Keith, iar cuvintele care îmi ieşiseră imediat după aceea pe gură fuseseră „Cred că ar trebui să sunăm la poliţie." În perioada scursă de atunci am încercat să adun piesele rămase din puzzle şi să le pun cap la cap, astfel încât să aibă sens pentru mine. Amanda acceptă să mă întâlnească pentru a trece în revistă cele întâmplate în acea zi. E o femeie albă, în vârstă de treizeci de ani şi mama unui copil. M-a rugat să nu-i divulg numele de familie.

AMANDA:
Nu ştiu de unde să încep.

WEST McCRAY:
Cum l-ai cunoscut?

AMANDA:
A venit la locul meu de muncă de atunci.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Amanda nu mai locuiește în Farfield. S-a mutat într-un alt oraș, într-un alt stat. Încearcă să lase în urmă relația cu Christopher, numele pe care Keith îl folosea pe vremea aceea. Nu i-a fost ușor. E bântuită de toate cele petrecute atunci. Îi este greu să se împace cu situația.

WEST McCRAY:
Lucrai la un bar...

AMANDA:
Da. A apărut acolo într-o noapte și s-a întors în noaptea următoare. Era drăguț și amabil. Nu bea, venea doar ca să mănânce. Și apoi a tot revenit. Avea ceva în el... Am simțit că puteam să-i vorbesc liber și că înțelegea ce-i spuneam. Sunt o mamă singură și e greu să găsești oameni... sau mie, în orice caz, mi-a fost greu să găsesc oameni dispuși să mă asculte.

WEST McCRAY:
Ai o fiică.

AMANDA:
(PAUZĂ) Da.

WEST McCRAY:
Ce vârstă avea fata atunci?

AMANDA:
Tocmai împlinise zece ani.

WEST McCRAY:
După cât timp de când l-ai cunoscut s-a mutat în casa ta?

AMANDA:
Cam după o lună și jumătate. Era tot timpul prezent lângă mine, la toate turele și în toate pauzele mele de lucru. În zilele libere. M-am... Am crezut că m-am îndrăgostit de el. Îmi amintesc că-mi spuneam că era ridicol să simt așa ceva, dar, în același timp, mă întrebam de ce nu mi se putea întâmpla și mie un lucru bun?

Dacă aș fi știut că prin aducerea lui în casa mea... dacă aș fi știut pe cine aduceam în casă... fiica mea nu mi-a spus niciodată nimic. Nu mi-a spus niciodată că ceva ar fi fost în neregulă. Ai zice că ar fi trebuit să știu, doar eram mama ei. Ai zice că...

WEST McCRAY:
Christopher lua în vizor mame care-și creșteau singure fiicele de vârste mici, femei care aveau o mulțime de probleme pe cap. Le vâna atât pe ele, cât și pe fiicele lor. N-ai de ce să te învinovățești.

AMANDA:
Da, știu, dar între a ști și...

Între a ști și a crede e o mare diferență. *(PAUZĂ)* Chris nu muncea. În mod normal, ăsta ar fi fost un semnal de alarmă pentru mine. Însă el era atât de drăguț și se purta așa de frumos cu fiica mea, încât m-am gândit că ar fi fost un lucru bun pentru ea să aibă pe cineva mai des prin preajmă... un bărbat pe care părea, la momentul acela, să îl placă.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Fata Amandei merge acum la ședințe de terapie. De două ori pe săptămână.

AMANDA:
Așa că eu munceam, iar el stătea acasă. Cu ea.

WEST McCRAY:
Cum a murit?

AMANDA:
Una dintre fetele de la bar m-a rugat să fac schimb de tură cu ea, așa că am plecat de la muncă și am ajuns acasă un pic mai devreme decât de obicei. Fiica mea era acolo, dar el nu. Fiica mea mi-a spus că se dusese la librărie și când se întorsese, nu-l mai găsise acasă. M-am enervat foarte tare pentru că nu voiam s-o las singură în casă, fiindcă nu credeam... *(RÂDE)* nu credeam că...

Scuze!

WEST McCRAY:
Nu te grăbi!

AMANDA:
În seara aceea Chris s-a întors acasă pe la ora nouă. Arăta groaznic. Era... murdar. Palid, tremura și stătea îndoit de mijloc și răsucit spre stânga. Am fost oripilată. Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

WEST McCRAY:
Ce ți-a spus că s-a întâmplat?

AMANDA:
Mi-a spus că a fost jefuit. Mi-a spus... Care au fost vorbele lui? „Ei au sărit pe mine, mi-au luat banii și m-au târât într-o mașină." Dar când l-am întrebat, nu mi-a spus cine

erau *ei*, mi-a dat niște răspunsuri foarte vagi. Avea însă dureri și *ceva* i se întâmplase, asta era clar.

WEST McCRAY:
Totuși nu te-ai dus la poliție...

AMANDA:
Am vrut. L-am implorat să meargă. A refuzat. I-am spus că ar trebui să mergem măcar la spital ca să-i facă un consult, pentru că suferea, dar a insistat că se simțea bine, avea dureri, dar nu cine știe ce, și că acestea aveau să dispară după ce se odihnea. Ca pentru a-mi dovedi că spunea adevărul, s-a așezat la masă și am luat împreună o cină târzie. Și pe urmă a făcut duș. S-a culcat. Era în viață. A doua zi dimineața, când l-am întrebat cum se simte, mi-a răspuns că era bine și că voia să mai doarmă un pic. Așa că l-am lăsat să doarmă. Am trimis-o pe fiica mea acasă la o prietenă ca să rămână acolo toată ziua și peste noapte, pentru a nu-l deranja pe Chris. Când m-am întors acasă, pe la miezul nopții, l-am găsit fără cunoștință, în pat. Am sunat la 911.

WEST McCRAY:
Keith încercase, fără succes, să-și trateze rana cauzată de înjunghiere din partea stânga a corpului. Rana s-a infectat. Câteva zile mai târziu a murit la spital de septicemie.

AMANDA:
Când a murit, am fost distrusă și depășită de situație. N-aveam idee pe cine să contactez. Nu-mi permiteam să plătesc slujba de înmormântare. Nu-mi spusese niciodată că ar fi avut rude... așa că am cotrobăit printre lucrurile lui. Și în portofel... am găsit bani. Asta m-a dat peste cap,

fiindcă el îmi spusese că fusese jefuit de „ei" În camioneta lui am găsit un act de identitate. Pe un alt nume, nu Christopher.

WEST McCRAY:
Jack Hersh.

AMANDA:
N-am înțeles care era treaba, dar, până la urmă, am reușit să iau legătura cu părinții lui, Marcia și Tyler. Se înstrăinaseră de el când Chris, Jack adică, avea optsprezece ani. Au venit în oraș, l-au identificat și după ce poliția a autorizat eliberarea cadavrului, l-au luat, iar eu am rămas să... jelesc după un bărbat pe care avusesem impresia că-l cunoșteam și cu șocul că, în fapt, habar n-aveam care era viața lui.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO)*:
Înainte de a deveni Keith, Darren sau Christopher, Jack Hersh a locuit în Allensberg, Kansas. După ce a terminat liceul, a plecat de acasă, așa cum fac mulți tineri. Nu a mai fost văzut în orașul natal. Însă unii localnici își amintesc de el.

Locuitorii din Allensberg îl descriu drept un băiat singuratic și ciudat. Părinții lui erau creștini evlavioși și oameni destul de rezervați. Prin oraș au circulat totuși zvonuri că nu totul era în regulă în casa lor, că tatăl lui Jack era un bețiv și un om cu porniri violente.

Părinții au refuzat să-mi vorbească.

La vârsta de doisprezece ani, Jack a fost protagonistul unui incident: s-a dezbrăcat în fața unui grup de fete din școala elementară.

Marlee Singer avea zece ani atunci când fratele ei, Silas Baker, s-a împrietenit la cataramă cu Jack. Cei doi băieți aveau șaptesprezece ani. Prietenia dintre ei s-a născut brusc și aparent inexplicabil.

MARLEE SINGER *(LA TELEFON):*
Presupun că s-au recunoscut unul în celălalt.

WEST McCRAY:
Marlee a acceptat, în fine, să discute cu mine.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
L-ai cunoscut pe Jack cu mult înainte de a avea o relație cu el. Ai trimis-o pe Sadie la fratele tău pentru a da de urma lui Jack și ai știut, sau măcar ai bănuit, că amândoi aveau o anumită... predilecție, nu-i așa? Așa încât, Marlee, singura mea întrebare pentru tine este *de ce*? De ce ai trimis-o pe fată după ei și de ce m-ai mințit?

MARLEE SINGER *(LA TELEFON):*
Dacă ai fi văzut privirea din ochii ei, ți-ai fi dat seama că nimic nu o putea opri. Și eu... eu n-am fost niciodată în stare să-mi înfrunt fratele. Ție nu ți-am spus pentru că mi-a fost teamă și am crezut că aveam ceva de pierdut.

(PLÂNSET DE COPIL MIC ÎN FUNDAL)

AMANDA:
Când Jack a murit, fiica mea... am avut impresia că nu era prea afectată, dar mi-am zis că adulții și copiii reacționează diferit. Acum însă știu.

A fost ușurată.

WEST McCRAY:
Ce s-a întâmplat după vizita mea?

AMANDA:
Am chemat poliția.

WEST McCRAY:
În timp ce așteptam să vină poliția, ți-am arătat o poză a lui Sadie, în caz că intraseși în contact cu ea fără să știi.

AMANDA:
Fiica mea era acolo, cu noi, și a spus: „Am văzut-o"

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Fiica Amandei ne-a spus că, din câte își amintea, Sadie apăruse acasă la ele în aceeași după-amiază când Jack susținuse că fusese jefuit. Povestea ei m-a tulburat.

AMANDA:
Fiica mea a spus că Sadie a încercat să... o ia cu ea! A prins-o de braț și i-a spus să plece cu ea, iar când fiica mea a refuzat-o, i-a oferit bani ca să-și cumpere cărți. La vremea aceea, fiica mea era o cititoare pasionată și mergea mereu la anticariat. Mi-ai spus că, după părerea ta, Sadie a vrut să o îndepărteze pe fiica mea de acasă. Ca s-o salveze.

WEST McCRAY:
Da, așa m-am gândit.

AMANDA:
Când am întrebat-o pe fiica mea de ce nu-mi povestise despre Sadie, a izbucnit în plâns. Mi-a zis că se gândise că aveam și așa destule griji și nu voise să mă supere. Mai târziu am aflat că Jack îi tot repetase ceva ca să o facă să tacă. Îi spusese că dacă venea la mine ca să se plângă că ceva rău se întâmplase și eu mă înfuriam pe el...

Mă bucur că e mort!

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Povestea fiicei Amandei a plasat-o pe Sadie în zonă la momentul uciderii lui Jack Hersh. În seara aceea l-am sunat pe Danny.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Ce mai e nou? Cum o mai duci?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Tocmai i-am spus unei mame că e foarte posibil ca fiica ei să fi fost molestată de bărbatul pe care ea îl primise în casă. A... urlat, Danny. Nici nu pot să-ți descriu cum a urlat.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Îmi pare rău, omule!

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Am declarat tot ce știu poliției din Farfield. Vor să vadă tot materialul pe care l-am adunat, dar...

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Dă-le tot ce îți cer și nu te grăbi să te întorci acasă!

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Dar... dar mă tot gândesc, Danny... ea unde e? Dacă ei doi s-au întâlnit și Jack a scăpat viu - până i s-a înfundat definitiv -, atunci unde e *ea*?

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
După ce am fost interogat de poliția din Farfield, m-am întors în Cold Creek pentru a le explica lui May Beth și Claire cele întâmplate: tot ce aflasem și tot ce nu știam.

MAY BETH FOSTER:
Oh, Sadie! Vai, fetița mea!

CLAIRE SOUTHERN:
Deci unde e Sadie?

WEST McCRAY:
Nu știu, Claire.

CLAIRE SOUTHERN:
Nu-i un răspuns mulțumitor.

WEST McCRAY:
Nu știu ce s-a întâmplat cu ea după ce a ajuns la casa unde locuia Jack. Nu știu unde a plecat de acolo. Știu că Jack era în casă în momentul sosirii ei, așa încât nu pot decât să presupun că ei doi s-au întâlnit. Nu știu ce s-a petrecut după aceea. Probabil că, la un moment dat, amândoi au părăsit casa. Jack s-a întors. Sadie nu. Mașina ei a fost găsită pe un drum de pământ. Jack a murit. Ea este

în continuare dată dispărută. Poliția o caută. Asta e tot ce știu.

CLAIRE SOUTHERN:
Nu! May Beth zis că o s-o găsești! May Beth a zis că ăsta a fost scopul investigației, că de aceea ai venit aici! Ca s-o găsești...

WEST McCRAY:
Am făcut tot posibilul.

CLAIRE SOUTHERN:
Ce vrei să spui? Doar... doar n-ai de gând să renunți! Crezi că nu mai are rost să o cauți?

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
La momentul acela, nu mă puteam gândi decât la starea în care se întorsese Jack acasă la Amanda: murdar, acuzând dureri mari, rănit și apoi mort. Trebuie să fi avut loc o altercație între el și Sadie.

Voiam să cred că Sadie supraviețuise.

Dar nu puteam fi sigur.

WEST McCRAY *(CĂTRE CLAIRE):*
Trebuie să revăd toate informațiile strânse până acum ca să-mi dau seama ce e de făcut mai departe. Mă întorc la New York.

CLAIRE SOUTHERN:
Nu mă mir.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Călătoria înapoi a fost grea.

Mi-am petrecut weekendul cu fiica mea, iar ea și-a dat seama că se întâmplase ceva. Nu voiam să o las să-mi scape din ochi, dar, în același timp, nu puteam suporta să o privesc. Mă simțeam la fel de neliniștit și de nesăbuit precum bănuiesc că se simțise Sadie, îmi venea să mă întorc în goană în locurile pe unde trecuse ea, să pornesc imediat la drum și să continui să merg până ce îmi atingeam scopul. Misiunea mea fusese aceea de a o găsi pe Sadie și a o aduce înapoi la May Beth și Claire. Nu mă puteam împăca defel cu ideea eșecului pe care oprirea investigației părea să o presupună. Era ceva definitiv. Mă aflam însă în poziția de a nu putea face altceva decât să mă uit iar și iar peste datele pe care le aveam și să aștept să văd ce se mai întâmplă.

DANNY GILCHRIST:
OK, presupunând că cei doi s-au întâlnit în cele din urmă, ce crezi că s-a petrecut între ei?

WEST McCRAY:
Cred într-adevăr că cei doi s-au văzut. Sadie era pregătită să-l demaște pe Jack și de aici lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Din descrierea făcută de Amanda la întoarcerea lui Jack, deduc că întâlnirea dintre ei nu s-a încheiat fără o luptă. Cred că înjunghierea a fost un gest de autoapărare din partea lui Sadie. Amanda mi-a spus că în casă nu a găsit nici dezordine, nici vreun indiciu al unor acte de violență. Probabil că altercația a avut loc în altă parte și că de acolo Jack s-a întors acasă rănit.

DANNY GILCHRIST:
Poate că lupta s-a petrecut în locul unde a fost găsită mașina lui Sadie?

WEST McCRAY:
E posibil. Chiar dacă Sadie nu a condus ea însăși mașina, se poate ca Jack s-o fi făcut.

DANNY GILCHRIST:
Dacă Jack e cel care a condus mașina, atunci ce crezi că s-a întâmplat cu Sadie?

WEST McCRAY:
Mă întrebi dacă Jack a ucis-o pe Sadie și i-a abandonat mașina pe un drum de pământ, după care a reușit cumva să ajungă acasă, unde a murit?

DANNY GILCHRIST:
Da, asta te întreb.

WEST McCRAY:
Întreabă-mă altceva!

DANNY GILCHRIST:
Crezi că Jack a omorât-o pe Sadie, nu-i așa?

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Dacă e să fi aflat un singur lucru despre Sadie Hunter, atunci acela ar fi că fata aceasta a jucat un rol secundar în propria viață. A trăit pentru Mattie, a trăit pentru a-și iubi, îngriji și proteja sora mai mică în fiecare secundă a scurtei ei existențe.

Pare din ce în ce mai probabil ca Jack să o fi abuzat sexual pe Sadie și totuși mi-e greu să accept că acesta a fost unicul motiv care a împins-o pe biata fată să îl urmărească neobosit, așa cum a făcut. Nu știu cum de a aflat că Jack era responsabil de moartea lui Mattie, dar, așa cum îi spusese ea lui Ellis la motelul Bluebird, Jack *i-a făcut ceva surorii mele*.

Dar dacă așa se întâmplase, de ce naiba se întorsese Jack în Cold Creek? Plănuise să se înapoieze după atâția ani ca s-o găsească pe Mattie și să o răpească?

Acestea sunt întrebările care mă țin treaz noaptea.

(TELEFONUL SUNĂ)

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Aici West McCray!

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Bună, sunt May Beth!

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Mă bucur să te aud. Ce mai e nou?

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
ADN-ul găsit în locul unde a fost ucisă Mattie îi aparține lui Jack.

DETECTIV SHEILA GUTIERREZ:
Poliția din Farfield, în cooperare cu cea din Allensberg și cu ajutorul agenților FBI, a reușit să identifice ADN-ul găsit în locul unde a fost ucisă Mattie Southern prin

compararea cu o mostră recoltată de la Jack Hersh cu ocazia unei alte infracțiuni, un jaf. Proba se afla în baza de date a statului. Totodată, Norah Stackett a confirmat că a văzut-o pe Mattie urcând în camioneta bărbatului. Ancheta continuă, și dacă cineva posedă informații cu privire la Jack Hersh sau Sadie Hunter, îl rugăm să ne sune la numărul 555-3592.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Vin în Cold Creek!

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Nu... nu, te rog nu veni!

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Dar aș vrea mult să discut cu voi...

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Sunt sigură că ne vom revedea. Numai că acum... acum am vrea să fim lăsate în pace un timp.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Așa că le las în pace.

Le las în pace mult timp. Petrec iarna și primăvara lucrând la emisiunea *Fetele* și continuând să produc *La pas prin țară*. Povestea lui Sadie începe să se închege și să înainteze... Ei bine, tocmai asta este problema, că nu știu către ce final. O întreb pe May Beth dacă ea și Claire sunt dispuse să discute cu mine pentru a încerca să tragem o concluzie. Suntem deja în iunie.

May Beth acceptă.

E oarecum poetic să revin în Cold Creek la un an după plecarea lui Sadie. Așa trebuie că arăta orașul în clipa când fata a părăsit parcul de rulote și a spus adio acelei părți din viața ei care îi amintea de Mattie. Straturile de flori sunt pline de muguri și, în chip surprinzător pentru mine, Claire locuiește și acum cu May Beth. O ajută să administreze Sparkling River Estates în schimbul chiriei și nu s-a mai atins, între timp, de droguri și de băutură.

MAY BETH FOSTER:
Nu știu. Nu mi-e întotdeauna ușor... Sunt momente când... n-o pot suporta și știu că și ea are momente când nu mă suportă. Totuși pare că e lucrul cel mai bun pe care îl putem face. Dacă ea vrea să rămână aici, o să o las.

WEST McCRAY:
Cum te mai simți?

MAY BETH FOSTER:
Depinde de la oră la oră. *(PAUZĂ)* Sunt furioasă. Sunt furioasă pe multă lume și pentru o grămadă de motive... Dar cel mai mult sunt supărată pe mine pentru că n-am văzut ce se întâmpla sub nasul meu și uneori ăsta e singurul motiv care mă face să mă dau jos din pat dimineața.

WEST McCRAY:
Îmi pare rău!

MAY BETH FOSTER:
Ai pus totul cap la cap, asta e?

WEST McCRAY:
Nu totul. Dar cred că dacă nu se mai întâmplă ceva, pasul următor este acela de a spune povestea lui Sadie. Vreau să împărtășesc lumii ceea ce am aflat despre ea, așa cum mi-ai împărtășit și tu mie.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
May Beth încearcă, însă fără succes, să nu izbucnească în lacrimi.

MAY BETH FOSTER:
Claire e înăuntru. Vrea să discute cu tine.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
May Beth insistă să mă invite la masă și pleacă la băcănia Stackett pentru cumpărături, lăsându-ne pe Claire și pe mine singuri, ca să stăm de vorbă.

În interior, rulota lui May Beth arată exact la fel ca atunci când am păşit aici întâia dată, în urmă cu multe, multe luni. E ca și cum m-aș fi întors în timp la prima noastră întâlnire, când am răsfoit albumul foto cu Sadie și Mattie, iar May Beth a descoperit fila cu poza lipsă.

O găsesc pe Claire stând în fața chiuvetei, cu brațele încrucișate la piept. Pare aproape la fel de sigură pe ea ca atunci când am stat de vorbă ultima dată. Rămânem tăcuți o vreme, ca și cum încă am spera ca Sadie să se ivească în chip miraculos, să reapară pe alee, întrerupând pentru ultima dată povestea.

WEST McCRAY:
Unde crezi că este?

CLAIRE SOUTHERN:
LA.

Glumesc!

WEST McCRAY:
Sunt surprins să te găsesc aici.

CLAIRE SOUTHERN:
Și eu sunt surprinsă.

Dar știi la ce mă tot gândesc?

WEST McCRAY:
La ce?

CLAIRE SOUTHERN:
Sadie s-a vopsit blondă.

Avea părul castaniu. Semăna mult cu mama și mi-a fost greu să suport asta. Era prea mult pentru mine.

Uneori mă gândesc că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să plec de aici și că sunt ultima persoană de pe lume care ar merita să o vadă dacă se va întoarce vreodată. Pe urmă îmi spun *Sadie s-a vopsit blondă*, culoarea părului lui Mattie, dar și a părului meu. Și dacă asta are de-a face, chiar și într-o mică măsură, cu mine, simt că ar trebui să rămân aici, pentru orice eventualitate.

În caz că Sadie vrea să se întoarcă la mine.

În caz că poate să se întoarcă.

WEST McCRAY:
Sper...

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Sper.

CLAIRE SOUTHERN:
Te-ai gândit cum o să intitulezi emisiunea?

WEST McCRAY:
Poate că *Sadie & Mattie*. Ai altă idee?

CLAIRE SOUTHERN:
Cred că ar trebui să-i spui *Fetele*. Cred că ar trebui să-i spui așa pentru fiecare fată pe care Sadie poate că a salvat-o.

Spune-i *Fetele* și asigură-te că oamenii care vor urmări emisiunea... că oamenii aceia vor înțelege că Sadie a iubit-o pe Mattie și că tot ce a făcut, a făcut pentru ea. Spune-le că a iubit-o *atât de mult*, încât a transformat această iubire în povestea pe care le-o dezvălui tu. Așa să le spui!

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Mă gândesc deseori la cele discutate cu Claire în livada de meri din Cold Creek. Când m-a întrebat de ce o căutam pe Sadie, i-am mărturisit că am și eu o fiică, pentru că la momentul acela mi s-a părut cel mai nobil argument pe care i-l puteam oferi. Claire s-a supărat atunci pe mine și pe bună dreptate, pentru că îmi folosisem fiica pentru a pătrunde în lumea ei plină de suferință și de durere,

pentru că o folosisem ca scuză pentru a încerca să repar ceea ce consideram a fi greșit în lume.

Numai că am mințit-o pe Claire.

Lui Danny i-am spus că nu voiam să mă ocup de povestea lui Sadie pentru că nu credeam că la mijloc era o poveste. Și aceasta era o minciună. Nu știu dacă adevărul e cu mult mai frumos. Se întâmplă foarte des ca fetele să fugă de acasă. Iar nepăsarea e o binecuvântare. Nu am vrut să mă ocup de povestea lui Sadie fiindcă mi-a fost teamă. Mi-a fost teamă de ceea ce nu aș fi putut descoperi și de ceea ce aș fi putut descoperi.

Mi-e încă teamă.

Nu am întâlnit-o niciodată pe Sadie Hunter, însă simt că, într-o oarecare măsură, mică poate, dar semnificativă, am ajuns să o cunosc. În urmă cu douăzeci de ani s-a născut și a fost așezată în brațele mamei, iar șase ani mai târziu, sora ei, Mattie, i-a fost pusă în brațe și astfel lumea lui Sadie a prins viață.

În Mattie, Sadie și-a găsit un țel, un suflet asupra căruia își putea revărsa iubirea. Iubirea este însă un lucru complicat și derutant. Poate inspira altruism, egoism, cele mai mari realizări dintr-o viață de om, dar și cele mai grave greșeli. Poate aduce oamenii împreună și la fel de ușor îi poate îndepărta.

Iubirea ne pune în mișcare.

Pierderea lui Mattie a făcut-o pe Sadie să plece din Cold Creek, să ia în piept singurătatea și durerea kilometrilor străbătuți pentru a-l găsi pe ucigașul surorii sale și pentru a face iarăși ordine în lume, chiar și cu prețul vieții.

Poate că nu vom afla niciodată cu exactitate ce s-a petrecut între Sadie și Jack, însă eu, unul, știu ce vreau să cred. După toate cele întâmplate, ceea ce rămâne este iubirea lui Sadie pentru Mattie și ea va umple acele goluri până ce – și dacă – Sadie se va întoarce pentru a ne spune povestea cu propriile cuvinte.

Și Sadie, dacă ești în viață, te rog, dă-mi de știre!

Pentru că încă o fată moartă... așa ceva nu aș mai putea suporta.

Mulțumiri

Sarei Goodman, expertă în sensurile și potențialul cuvintelor, ale cărei observații pertinente, inteligente și bine cumpănite merg întotdeauna la țintă și mă ajută să devin o scriitoare mai bună. Lui Amy Tipton, al cărei entuziasm neobosit, răbdare infinită și coordonare perfectă mă readuc mereu pe calea cea bună și mă inspiră. Aceste două doamne nu numai că luptă de zece ani pentru romanele mele cu un profesionalism desăvârșit, dar sunt cu adevărat niște oameni buni. A fost o bucurie și un privilegiu să le cunosc și să lucrez cu ele.

Mulțumiri întregii echipe, trecute și actuale, de la Wednesday Books. A fost o onoare să îi am pe toți alături pe parcursul elaborării acestui roman. Jennifer Enderlin. John Sargent. Anne Marie Talberg. Brant Janeway. Brittani Hilles, Karen Masnica, DJ DeSmyter și Meghan Harrington, o echipă de vis. Toată recunoștința lui Kerri Resnick și Agatei Wierzbicka, care au creat superba copertă pentru *Sadie*, ca și Annei Gorovoy, pentru interiorul elegant al cărții. Mulțumesc, Lena Shekter, Lauren Hougen și Naná V. Stoelze pentru atenția la detalii. Talia Sherer, Anne Spieth și celorlalți membri ai echipei de marketing. Mulțumiri departamentului de vânzări. Macmillan Audio. Creative Services. Jennie Conway. Alicia Adkins-Clancy. Vicki Lame. Eileen Rothschild. Lisa Marie Pompillo. Pasiunea și

devotamentul cu care muncesc aceşti oameni este realmente inegalabil.

Mulţumiri lui Ellen Pepus şi Taryn Fagerness pentru munca lor remarcabilă în spatele scenei.

Observaţiile fine ale lui Dustin Wells au adus forţă manuscrisului. Îi sunt recunoscătoare pentru timpul acordat şi feedbackul inestimabil.

Încrederea, reacţiile pozitive şi, mai presus de orice, prietenia lui Lori Thilbert, Emily Hainsworth, Tiffany Schmidt şi Novei Ren Suma m-au ajutat să traversez cu bine etapele de scriere a cărţii, ca şi multe alte obstacole. Sunt fericită să le am în viaţa mea!

Sunt recunoscătoare pentru feedbackul, sprijinul, prietenia şi timpul acordat cu amabilitate acestor inimi bune: Leila Austen, Alexis Bass, Lindsey Culli, Somaiya Daud, Lauree Devore, Debra Driza, Maureen Goo, Kris Halbrook, Kate Hart, Kody Keplinger, Michelle Krys, Steph Kuehn, Amy Lukavics, Samantha Mabry, Phoebe North, Veronica Roth, Stephanie Sinkhorn, Kara Thomas şi Kaitlin Ward. Brandy Colbert. Sarah Enni. Kristen Hubbard. Damon Ford. Kelly Jensen. Whitney Crispell, Kim Hutt Mayhew, Baz Ramos şi Samantha Seals. Carolyn Martin. Susanne şi Meghan Hopkins, Meredith Galemore, Brian Williams. Will şi Annika Klein. Fără ei, nu aş fi putut duce *Sadie* până la capăt.

Mulţumiri Somaiyei Daud şi Veronicăi Roth pentru înţelepciunea şi simţul umorului de care au dat dovadă.

Mulţumiri cititorilor mei, librarilor, bibliotecarilor, educatorilor, bloggerilor şi vloggerilor care au găsit loc pentru cărţile mele în inimile şi pe rafturile lor. În mare parte datorită lor pot face ce îmi place şi îmi place ceea ce fac.

Îi rămân la fel de recunoscătoare ca întotdeauna lui Lori Thilbert, prietena mea cea mai bună și unul dintre cei mai grozavi și mai talentați oameni pe care îi cunosc. Nimic în cariera mea nu s-ar fi întâmplat fără prietenia ei statornică și îndelungată. Am învățat multe de la ea și sper să trec prin viață cu grația, bunătatea, umorul, generozitatea și inteligența ei.

Și nu în ultimul rând și ca de fiecare dată, mii de mulțumiri familiei mele – cea apropiată, dar și cea extinsă, din Canada până în SUA – care mă iubește, mă încurajează și mă sprijină necondiționat. Mamei mele, Susan Summers: forța interioară, talentul și capacitatea de empatie sunt numai trei dintre calitățile ei fenomenale, care o fac să fie eroina mea. Bunicilor mele, Marion LaValee și Lucy Summers, două doamne iubitoare și puternice. Surorii mele mai mari, Megan Gunter, o femeie cu o voință incredibilă pe care o voi admira toată viața; cumnatului meu, Jarrad Gunter, un om cu minte strălucită; și nepoatei mele, Cosima, care a moștenit tot ce este mai bun de la ambii părinți. Îi iubesc și duc dorul lui David Summers, Ken LaValee, Bob Summers și Bruce Gunter, dar ceea ce am învățat de la ei a devenit o parte importantă din scriitoarea care sunt acum.

Mulțumiri din inimă tuturor!